

БАРБАРА ДЕЛИНСКИ ТАЙНАТА НА КАМЪКА

Превод от английски: Мая Мечкуева, 1995

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Какво ще кажеш, а?

— Не е лоша. Не, никак не е лоша!

— Не е ли малко бледичка?

— Сигурно е от светлината... Подходяща е за скулптури, а не за човешка кожа.

— Че тя е като скулптура!

— Приятна е!

— Върлинеста...

— Мм, не мисля! Може би малко, но си има всичко!

— Джеси, ти май я оглеждаш, като че ли ще я купуваш?

— А ти какво правиш, Бен? И двамата сме се втреничили в нея, вместо да разглеждаме творбите ѝ.

— Май си прав. Знаеш ли какво казва Марджи?

— Какво казва?

— Каза, че е саможива. Студена и недостижима — като творбите ѝ.

— Не знам... В тях има нещо чувствено...

— Чувствено? Шегуваш се! В този студен камък?

— Хайде и ти сега! Така ли разбираш изкуството? Направила е чудеса с мрамора. Под длетото ѝ студеният твърд камък се превръща в нещо, което топли душата.

— Хм... Може би... Струва ми се обаче, че Марджи не греши. Погледни я само! Стои невъзмутимо, като че ли нищо наоколо не я засяга!

— И с право! Как щеше да се чувстваш ти, ако край теб се мотаеха двеста души и те оглеждаха от главата до петите?

— Разглеждат работите ѝ, Джеси, не нея!

— Хайде на бас! Изложбата ще продължи цели четири седмици, но само тази вечер присъства и тя. Само не ми казвай, че всички тези хора са се издокарали като питомни маймуни и се тъпчат с храна в

горещината от любов към изкуството! По дяволите, хич нямаше да съм тук, ако не ме беше домъкнал насила!

— Правя го за твое добро!

— Ами! Правиш го заради себе си! Ти се навърташ по такива местенца, с надеждата да пипнеш някой и друг клиент. А аз ти трябвавам, за да демонстрираш класа. Пфу, ужасно е горещо тук!

— Има климатична инсталация.

— Добре де, но е претъпкано. Да не говорим, че за да стигнем дотук, трябваше да излизаме навън. Както и всички, които са се събрали. Това доказва моето твърдение. Дошли са, за да я огледат. Няма друга причина.

— Я стига, Джеси! Тук е събран каймакът на нюйоркското общество! А и не са се измъчили кой знае колко — от хладния си апартамент са влезли в хладната си лимузина, от нея право в галерията с климатична инсталация. Изобщо не са разбрали, че навън е адска жега.

— Като си помислиш само, че на улицата не можеш да се разминеш от лимузини!

— Улицата е тясна...

— Човече! Погледни я само! Хладна е като коприна.

— Нали ти казах!

— Не, не! Хладна в смисъл сдържана... изтънчена...

— Като онази фигурка от алабастър, ей там.

— Изглежда като жива!

— Да, но е от камък. Също като нея.

— Точно тук грешиш, Бен! В скулптурите ѝ има много чувство. Те са от камък наистина — твърд, студен, полиран до блясък камък — но излъчват страст! Предполагам, че и на нея страстта не ѝ е чужда.

— Не ставай глупак, Джеси! Тя е студена, безчувствена. Погледни я — сякаш е от порцелан.

— Мм... Да, но е крехка като него! Прекрасно!

— Инертна е, бездушна...

— Не е... Съзирам, че под тази външна сдържаност се крие страстна жена.

— Страстна? Я не ме размивай! И без да знаех предварително, веднага щях да преценя, че е студена като лед.

— Студенината е нещо относително, приятелю. За теб или за мен едно парче мрамор е само къс студен безжизнен камък. А тя открива в него чувства и с таланта си ги изважда на повърхността. И ако има репутацията на недостижима, причината за това е може би, защото не се е намерил мъж, способен да издълбае твърдата обвивка и да открие меката и топла сърцевина. Хм... Според мен тази жена е чувствена и страдна.

— Да не си решил да я сваляш? Я не се занасяй, Джеси! Може да имаш славата на Дон Жуан, но тази жена не е твой тип!

— Така ли мислиш?

— Определено! Ти си падаш по засуканите сексапилни мацета.

— Хм! А като си тръгнат, имам чувството, че съм в хладилник.

— С тази ще си в хладилник, преди да се озовете в леглото, в него и след това.

— Хващаме ли се на бас?

— Дадено! Обзалагам се, че няма да се добереш дори до „първа база“.

— Е-хей! Подценяваш майстора!

— На какво да се обзаложим?

— Има красиви изящни ръце. За жалост проклетата вечерна рокля скрива краката ѝ. Сигурен съм обаче, че и те са хубави.

— Може би бедрата ѝ са кльоцави...

— Съмнявам се. Виж гърдите ѝ! Разкошни са!

— Да се обзаложим на два билета за плейофите!

— Какво? А, плейофите... Ама че си хитрец! Дори не знаеш дали „Никс“ ще се доберат до тях.

— За тях съм сигурен! За теб обаче се съмнявам.

— Виж ти каква самоувереност!

— А ти не си ли самоуверен? Добре, хващаме ли се на бас?

— Не е честно, Бен. Дори в началото на първенството, трудно се намират билети за интересните мачове на „Никс“...

— Какво ти става, Джеси? Да не биеш отбой? Или „майсторът“ се поразмисли...

— Я стига! Тази жена е толкова мека... податлива. Само че ще ми е нужно малко време. Такива жени трябва да се ухажват.

— Да се ухажват ли? Божичко, съвсем си се размекнал! Откога ти се налага да ухажваш жени?

- Тази е различна. Ако ще го правя, нека е както трябва!
- Май те хвана шубето, а?
- Глупости! Няма начин!
- Тогава се хващаме на бас на двата билета, съгласен ли си?
- Плейофите, при положение, че „Никс“ достигнат до тях са само след седмица.
- Една седмица е много време, освен ако не си започнал да губиш форма!
- Я стига! Аз да губя форма?
- Значи се хващаме на бас?
- С голямо удоволствие ще гледам как „Никс“ ще бият „Лос Анжелис“. Чудя се само дали скулпторката харесва баскетбола?
- Билетите са мои, приятелю!
- Грещиш, ще загубиш баса!
- Хващаме ли се на бас?
- Дадено!

Пейдж Матесън стоеше невъзмутима сред тълпата почитатели. Кимаше, усмихваше се и със спокоен глас отговаряше на въпросите за изложените в галерията творби. Ритуалът започваше от началото, когато нова група поклонници на изкуството заменяше предишна! Франко Роже, собственикът на галерията, стоеше неизменно до нея и я представяше на почитателите.

Самообладанието ѝ бе възхитително. Никой от присъстващите за миг не подозираше, че духом тя е далеч от тук. Никой не би могъл да си представи с какви усилия я убедиха да присъства тази вечер. Държеше се спокойно, с едва доловим нюанс на свенливост, но това само придаваше допълнително очарование на алабастровата ѝ красота.

— Значи работите изключително с камък? — попита един от почитателите ѝ.

— Не, много ми допада и работата с дърво.

— Тук не виждам нищо от дърво... — отбеляза друг посетител.

— Фигурите ми от дърво са изложени в други галерии в града. Решихме тук да покажем само творби от камък.

— Дървото и камъкът не са типични материали за съвременните майстори на длетото — отбеляза друг от групичката около нея.

— Наистина, днес много скулптори предпочитат да работят с метал, пластмаса и други „модерни средства“. Но има една тенденция — бавна, но стабилна — на връщане към традиционните материали — отвърна тя с усмивка. — Предизвикателство е да създадеш от един традиционен материал нещо съвсем съвременно.

— Справили сте се добре — каза го мъжът, представен ѝ като Кристофър Райт Трети — малко нисичък, може би неин ръст, ако не бяха токетата ѝ. — И вие ли сте „модерна“ като работите си?

— Не, аз съм традиционалистка — дежурна фраза, предназначена за по-нахалните мъже, а Кристофър Райт Трети несъмнено бе такъв. Щеше да познае това, дори ако той не ухаеше така силно на одеколон. Издаваше го самоуверената поза, когато ѝ зададе въпроса.

— Какво ще кажете тогава за една традиционна вечеря? — той се наклони към нея. — Разбрах, че ще останете в града още няколко дни.

— Само утре, а денят ми е запълнен с ангажименти чак до късно вечерта — отвърна тя невъзмутимо. — Ако всичко върви добре, вдругиден се връщам у дома. Боя се, че просто няма да имам свободно време, господин Райт...

— Кристофър... Често ли идвате в Ню Йорк?

Тя поклати отрицателно глава. После отговори на въпроса, зададен от един от почитателите ѝ събрани около нея.

— Живея в Ню Ингленд. Е, не е на края на света, но все пак е доста далеч. Имам чувството, че ако живеех в този град, не бих успяла да създам нищо. Забързаният ритъм като че ли замайва...

Пейдж Матесън търсеше съзнателно ефекта от своите думи. Трябваше да прозвучат като признание на девойче от малък провинциален град. Никой не знаеше, че от момента, в който беше в състояние да извърви повече от една пресечка, без да се оплаква, родителите ѝ я водеха със себе си при всяко посещение в Ню Йорк. Спокойно можеше да се каже, че познаваше Манхатън като кътните си зъби, но винаги с радост се завръщаше в родния си край.

Беше доста късно, когато тълпата клиенти и почитатели найсетне се разотиде. След четвърт час Пейдж седеше в малък ресторант

със своята посредничка Марджъри Гудуин и помощничката ѝ Каролайн Пек.

Марджъри завъртя чашата за вино и се облегна на стола с пресилена въздишка. В следващия миг на лицето ѝ сияеше усмивка.

— Дами, успяхме! Откриването мина блестящо. Е, вярно, една трета от изложените работи са взети временно от частни колекционери, но ако сметките са верни, още тази вечер трябва да сме продали половината от останалите!

— Не може да бъде! Толкова много? — възкликна изненадана Пейдж. Умората ѝ моментално изчезна.

— Мм, да! Толкова много... Ако сметките са верни!

— Сигурно са верни, съдейки по въодушевляването на посетителите, с които разговарях — намеси се Каролайн. — Всички са полудели, по скулптурите ти, Пейдж! Моите поздравления!

— Благодаря! — усмихна се сърдечно тя. — Дано е така. Не бих издържала дълго, ако се налага често да присъствам на подобни „мероприятия“.

— Изглеждаш доста уморена! — отбеляза Марджъри.

— Снощи не спях добре. Този град ме превъзбужда.

— Удобен ли е апартаментът на Силвия? Дано се чувстваш като у дома си!

— О, Чудесен е! Много мило, че Силвия ми го отстъпи, за да не ходя по хотели. Едно е обаче да се чувстваш като у дома, друго е да си вкъщи. Липсва ми океанът.

— О, стига! В Ню Йорк си само от един ден!

— Така е, но вече се затъжих за тихия успокояващ плясък на вълните. Ти си била у нас, Марджи, знаеш колко е спокойно там!

— Хм... Аз съм свикнала с града. Приятно ми е да поживея седмица-две край морето, но постоянно? Ще се побъркам от толкова спокойствие и тишина!

— Понякога не се ли чувстваш самотна? — попита Каролайн. — Край теб няма никой...

— Напротив! Мисля, че само така мога да работя. Пък и океанът ми прави компания. Ако се събудя нощем, излизам на верандата. Знаете ли, няма по-ефикасно приспивателно от успокояващия ритъм на вълните!

— Има, има... — подхвърли дяволито Марджи и повдигна многозначително тънките си вежди. — Познавам и друг ритъм...

— Марджъри Гудуин, винаги мислиш еднопосочно! — разсмя се Каролайн.

— И какво лошо има в това? Чуйте, тази вечер видях доста привлекателни мъже! Ако не бях толкова заета да продавам работите ти, Пейдж, бих се изкушила да използвам стаичката на Франко!

— Стаичката беше заета — съобщи Каролайн. — Видях Крейг Хъчинсън да влиза вътре с някакво маце.

— Крейг само върти номера на Франко! — отбеляза сухо Марджъри. — Освен ако изведнъж не е станал нормален, което би накарало Франко да полудее.

— Цяла вечер Франко не се отдели от мен, но забелязах, че е неспокоен — вметна Пейдж. — Беше толкова мило от негова страна!

— Да не е искал да накара Крейг да го ревнува? — разсмя се Каролайн. — Не, нещо не се връзва... Щеше да хване под ръка някой „расов“ младеж. Освен ако заключенията ни са грешни...

— Горкият Франко, не му завиждам! Как ли излиза на глава с вас двете? — намеси се Пейдж, след като в продължение на пет минути слуша мълчаливо оживения разговор за отношенията между Франко и Крейг.

— Франко ни обича — отвърна Марджъри. — Страхотен! Не съзира в лицето на жените заплаха, както повечето мъже — сниши глас и продължи: — Запознахте ли се с Том Честър? Невероятен е! Само мускули, няма грам тлъстина!

— И откъде разбра, че са мускули? — закачи я Каролайн.

— Прегърнах го през кръста — засмя се Марджъри. — Нали знаеш, че ние, посредниците, правим какви ли не жертви, само и само да продадем нещо! Дадох му и визитната си картичка — отново понижи тя глас. — В случай, че пожелае... нещо...

Пейдж също се разсмя. Ако не познаваше така добре Марджъри, може би абсолютно непрофесионалната насока, която започваше да взема разговорът, щеше да я засегне. Знаеше обаче, че Марджъри е отличен професионалист, истински факир, когато трябваше да продаде някоя от скулптурите ѝ. Кое то никак не пречеше на посредничката да се заглежда по мъже.

— Марджи, непоправима си! Какво стана с Дейвид?

— Дейвид? О, добре е! Помоли да ти предам колко съжалява, че не може да присъства на откриването. Имал служебни ангажименти.

— Добре, но няма ли да се разсърди, ако те види, че флиртуваш с други мъже?

— Ще се разсърди, разбира се!

— Тогава... Защо е този разговор?

— Защото е само разговор! И се забавляваме! — Марджъри потупа Пейдж по ръката. — А Дейвид, въпреки досадните си делови ангажименти, все още си е фантастичен любовник! Чуй какво ще ти кажа, Пейдж. Наистина ти трябва мъж! Нямах представа какви невероятни хоризонти се откриват!

— Благодаря, стига ми това, които имам! — усмихна се самоуверено Пейдж. — Харесвам живота си такъв, какъвто е.

— Помисли само, колко по-възбуждащо би могло да бъде всичко! — намеси се Каролайн. — Работиш като луда цяла седмица, а уикенда прекарваш с някой очарователен принц. Имаше няколко в залата тази вечер...

— Принцове ли? — изкикоти се Пейдж. — Каролайн, Каролайн! Явно прекарваш твърде много време в компанията на Марджи. Съмнявам се, че още вярваш в приказки. Горкото момиче!

— В последно време „горкото момиче“ прекарва голяма част от денонощието в компанията на някои от най-видните ни клиенти — измърмори Марджъри. — Уолтър Емерсън звъни по два пъти на седмица например.

— Кой, режисьорът ли? Мислех, че е над петдесетте...

— Внимавай, скъпа! — изгледа я предупредително Марджи. — За някои от нас петдесетгодишен съвсем не означава старец!

— Както и да е, сгрехихте с цели десет години — побърза да уточни Каролайн. — Хората често го изкарват по-възрастен. Може би заради името...

— Или заради посивялата коса...

— Превременно посивялата коса! Много приятен мъж наистина! — усмивката на Каролайн бе повече от красноречива.

— Успя ли да те заведе в... Чакай, не живееше ли в някакво имение в Южна Каролина?

— Джорджия. Прекрасно място. Но мисля, че се отклоняваме от темата...

— И коя е темата? — попита Пейдж с невинно изражение.

— Да ти намерим мъж! — намигна заговорнически Каролайн.

— Марджи, обясни й, че това не ме интересува! — настоя Пейдж с кротка усмивка.

— А би трябвало! — възропта приятелката й. — Вече си на двадесет и девет години и е крайно време да придобиеш известен жизнен опит!

— Не смятам, че опитът ми е малък...

— Какво ще кажеш за Джон Уитли? — Марджи пропусна възраженията край ушите си. — Не е ли страхотен?

Каролайн подпря глава и огледа замислено Пейдж.

— Хм... Не знам... Имат един и същ цвят коси. Според мен трябва малко контраст.

— Не ме интересува! — повтори упорито Пейдж, но изглежда никой не й обърна внимание, защото обсъждането продължи.

— А Бил Шафър? — излезе със свое предложение Каролайн. — Косата е подходяща. Човекът съвсем наскоро се разведе...

— За трети път. Подчертай си това в бележника!

— Не ме интересува! — за трети път каза Пейдж. Никой обаче не я чуваше.

— Сетих се! Донован Грийн! — възкликна Марджи с грейнали очи.

— Господи, пощадете ме! Никому не съм сторила зло!

— Там е цялата работа, Пейдж — прекалено си добричка! — заяви Марджъри. — Крайно време е да направиш нещо... Нещо дръзко, авантюристично! Трябва ти любовна авантюра със страхотен мъж, който ще те накара да усетиш, че във вените ти тече кръв. Полезно е и за душата, Пейдж! Много е полезно!

Пейдж откровено се съмняваше в това твърдение, но когато найсетне се добра до временното си жилище, бе твърде изтощена, за да размишлява над това.

Събуди я досадното бръмчене на часовника. Тя се надигна неохотно, макар че не беше от поспаливите. Предстоеше й тежък и досаден ден. Марджи бе организирала поредица от посещения в галерии и срещи с галеристите, които продаваха творбите й.

Взе душ, седна пред тоалетката и внимателно среса гъстата си черна коса. В Ню Ингленд я носеше разпусната, но сега я прибра в стегнат кок на тила. Прическата трябваше да отговаря на образа, който беше възприела тук — елегантна, сдържана, изискана млада дама. Налагаше се да изглежда няколко години по-възрастна. Знаеше, че някои от тези, с които днес щеше да се срещне, биха приели едва ли не като обида шумния успех, постигнат от жена, неотдавна навършила двадесет и девет години.

Пак по същата причина грижливо се зае с гримирането — в Марбълхед почти не слагаше грим. Нямаше друг начин, още ден трябваше да пренебрегне предпочитанията си към естествения външен вид. Само още един ден! Привърши с гримирането, облече бял ленен костюм и блуза от черна коприна. За последен път се огледа в голямото стенно огледало.

„Не е лошо, Пейдж! Никак не е лошо!“ — беше доволна, че е постигнала търсения ефект. — Мама би те одобрила.

На устните ѝ заигра усмивка. Майка ѝ — винаги изискана и безупречно елегантна — от дете ѝ внушаваше, че една млада дама е длъжна да държи на външния си вид. Въпреки предпочитанията си към удобното спортно облекло, Пейдж бързо се научи на компромиси. В ден като днешния едва ли би се чувствала добре в панталон, макар че тази мода бе твърде разпространена.

Погледна скъпия си златен часовник и се упъти към кухнята. Шофьорът трябваше да дойде след двадесет минути и тя имаше малко време за кафе. В Марбълхед пиеше сутрешното си кафе на верандата, после се затваряше за няколко часа в ателието и чак към единадесет се сещаше за закуска. Днес, естествено, закуска нямаше да има. Можеше да си свари едно яйце... Стомахът ѝ се разбунтува. Девет без петнадесет сутринта беше прекалено ранен час за хранене. Щеше да ѝ се наложи да изчака обяда — когато и където се случеше да ѝ предложат.

Колата трябваше да дойде след пет минути. Пак беше подранила, помисли си с досада. Секундите се нижеха бавно и тя започна да проклина навика си винаги да е готова преди уречения час. Бездействието водеше към размисли, а днес те определено бяха еднопосочни. Макар и с нежелание, насочи вниманието си към

предстоящите срещи. Преди седмица, когато Марджи я уведоми за тях по телефона, Пейдж бе възнегодувала:

— Защо трябва да обикалям и галериите? Не могат ли галеристите да дойдат на откриването?

— Могат, естествено! Сигурна съм, че голяма част от тях ще го направят. Но е друго да ги омаеш с лично посещение. Ти винаги правиш отлично впечатление! — заубеждава я разпалено Марджи.

— А знаеш ли какво ми коства? Устата ми се изкривява от усмивки, а краката ми отичат от висенето!

— Че помоли ги да ти дадат стол!

— Ти няма ли да си с мен?

— Не, имам друга работа. Шофьорът ще знае програмата и ще има грижата всичко да е наред.

— Страхливка!

— Хайде, хайде! Ще се справиш!

— Поне да не беше цял ден... А, Марджи?

— Стига де! Веднъж в годината е, дявол да го вземе! Правим го в името на благородна кауза. Започваш една многообещаваща кариера, но мъничко реклама няма да ѝ навреди!

Именно това ненавиждаше Пейдж. Искаше ѝ се колекционерите сами да чувстват посланията на творбите ѝ. Ако трябваше непременно да остане още един ден в Ню Йорк, можеше да го прекара по музеите, а защо пък не да пообиколи и магазините? Естествено, повече от всичко би предпочела вече да е на път към къщи.

Тъкмо допиваше последната глътка кафе, когато входният звънец наруши тишината. Точно девет! По дяволите и Феликс, и неговата британска точност! Пейдж грабна чантичката си и си каза, че не е редно да пренася киселото си настроение на горкия човек, чието задължение бе да кръстосва Ню Йорк от галерия до галерия през следващите десет часа. Един бегъл поглед през прозореца я убеди, че огромната черна лимузина е паркирана пред входа.

Пейдж отвори със замах вратата и едва не хлъцна от изненада. Мъжът, застанал пред вратата, не беше Феликс. Феликс беше дребен на ръст, с рядка сивееща коса, а този бе висок, мускулист и широкоплещест. Кожата му бе леко загоряла от слънцето, а русата коса, прибрана под безупречната шофьорска фуражка, очевидно беше

гъста. Онова, което наистина привлече нейното внимание и задържа погледа ѝ, бяха очите му — сини, невероятно сини, ведри и спокойни.

— Госпожица Матесън? — гласът му беше плътен. Прозвуча ѝ малко по-официално от нормалното.

— Да... — горещият въздух от улицата я лъхна в лицето. Очертаваше се още един неприятен жарък ден.

— Името ми е Далас. Днес съм на ваше разположение — в очите му танцуваха дяволити пламъчета, а Пейдж не беше в състояние да отмести поглед от тях.

— Аз... Феликс... болен ли е?

— Агенцията му възложи друга работа за днес. Имам програмата на посещенията ви. Ще вземете ли още нещо?

— Не, не, само чантичката... — протегна я към него — съвсем излишен жест. — Готова съм.

— Тогава бих ви предложил да тръгваме. Движението е натоварено.

Той се пресегна и дръпна входната врата зад гърба ѝ. При тази кратка близост Пейдж си даде сметка, че ръстът му наистина е внушителен. Беше висок не по-малко от метър и деветдесет! При това — какво телосложение!

„Ще кажеш ли нещо, Марджъри Гудуин? Успях да забележа телосложението му, нали?“ — усмихна се тя вътрешно.

— Изглежда пак ни очаква горещ ден — чу гласа му. — Необичайно е за началото на юни.

— Наистина — кимна Пейдж и се насочи към колата.

Далас моментално я изпревари. Отвори задната врата, тя благодари и се разположи на седалката. Той седна зад волана и завъртя ключа.

— Очаква ви натоварен ден — отбеляза Далас, преди да натисне газта. Секунда преди това я беше погледнал в огледалцето.

— Знам, разбира се! — каза го обаче почти без раздражение и досада. Невероятно как за толкова кратко време този мъж беше успял да оправи лошото ѝ настроение.

Пътуваха мълчаливо. Пейдж извади от чантичката копие на програмата и я зачете. Когато стигнаха до малката галерия в Ийст Енд, Далас паркира лимузината и пъргаво изскочи, за да ѝ отвори вратата.

— Ще ви чакам тук — придружи я до входа, където я посрещна с шумен възторг първият от галеристите, които беше тръгнала да „омайва“.

След час излезе от галерията. Далас я чакаше, подпрян на калника на лимузината. Веднага се изправи и отвори вратата.

— Как мина? — дрезгавият му глас звучеше ласкаво. Отново я обзе усещането, че е полъхнал свеж ободряващ вятър.

Пейдж безмълвно извъртя нагоре очи и се настани в колата.

— Съжалявам, че не е много хладно! — каза Далас, когато седна зад волана. — Често пусках климатика, но в такъв ден е невъзможно да се пребориш с горещината.

— О, не, всичко е наред! — Пейдж изпитваше истинско облекчение, че най-сетне се е отървала от пресищащото внимание и словоохотливост на собственика на галерията. Всъщност посещението съвсем не мина лошо. Но още осем до края на деня... Пфу! Как щеше да издържи?

— Пристигнахме — съобщи Далас не след дълго и кимна към неголяма галерия на отсрещния тротоар.

— Вече? — беше толкова приятно в хладната кола, че Пейдж би предпочела да се повози още малко.

— Боя се, че да — отвърна той, полуизвърнат към нея.

Стори ѝ се, че отново забелязва дяволитите пламъчета в очите му, но не ѝ остана време да разсъждава върху това. Далас побърза да ѝ отвори вратата. Отново я придружи до входа и повтори, че ще я чака.

Чакаше, естествено. Този път Пейдж само кимна с глава и се отпусна изтощена на задната седалка. Собственикът на втората галерия — достопочтен мъж на средна възраст — не бе от най-разговорливите. След четвърт час Пейдж вече се чудеше какво още да му каже. Слава Богу, че Марджъри бе съобразила да отдели за тази среща само четиридесет и пет минути!

— Добре ли сте? — Далас се бе надвесил над отворената врата. Сините му очи като че ли бяха помръкнали.

— Добре съм — Пейдж си пое дъх. — Всичко е наред! — тонът ѝ обаче не беше много убедителен, ако се съдеше по изражението на Далас. Все пак той зае шофьорското си място.

— Сигурна ли сте, че ще издържите още седем такива срещи? — попита вежливо, когато спряха на червен светофар.

— Ще трябва, ако не искам Марджи да ми откъсне главата!

— Марджи ли?

— Марджъри е моята посредничка, която уреди срещите.

Светна зелена светлина и лимузината потегли плавно.

— Наистина ли трябва да работите и с деветте галерии?

— О, не, не съм чак толкова плодовит скулптор! — отвърна Пейдж усмихната. — Само в пет от тях са изложени мои творби. Останалите са потенциални партньори.

Далас кимна с разбиране и съсредоточи цялото си внимание върху претовареното улично движение. Кой знае защо на Пейдж внезапно ѝ се прииска да го разпита за живота му. Потисна обаче спонтанното желание, съзнавайки, че между шофьор и пътник в лимузина с тези размери традиционно се спазва дистанция.

След посещението в третата галерия Пейдж се чувстваше напълно изтощена. Собственичката бе любезна, но твърде агресивна млада дама. Тя остави у Пейдж впечатлението, че през следващите месеци ще се наложи да работи денонощно, за да изпълни заявките на вече сигурните ѝ клиенти. Тази самоувереност би следвало да я окуражи, но само я изнерви. За пореден път Пейдж си каза, че никога — ама никога! — не би могла да живее в този град.

— Какво ще кажете за нещо разхладително? — предложи Далас. — Следващата галерия е по-надалеч, така че имаме на разположение няколко минути.

— Чудесно! Това е най-доброто предложение, което чувам от сутринта! — отвърна Пейдж с благодарна усмивка.

Спряха пред малко павилионче на ъгъла.

— Изглежда, че имат безалкохолни напитки само в кутии — отбеляза Далас. — Какво да бъде — кока-кола, севън-ъп или оранжада?

— Предпочитам кока-кола — каквото и да е, само да накваси пресъхналото ѝ гърло и да ѝ даде малко сили! Пейдж понечи да извади пари от чантичката, но Далас вече беше слязъл от колата. През опушените стъкла го видя да разговаря с продавача, после да изважда от джоба на панталона една банкнота. За момент предницата на сакото му се отгърна и тя забеляза очертанията на сякаш изваяното бедро. Усети как се изчервява. Откъде се взе този неочакван интерес към

мъжката физика, по дяволите? Та Далас беше нейния шофьор! Нейният шофьор, за Бога!

Когато той се върна с две кутии кока-кола, Пейдж вече бе възстановила душевното си равновесие. Пое едната и му подаде сгънатата банкнота. Далас я изгледа в недоумение.

— За напитките. И за двете... — поясни тя. За части от секундата ѝ се стори, че той е готов да избухне, но изглежда се овладя.

— Благодаря, но агенцията поема всички разходи.

За момент очите им се срещнаха и Пейдж отново бе запленена от магнетичното обаяние на тази бездънна синева.

Изпиха разхладителните и поеха за четвъртата среща. Петата не се отличаваше от предишните, с едно малко изключение: присъстваха няколко колекционери на нейни творби. Пейдж се въоръжи с търпение и надяна маската на улегнал уравновесен творец, който с удоволствие обсъжда творчеството си със свои почитатели. Всичко мина благополучно, но когато най-сетне се добра до лимузината, ѝ се виеше свят. При това приближаваше два следобед.

— Изглеждате уморена — Далас се изви назад и се вгледа загрижено в бледото ѝ лице. — Надявам се поне да са ви предложили нещо за обяд.

Пейдж поклати отрицателно глава и притисна с длан разгорещеното си чело.

— Май всеки мисли, че друг ми е предложил да хапна нещо. Очевидно не проявяват особена загриженост за оцеляването на твореца — пошегува се тя.

Далас не се усмихна на шегата, а продължи да се вглежда внимателно в лицето ѝ. Изглеждаше сериозен. После се обърна напред и подкара колата.

— Ще намерим някакво решение — каза, докато провираше лимузината сред гъстия поток коли, за да се измъкне в една странична улица. Спря пред малък ресторант и веднага слезе. — Ей сега ще се върна! — малко рязко обяви той.

Навън бе страшно горещо и тя бе благодарна, че я оставят да седи и да си почива. Далас се върна с голяма хартиена торба, остави я на седалката до себе си и отново подкара колата.

— Какво има в торбата? — попита Пейдж. Свали сгъваемото столче и се премести на него. Беше много гладна.

— Разни неща... Какво ще кажете да се отбием в Сентръл Парк? Ако някъде в този град полъхва вятър, то е само там. В краен случай ще се задоволим с дебела сянка, малко тишина и спокойствие за вас.

— Чудесна идея! — усмихна се Пейдж, трогната от тази загриженост. — Само се съмнявам, че ще намерим място за паркиране.

— Но не и когато познаваш този град като петте си пръста! — театралната помпозност, с която отвърна Далас, не можеше да не я разсмее.

Каква огромна разлика от вечно сдържания Феликс! Пейдж искрено се радваше, че точно днес не е с него. Протегна ръка и я облегна на предната седалка. Изобщо не смяташе да сяде на мястото си на задната седалка.

— От Ню Йорк ли сте? — попита тя след малко.

— Не, не съм роден тук, но живея достатъчно дълго време, за да открия някои „дреболии“, които мнозина не забелязват.

— Разбира се, след като имате такава професия!

Той замълча, като че ли обмисляше какво да отговори.

— Бих казал — въпреки професията. Понякога ми се налага да си напомням, че освен това затворено пространство в колата, има и простор. Не твърдя, че Сентръл Парк е най-приятното място, но когато си изпаднал в нужда и нямаш нищо друго под ръка, се примиряваш и с него!

Думите му прозвучаваха толкова чистосърдечно, че Пейдж му повярва. Говореше добре. Интересно, къде ли бе роден, с какво друго се беше занимавал досега и защо бе избрал точно тази професия? Далас изглеждаше някъде около четиридесетте. Имаше малки бръчици около очите — дали от много смях, или от мръщене, Пейдж не можеше да знае. Край ъгълчетата на устата му се очертава две почти незабележими резки. Тя си спомни смръщеното му чело, когато преди малко се вглеждаше внимателно в нея, и реши, че двете гънки идеално пасват на това строго изражение. Инстинктивно почувства, че животът на този мъж не всякога е бил радостен.

Наближиха парка. За нейна изненада свиха по тесен черен път и след минута колата спря под естествен навес от дървета.

— Страхотно е! — възкликна въодушевено Пейдж. Далас хвана ръката ѝ, докато слизаше. За момент я задържа, като оглеждаше спокойния безлюден парк, после я пусна бавно.

— Ще взема нещата — взе плика от предната седалка, а на мястото му остави фуражката си. Полуизправен, погледна Пейдж колебливо и каза: — Не възразявате, нали?

— Разбира се, че не! Даже се питах дали не се сварявате с тази фуражка.

Той взе торбата под мишница, а с другата ръка приглади косата си назад. Пейдж забеляза ситни капчици пот на челото му. Миг след това гъстите кичури отново го закриха. Тогава си даде сметка, че най-безцеремонно го оглежда. Побърза да отмести поглед, като се преструваше, че търси подходящо място за сядане. Далас изглежда беше зает със същото, защото посочи мъничка полянка, обрасла с гъста трева.

— Ето там! Мисля, че мястото е подходящо — обърна се към Пейдж и погледът му се задържа на снежнобялата ѝ пола. — Хм... Май ще имаме проблеми... Зелените петна никак няма да подхождат на този елегантен тоалет.

Тръсна глава и се усмихна доволно. Пъхна плика с храната в ръцете ѝ и, преди да е съобразила какво решение на въпроса е измислил, свали сакото си. С три широки крачки стигна до полянката, просна сакото на тревата и галантно ѝ протегна ръка.

Внезапно тя бе обзета от съвършено спокойствие, нищо че нарушаваше неписаните правила за отношенията между шофьор на лимузина и неговия пасажер. От два дни за първи път почувства, че се отпуска и ѝ олеква на душата. Може би в ресторанта с климатична инсталация щеше да е по-прохладно, но никога нямаше да е толкова тихо и спокойно. Пък и тогава Далас трябваше да чака в колата...

Хрумна ѝ, че много отдавна не бе изпитвала нужда от компания. От мъжка компания...

ВТОРА ГЛАВА

Пейдж се разположи удобно върху сакото на Далас, а той започна да вади кутии от хартиената торба.

— Салата от омари. Скариди. Прясна плодова салата. Питки. И лимонада с двойна доза лед — извади пластмасови чинии, вилници и салфетки. Канеше се да отвори първата кутия, но спря. — Само не ми казвай, че си алергична към рибата!

— Алергична? Та аз живея на брега на океана! — засмя се тя. — Понякога си поставям задача за деня и като награда си обещавам да прескоча до града и да си купя риба или друг морски деликатес направо от рибарите. Умирам за морски деликатеси!

— Значи живееш до океана? — той отвори капака на първата кутия и сипа в чиниите салата от раци.

— Мм, страхотно! Живея в Марбълхед — северното крайбрежие на Масачузетс.

— Недалеч от Глостър.

— Познаваш ли района? — очите ѝ грейнаха.

— Имам приятели там — раздели скаридите по равно. — Понякога ги навестявам. Красив район. Там ли си родена?

— Не, в Кънектикът. Като дете родителите ми ме заведоха веднъж в Марбълхед. Когато трябваше да се установя някъде самостоятелно, знаех, че това е мястото, където винаги съм искала да живея.

— Чудесно място! Предполагам, че вдъхновява, поне ако се съди по броя на художниците, които живеят там.

— Направо е идеално! — едва сега забеляза препълнената чиния пред себе си. — Хей, стига толкова! Не мисля, че ще успея да го изям.

— Кога си се хранила за последен път?

— Снощи.

— Значи няма проблеми. Ако все пак остане нещо, аз съм насреща. Обожавам скариди! — ъгълчетата на устните му трепнаха

закачливо. — Започвай, защото имам лошия навик да посягам към чуждите чинии!

Пейдж погледна часовника си. Сянка на досада премина по лицето ѝ, след миг очите ѝ отново заискряха.

— За съжаление не разполагаме с много време! — взе една скарида, потопа я в соса, който ѝ поднесе Далас, и я сложи в устата си. — Мммм! Никак не е лоша... за Ню Йорк.

— Тук доставят най-добрата прясна риба в цяла Америка — забеляза той и също опита една скарида.

— Е, не е по-добра от тази, която се предлага на моя пристан!

— Защо? Просто съдиш с предубеждение. Ако си затвориш очите и си представиш, че си на твоя пристан, едва ли ще усетиш разлика във вкуса на скаридите например.

Беше прав, естествено. И нямаше никаква нужда да се телепортира край морето, за да прецени, че скаридите са превъзходни. Сигурно бе повлияна от приятната атмосфера, реши тя. Отметка глава назад и плъзна поглед по гъстия листак, който лекият ветрец поклащаше почти незабележимо.

— Колко е приятно тук! — Пейдж се сети, че още е със сако, изтри със салфетка пръстите си и го свали. Сложи го внимателно върху тревата и посегна към чашата с лимонада. — Не мислех, че днес ще ми остане време за почивка. Благодаря!

Далас се бе загледал в перлената огърлица, която блестеше ослепително върху гънките на черната коприна.

— Перлите са великолепни! — промълви той тихо.

— Това е „герданът“ ми за официални случаи... — Пейдж погледна смутено колието. — Никога не ги слагам у дома... Предпочитам спортно облекло. Рядко се „кипря“, освен ако не се наложи да прескоча до Бостън.

— Май не си особено очарована от това пътуване до Ню Йорк — очевидно той не обичаше да разговаря с недомлъвки.

— Не... — смотолеви тихо Пейдж като че ли се стремеше да се оправдае.

— Аз пък мислех, че трябва да си ентусиазирана. Разбрах, че скулптурите ти имат голям успех.

— Наистина, купуват се, но точно тази страна на творчеството намирам за досадна. Такива пътувания винаги са ме отегчавали до

смърт.

Тя замълча. Наблюдаваше как Далас се храни. Ръцете му бяха силни, леко загорели от слънцето, с издължени пръсти. Тя взе една скарида и продължи:

— Ако някой ме питаше, щях да си стоя вкъщи, а продажбите щях да оставя на Марджъри. Откровено казано, дори не ме интересува дали нещо ще се продаде. Обичам самата работа!

— Добре де, но все нещо трябва да се „припечелва“ и за хляба! Освен ако няма мъж...

— Няма мъж, но не мога да се оплача, че въобще не „припечелвам“, пък и нуждите ми не са кой знае какви!

Донякъде беше истина, но не напълно. Пейдж бе имала късмета да се роди в заможно семейство. Акциите, които получи от родителите си, ѝ позволяваха да твори, без да се притеснява, че трябва да си вади хляба с изкуство.

— Не се ли чувстваш понякога самотна? — Далас повтори почти дословно въпроса, който ѝ зададе Каролайн.

Пейдж си припомни подробности от снощния им разговор. Погледна крадешком красивия шофьор, седнал срещу нея под кичестите дъбове на Сентръл Парк, и усети необяснима възбуда. Същият трепет, който за момент я завладя, когато тази сутрин отвори вратата и видя най-сините от всички сини очи на този свят... Смутена, заразглежда съсредоточено остатъка от храната в чинията си и каза:

— Харесва ми да живея сама — беше казала почти същото и на Каролайн. — Тogaва работя най-добре...

— Добре, но човек не може само да работи! Нямах ли развлечения? Как прекарваш свободното си време?

— Едно от развлеченията ми е работата. Естествено, имам приятели. Понякога се събираме, прекарваме добре... — имаше чувството, че се оправдава, затова продължи по-твърдо: — Често се разхождам край морето. Толкова е приятно и разтоварващо. Чета. Обичам да зяпам витрините на магазините, когато отида в града, да пътувам с кола по крайбрежния път. Наистина живея сама, но не съм самотна.

Далас като че ли не беше много убеден в това. Пейдж забеляза, че я гледаше скептично и дори помисли, че ще се опита да поспори, но

изглежда се отказа. Облегна се на лакти и протегна напред дългите си крака.

— Хубаво е тук! — каза, като затвори очи и вдиша дълбоко. Изглеждаше толкова спокоен и доволен. Пейдж почувства, че я завладява ведро, лекомислено, настроение.

— Даа... Виждам, че познаваш очарователни местенца. Според мен обаче едва ли толкова приятно нощем тук — закачи го тя.

— Ако това е заобиколен начин да кажеш, че нощем водя тука мацки да се натискаме, грешиш! — отвърна той, ухилен дяволито.

— Опазил ме Господ! И през ум не ми е минавало такова нещо! — възкликна Пейдж, макар че точно това искаше да каже.

— Тук идвам сам. Мацките предпочитат по-комфортна обстановка.

— Значи не си женен?

— Не.

— Отдавна ли караш кола?

— Взех книжка на шестнадесет години.

— Не, имах предвид... — смутена от погледа му, тя махна с ръка към лимузината. Внезапно се почувства обезоръжена... сякаш той докосна с дългите си пръсти бузата ѝ.

— О, това ли? Сравнително отскоро — трябваше да мине време, докато Пейдж се сети, че беше попитала за работата му. — Оказа се обаче интересна професия. Срещаш интересни хора.

— Разкажи ми — за другите, които возиш...

— По-добре е да привършваме обяда — Далас се изправи. — До следващата среща остават двадесет минути — като чу за това, Пейдж набръчка нос. — Мхъ, ти имаш лунички! — възкликна той очарован.

— Да... Трябваше да не личат...

— Защо?

— За да изглеждам по-възрастна.

— На колко години си всъщност? — очите му отново заиграха дяволито. — На тридесет и три, на тридесет и четири...

Пейдж посрещна думите му с гърлен смях.

— Не съм сигурна как да го приема: като комплимент ли или да се обидя? Аз съм само на двадесет и девет години.

— Не може да бъде! — проточи Далас с престолено учудване.

Някакво особено спокойствие, уравнивесеност излъчваше този мъж. Караха я да се отпусне, да забрави напрегнатия ден.

Следващите четири часа се сториха на Пейдж още по-досадни и изтощителни. Усещаше странна нервност. Това пък увеличаваше достойнствата на безкрайната търпеливост, която проявяваше на срещите в галериите. Не можеше да не е доволна от начина, по който се справяше с положението. Но най-щастливи бяха моментите, когато отново седнаше в колата. Далас се превърна в нейния ангел хранител. Обгръщаше я с грижи и внимание, избираше най-дългия път до следващата галерия, за да ѝ даде възможност да си почине. Честите му загрижени погледи в огледалцето я караха да чувства, че някой я закриля. Беше невероятно хубаво, когато мълчаливо пъкна в ръката ѝ шоколадения сладолед на клечка. В онзи момент чувстваше, че направо е сдала багажа.

Времето напредваше и необяснимата ѝ вътрешна възбуда растеше. Достатъчно бе той да приближи до нея, за да усети странен трепет. Не само когато я прихване за ръката. Токчето ѝ се заклеци в една решетка пред поредната галерия. Далас светкавично се озова до нея. За момент загуби равновесие и трябваше да се опре на него. Безкрайно дълъг, скъпоценен миг...

Далас беше нейния шофьор, но като че ли повече го чувстваше като приятел, който бе съпричастен на изпитанията в този напрегнат ден. Дори като съконспиратор, с когото се скриха да обядват в парка, а после тайничко ближеха сладолед на клечка, под прикритието на опушените стъкла на лимузината.

Наистина ли този мъж ѝ харесваше? Опита се да го отрече, да оправдае възбудата си с горещината. Или да го отдаде на снощната оживена „дискусия“ на тема секс с Марджъри и Каролайн. Край тях човек можеше да се превърне в сексуален маниак. Е, не чак маниак, но сексът, в общи линии, никога не влизаше в кръга на интересите ѝ. Не беше девствена. Кратката ѝ връзка преди години с Тайлър Уолш — колега по професия, на нейните години, завърши с катастрофален провал. Оттогава нямаше никакво желание да повтаря „експеримента“.

Сега обаче като че ли беше съвсем различно. Сякаш нещо, заровено дълбоко в нея, внезапно се събуди за живот. Припомни си

думите на Марджи и откровено си зададе въпроса: не ѝ ли беше нужна наистина една опияняваща любовна авантюра, която те кара да усетиш, че във вените ти тече кръв. Било полезно за душата, твърдеше Марджъри. Кой знае?

— Госпожица Гудуин ми каза, че ще чака в осем пред дома си — съобщи Далас, когато свиха по Трето авеню. — Сигурна ли си, че ще издържиш?

— Най-лошото вече свърши — отвърна тихо Пейдж. — Все едно Марджи няма да ме остави на мира, докато не ѝ докладвам как с минал деня. Последната ми среща е утре сутринта, после потеглям към дома.

— Предполагам, че ще пътуваш със самолет да Бостън?

— А не... Аз... такава... не обичам самолетите. Това беше едно от условията да се съглася да дойда тук. Феликс ме взе с колата от Марбълхед. Предполагам, че утре той ще ме откара обратно.

Далас не каза нищо. Паркира колата пред луксозна сграда. Почти веднага оттам изскочи Марджъри.

— Пфу, ама че отвратителна горещина! — възкликна тя с многострадално изражение, докато се настаняваше на задната седалка до Пейдж. — Днес не съм на крак от сутринта. Имаме резервация в един от ресторантите на Световния търговски център — обърна се тя към Далас, който кимна мълчаливо и потегли. После се наклони към Пейдж и прошепна: — Бива си го! Никак не е лош!

Пейдж само се усмихна и подхвърли шеговито:

— Значи днес го даваме тежкарски?

— Реших, че трябва някак да изкупя вината си за днешния тормоз. Много ли ме мразиш?

— Да си призная честно имаше и такива моменти...

— Разказвай всичко! От край до край!

Когато лимузината спря пред небостъргача, Пейдж вече бе докладвала най-подробно за всяка една от осемте срещи. Преди да се насочи с присъщата си самоувереност към лъскавото фоайе Марджъри погледна Далас и му каза:

— Дай ни два-три часа. Надявам се дотогава да живнем малко!

Пейдж нарочно изостана и го попита шепнешком:

— А ти какво ще ядеш?

— Ще си купя сандвичи и бира. Е, не е като хайвер с шампанско, но гладен човек махна не намира, както се казва.

— Някак си ми е неудобно...

— Глупости! — той плъзна длан по гърба ѝ и я побутна леко. — Отивай и се забавлявай! Заслужи го напълно!

Пейдж беше готова да му възрази, но забеляза, че Марджъри е спряла и я наблюдава с любопитство.

— Благодаря! — измънка тя и побърза да настигне Марджи.

— Какво беше това? — изстреля Марджъри в упор.

— Кое какво беше?

— Шушу-мушу с шофьора...

Пейдж беше благодарна, че за момент въртящата се врата ги раздели. Когато се озоваха във фойето, вече бе успяла да се вземе в ръце и отвърна невъзмутимо:

— Той е много приятен човек. Спокоен, търпелив... — имаше и други качества, но тя предпочете да ги премълчи... — Щом ти се оплакваше от горещината, представи си какво му е било на него!

— Такава му е работата! При това добре платена!

— Все пак...

Чакаха асансьора, който щеше да ги откара на сто и седмия етаж. Като вглеждаше изпитателно в Пейдж, Марджъри възкликна предпазливо:

— Да вярвам ли или да не вярвам на очите си?

— За какво по-точно? — Пейдж доста успешно се направи на ударена.

— Ако не те познавах така добре, щях да си помисля, че ти харесва!

— Казах ти, много е приятен.

— Не, прекрасно знаеш какво имам предвид! Харесва ти като синоним на лапнала си въдицата, хлътнала си по него!

— Марджъри! Той ми е шофьор! — Пейдж направи опит да се държи на положение.

— Но изглежда страхотно! Или не си го забелязала?

— Е, има приятна външност...

— Аха! И това е някакъв напредък.

— Я чакай малко! — Пейдж се престори на разсърдена. — Накъде биеш? Не ми харесва!

— На никъде не бия, скъпа! Дори това дребно признание означава, че си се преборила със себе си. Познавам те добре, Пейдж.

Ти си сърдечна всеотдайна жена. Не знам защо обаче се държиш надменно!

Асансьорът пристигна и трябваше да прекъснат разговора, но Пейдж не забрави подхвърлената реплика, която необяснимо я подразни.

Вече на масата, попита Марджъри:

— Би ли ми обяснила в какво, според теб, се изразява моята надменност?

— Ами... влагаш цялата си страст в работата, а за мъжката половина от човечеството не остава нищо. Да нямаш нещо против мъжете?

— Глупости! Какви ги дрънкаш?

— Тогава защо отбягваш мъжете? Снощи например имаше поне една дузина мъже, които си заслужаваха внимание, а ти дори не ги погледна. Ако смяташ, че не ми е работа, кажи да млъкна. Но знаеш, че личното ти щастие не ми е безразлично, Пейдж! Мисля, че от теб ще излезе прекрасна любеща съпруга.

— Може би някой ден... Засега скулпторите си ми стигат, за да съм щастлива.

— Значи не изключваш възможността да се омъжиш?

— Не, разбира се! Ако срещна подходящ мъж, веднага ще го направя. Млада съм, има време — отвърна Пейдж, без да трепне външно.

За Марджъри стана ясно, че по-нататъшният спор е безсмислен, затова тя предпочете да се върне към деловия разговор.

След около два часа, когато отново бяха в огромното лъскаво входно фоайе, Пейдж бе започнала да стана необичайно раздражителна. Чувстваше се скапана от умора, копнееше да се качи в лимузината. Струваше ѝ се райски оазис в изнервящ свят. Щом забеляза Далас, който ги очакваше до колата, усети както винаги прилив на енергия.

Марджъри имаше апартамент в Йист Вилидж, недалеч от Световния търговски център, и беше съвсем естествено да се отбият първо да я оставят нея. Пейдж щеше да отпътува на следващия ден по обяд и повече нямаше да се вижда със своята посредничка.

— Благодаря ти за всичко, Марджи! Свърши невероятна работа! — каза сърдечно тя, когато се разцелуваха на сбогуване.

— Нали трябваше да си заслужи комисионната? — намигна закачливо Марджъри. — Непременно ми се обади като си пристигнеш. Искам да узная как е минала срещата с Грьофинг.

Пейдж помахаше с ръка, докато колата сви зад ъгъла на сградата, и на часа забрави и утрешната среща, и комисионната на Марджи. Цялото ѝ внимание се насочи към Далас. Искаше да го попита успял ли е да хапне, но като че изведнъж езикът ѝ се схвана. Питаше се къде ли щеше да отиде после, когато я остави, кой щеше да я вози утре, винаги ли проявяваше такива грижи и внимание към жените, които обслужваше с лимузината? И още много, много въпроси, които останаха без отговор, защото нямаше кураж да ги зададе на глас.

Отминаха тридесет и трета улица, тридесет и четвърта, тридесет и пета. Пейдж усещаше как напрежението ѝ расте и търси отдушник. В един момент то сякаш бликна и нагнети въздуха около нея. Пресякоха Шесто авеню, свиха на изток, после на север и приближиха седемдесета улица, където се намираще временната ѝ квартира.

Когато колата зави по нейната улица, Пейдж се размърда неспокойно на седалката. Искаше нещо... Ала не се осмеляваше да каже на глас... Може би беше любопитство... Някаква непозната топлина се разливаше по тялото ѝ...

Далас паркира лимузината, изключи мотора и за момент остана неподвижен. Притаила дъх, Пейдж се взираше в тъмния му силует. Той слезе много бавно от колата и приближи към нейната врата. Отвори я, подаде ѝ ръка. Не беше ли плод на въображението ѝ, че този път той стисна ръката ѝ по-силно от обикновено? Едва ли... Твърде истински бяха и неравното ѝ дишане, и тръпките в слабините, за да смята, че си въобразява. Както и това, че държеше ръката ѝ, докато вървяха по пътеката към входа.

Спряха на неголяма площадка пред вратата. Пейдж измъкна ръката си, за да потърси ключа. Усети допира на хладния метал, но не го извади. Искаше да каже нещо, да направи нещо! Ала стоеше неподвижно с наведена глава...

Един силен показалец повдигна нежно брадичката ѝ. Далас се взираше в нея. Изражението му бе неразгадаемо на дрезгавата светлина на уличните лампи, но тя безпогрешно долови, че това докосване бе заредено с огромно напрежение. Не помръдна, когато той се наведе бавно към нея.

Устните му докоснаха нейните съвсем леко, почти не ги усети. После отново. Даваше ѝ време да се отдръпне, да го отблъсне, но тя стоеше, затворила очи, замаяна от сладостта на нежното съприкосновение с тези устни. Парещи вълни обляха тялото ѝ, тя се отпусна и остави течението да я носи. Мина време, докато устните ѝ се разтвориха сами със странна смесица от любопитство и желание. Чак тогава Далас я целуна истински. Чак тогава Пейдж разбра какво означава истинска целувка. Страстна. Възбуждаща и покоряваща. Вълнуваща и стъписваща...

Смаяна от силата на това усещане, Пейдж се отдръпна леко и вдигна очи към него. Сенките на нощта криеха изражението на лицето му, но обичайните градски звуци не можеха да заглушат неравното му дишане.

— Намери ли ключа? — попита той с дрезгав глас.

Пейдж му го подаде. Далас отключи вратата и я отвори. Тя продължаваше да се взира изумена в него, сякаш не можеше да повярва в онова, което усещаше. Та тя познаваше този мъж едва от сутринта! Тоест на практика не го познаваше. Той беше нейният шофьор...

А имаше ли някакво значение, когато изглежда бе отключил в нея усещания, възприятия, които смяташе, че са умрели?

— Да вляза ли? — тихият му глас бе зареден с напрежение. То се блъсна в тялото ѝ и я разтърси като ток. Пейдж сякаш бе загубила способност да говори и само кимна с глава. — Сигурна ли си?

Отново кимна. Не си правеше илюзии. Далас искаше точно това, което искаше и тя — няколко кратки часа удоволствие. С една-едничка разлика — за него това едва ли бе нещо ново, докато тя не познаваше подобен род авантюри. Бе обаче любопитна да разбере какво ще се получи. Нямахше да загуби нищо, ако нощта завършеше с провал. Утре щеше да си замине и повече нямаше да срещне този мъж. Но ако това приключение завършеше по начин, за какъвто беше слушала и чела, че свършват страстните нощи в леглото, определено си заслужаваше да заплати цената за увереността, че по нищо не се отличава от останалите жени на този свят. Във всяко отношение. А Далас просто никога нямаше да узнае каква безценна услуга ѝ оказва...

Когато входната врата хлопна зад тях, той спря, обърна я към себе си, обхвана страните ѝ с едрите си длани и я целуна — дълго и

страстно. Коленете ѝ се подкосиха и навярно щеше да строполи на земята, ако не беше склучила ръце около врата му. Всеки неин допир до него бе откритие за Пейдж — широките силни рамене, топлата кожа на шията, сякаш излята от стомана, чупливата коса върху тила, толкова мека, че те съблазняваше да заровиш пръсти в нея...

Далас свали фуражката, захвърли я на дивана и притисна Пейдж с такава сила, която би могла да я уплаши, ако не беше толкова възбудена от близостта им. Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ, а после — заровил лице в косите ѝ, съблече бавно сакото ѝ и го остави да се свлече на пода. Тя усещаше как зърната на гърдите ѝ се втвърдяват. Изстена от наслада, когато той обхвана гърдите ѝ с длани и започна да ги милва. Потърси устните ѝ, а палците му описаха малки кръгове около твърдите зърна. Стори ѝ се, че дъхът ѝ спира, че тялото ѝ лумва в пламъци. Гореща кръв препускаше лудешки във вените ѝ и разпалваше мъничък пожар във всяка нейна клетка. И в най-необузданите си мечти Пейдж не би могла да си представи силата на това усещане — всесилно, покоряващо, изпепеляващо.

Когато Далас се отдели от устните ѝ, дишаше задъхано като нея. Опрял чело в нейното, бавно разкопча копринената ѝ блуза и я съблече. Плъзна длани, по голата плът. Търсещите му ръце изследваха всеки сантиметър от шията, гърба, гърдите. След малко пръстите му освободиха сутиена и тя остана гола до кръста. Дрезгавата светлина на уличните лампи се просмукваше в стаята през тънките пердета, но бе достатъчна. Далас се отдръпна леко, поглъщайки с възторжени очи изваяната голота. Дръзкият опипващ поглед би трябвало да я смути; тя обаче изпитваше само гордост и див копнеж ръцете му да я докосват.

— Моля те, ела! — прошепна тя. Даже гласът ѝ се стори чужд — дрезгав и задъхан, но това отново не я изненада.

Той не чака. Трескавите му ръце и горещите устни следваха извивките на голия ѝ торс.

— Много си красива! — промълви и пое дълбоко дъх.

Пейдж бе вкопчила ръце в раменете му и не го пусна, дори когато той коленичи и я освободи от останалите дрехи. После седна назад върху петите си, приковал очи в нея в нямо съзерцание. За миг ѝ хрумна, че всичко би трябвало да свърши дотук, за да запази вечно спомена за две очи, боготворящи великолепието на голата ѝ плът. Защото той я гледаше благоговейно като икона. Погледът,

възторженото преклонение, заключено в позата, я караха да се чувства желана, обожавана и по особен начин — всесилна.

Не, това не бе достатъчно! Някой трябваше да разкъса парещия възел в слабините ѝ. Беше сигурна, че по пътя, който бе поела с този непознат, я чакаше вълшебството на неизживяно досега откривателство.

Далас започна да се съблича. Захвърляше една след друга дрехите, а тя гледаше хипнотизирана как всяка педя плът — стегната, мъжествена, възбуждаща — се открива пред погледа ѝ. Когато той застана гол пред нея, ѝ се стори, че това е достатъчно, за да не забрави никога тази нощ.

Далас не мислеше така. Притисна я, сякаш искаше да съедини в един пожар двете им пламнали от страст тела. Сластните им стонове сякаш взривиха тишината и се сляха. Прегърнати, те се отпуснаха върху дебелия килим. Любовната игра не беше нужна — самият ден бе дълга, може би прекалено дълга подготовка за този миг. Далас се надигна, надвеси се над Пейдж и с неудържим тласък проникна в нея. Внезапно опияняващо блаженство завладя цялото ѝ същество с такава сила, че тя за миг изпита страх да не умре от удоволствие. Струваше ѝ се, че е достигнала върха на щастието, ала когато той започна да се движи в уверен ритъм, непознато, с нищо несравнимо удоволствие я помете като тайфун и я понесе към висините. Лицето ѝ излъчваше някакво особена неповторима смесица от чувства — стъписване, възторг, екстаз пред чудото, което този мъж бе сътворил с нея. Господи, нима природата е отредила и на смъртните неземна наслада? Вихрушката от шеметни усещания я издигаше все по-високо и по-високо. Извила гръб, тя застина в един безкрайно дълъг пулсиращ миг, последван от разтърсваща експлозия, която я погълна, понесе я към вечността и много, много бавно я върна отново на земята. Все още зашеметена от онова, което изживяваше за първи път, тя постепенно осъзна, че той не бе успял да я догони до върха. Отвори очи и срещна усмихнатото му лице.

— Но ти... не...

— Зная... Обаче ти беше прекрасна! Не можех да откъсна поглед от теб!

Пейдж стисна очи и извърна глава, като изстена виновно, ала Далас покри с целувки лицето ѝ.

— О, недей! Това не бива да те притеснява! — промълви с безкрайна нежност. Гласът му, макар и дрезгав, бе като милувка. — Не можеш да си представиш колко е вълнуващо да наблюдаваш удоволствието, с което даряваш една жена. И макар че би трябвало да се чувствам неловко, изобщо не се притеснявам! Всичко е толкова вълнуващо, защото досега не съм имал изживяване като това... с друга жена. Разбираш ли? — не беше трудно да го разбере. Навярно дълбоко в себе си се бе надявала да чуе тези думи, но като че ли в първия момент те я свариха неподготвена. — Освен това, предизвикателството на продължението става по-вълнуващо...

— Предизвикателство ли? — прошепна едва чуто тя.

— Да... Да видим дали ще успея да те накарам отново да изпиташ такова удоволствие!

— О... Не знам... Чувствам се...

— Изтощена? Изчерпана? Няма нищо страшно! Затова сега си почиваме! След малко ще си готова за втория „рунд“...

Господи, всичко беше толкова неочаквано, смайващо, стъписващо! Значи беше съвсем нормална жена! Да върви по дяволите и Тайлър, и непохватните му мъжки ласки! Да вървят по дяволите всички, които зад гърба ѝ я наричаха „ледена девица“!

— Искам да ти доставя удоволствие — прошепна тя. — Кажи ми какво да направя!

— Не е нужно да ти казвам. Ти и така ми доставяш безкрайно удоволствие!

Пейдж откри с изненада, че желанието ѝ съвсем не е изчезнало, както мислеше преди малко. Усещаше Далас дълбоко в себе си. Когато той започна да се движи бавно, тя изстена от удоволствие.

— Така добре ли е?

— О, да, да! Моля те, не спирай! — задъханата ѝ молба възнагради самоуверената му усмивка.

Ритмичните тласъци ставаха все по-бързи. Тя почувства треперещите му ръце, нарастващото трескаво очакване, което наелектризираше тялото му. Видя го да затваря очи, напрегнат като струна. Миг след това самата тя притвори очи, понесена отново от главозамайваща наслада.

— Далас!

— Джеси — прошепна запъхтяно той. — Казвам се Джеси...

Тя не успя да го промълви. Този път вълните на екстаза я погълнаха в същия момент, в който могъщи спазми разтърсиха едрото му тяло, а от гърлото му се изтръгна тържествуващ вик.

Измина цяла вечност, докато двамата отново поемат въздух. Далас лежеше неподвижно върху Пейдж. Бавно, като че ли със сетни сили се размърда и се премести до нея. Дългият му крак остана да лежи между бедрата ѝ. Плътна ръка около кръста и докосна с устни рамото ѝ. Повече не помръдна — изглежда нямаше нито сили, нито желание да го прави.

Пейдж се чувстваше ужасно слаба и неописуемо щастлива. Остана със затворени очи, отпуснала глава до косите на Далас. На устните ѝ грееше усмивка. След минута вече спеше непробудно.

Няколко часа по-късно усети нежната целувка на Далас, клепачите ѝ трепнаха и бавно отвори очи. Огледа се недоумяващо, ала объркването ѝ продължи само секунда. Веднага осъзна къде се намира, с кого е и какво се бе случило между тях. Щастлива усмивка озари лицето ѝ.

— Изглеждаш доволна от себе си...

— Така е — промълви тя много тихо. О, само ако можеше отнякъде да знае, мина ѝ през ума.

— Да приема ли, че всичко е било... задоволително?

Очите им се срещнаха и за своя изненада Пейдж откри сянка на несигурност, а не типично мъжко самодоволство.

— Беше! — побърза да потвърди тя.

— Някакви угризения? Може би съжаляваш за станалото? Все пак аз съм твой шофьор...

— Всички ли шофьори са такива чудесни любовници?

— Не зная. Никога не съм се любил с шофьор!

Дяволити пламъчета бяха изместили несигурността в очите му. Той ухапа леко ухото ѝ и започна да си играе с него. Допирът на влажните му устни ѝ доставяше огромно удоволствие.

— Често ли го правиш? — милващият топъл дъх ѝ подейства като електрическа искра.

— Не...

— Сякаш не го очакваше... Изглеждаше... слисана...

Пейдж мигновено си даде сметка какво точно имаше предвид Далас. Не смяташе да го отрича.

— Да, така е.

— Защо?

— Аз... Беше толкова силно... Наистина стъписващо...

— За първи път изпитваш такава удоволствие, нали?

— Да... — прошепна тя след миг колебание.

Това признание сякаш му даде криле. Дрезгавият му стон опари рамото ѝ. Този път искаше да изследва с устни всеки сантиметър от прекрасното ѝ голо тяло. Нарочно не бързаше и Пейдж скоро откри каква огромна наслада ѝ доставя ленивата разходка на устните му. Затова, когато най-сетне пламналите им от възбуда тела се съединиха, удоволствието, можеше да се сравни единствено с опияняващите мигове на трепетното очакване...

Цяла нощ се любиха, заспиваха, събуждаха се и отново се любеха. По някое време Далас я пренесе на ръце в спалнята и я сложи на леглото. Малко преди зазоряване Пейдж заспа с мисълта, че никога, докато е жива, няма да забрави тази нощ.

Когато в девет сутринта жуженето на електронния часовник я събуди, откри, че е сама...

ТРЕТА ГЛАВА

Пейдж се усмихна щастливо. Протегна се доволно като котка, усети сладостна умора в тялото си и се засмя тихичко. Пое дълбоко въздух, после лениво се обърна към онази част на леглото, където бе лежал Далас.

Нейният любовник. Беше прекарала нощта в прегръдките на своя шофьор. Звучеше като прелестно скандална, но малко демоде пикантерия. А всъщност беше най-прекрасното, най-вълнуващото нещо, което ѝ се случваше от години. Жизнерадостният ѝ смях огласи стаята, тя отметна завивката и се измъкна от леглото.

Трябваше да побърза. Последната ѝ среща бе в десет, след това си заминаваше. Взе душ, облече се, стегна пътната си чанта, остави я до входната врата и чак тогава си направи кафе. Нито за секунда не преставаше да мисли за отминалата нощ. Естествено, не съжаляваше за нищо. Днес щеше да се завърне в своя дом край морето, в което беше влюбена. Отново щеше да заживее в ритъма на обичайното си всекидневие, отдадена на работата си, която толкова обичаше. За първи път в живота си обаче щеше да е сигурна, че е пълноценна не само като творец, но и като жена. Дали някой ден друг мъж щеше да възпламени страстта, към която Далас бе намерил ключ, не можеше да знае отсега, ала бе убедена, че никога нямаше да забрави тази нощ и щеше да му бъде благодарна.

Точно в десет звънецът сложи край на размишленията ѝ. Пейдж надникна през прозореца. Дългата черна лимузина беше пред входа. Предполагаше, че Феликс е заел мястото си зад волана, но ако не бе така? Как следваше да се държи, ако пред вратата я очакваше Далас? А той самият как щеше да реагира?

Пейдж се постара да усмири мравчиците, които запълзяха в стомаха ѝ, и отвори врата. На прага стоеше Феликс. Чувството, което я обзе, приличаше на облекчение. А може би на разочарование?

— Добро утро, госпожице Матесън! — поздрави почтително дребничкият шофьор. — Как се чувствате днес?

— Прекрасно, Феликс! — огледа за последен път стаята и рече с въздишка: — Готова съм. Да тръгваме.

Феликс взе куфара, пътната чанта, изчака Пейдж да мине покрай него и дръпна вратата. Като че ли имаше нещо символично в отчетливото прищракване на ключалката — един много кратък и много светъл миг в живота ѝ бе приключил. Не, не съжеляваше за това, защото жената, която се завръщаше в Марбълхед, не бе онази, която го напусна преди три дни. Навярно беше по-добре, че тази сутрин, не срещна Далас, продължи да разсъждава Пейдж. В края в краищата, всеки имаше свой път в живота и тези пътища навярно никога нямаше да се пресекат.

Докато пътуваха към галерията и после, докато траеше последната ѝ среща, сигурно стотина пъти си повтори това изречение. Когато най-сетне ангажиментът ѝ приключи и тя се измъкна облекчена на улицата, май наистина беше успяла да си внуши, че това е единственият разумен край на тази краткотрайна авантюра. Вече мислеше за своя дом.

Тогава съзря Далас. Висок и строен, като безупречен шофьор, той я чакаше, опрян на лимузината. Без да обръща внимание на затреперилите си колене, тя се отправи с твърди крачки към колата. Далас я поздрави мълчаливо, докосвайки с два пръста козирката на фуражката, и само леко зачервените му очи напомнях за онова, което бе станало помежду им през нощта.

— Не те очаквах... — Пейдж спря нерешително до него, когато ѝ отвори задната врата, за да се качи.

— И аз не го очаквах... — промърмори той сдържано.

Пейдж остана с впечатлението, че е бил принуден да поеме това пътуване, а очевидно не му се е искало особено. Стомахът ѝ се сви на топка.

— Съжелявам! — прошепна тя сконфузено и с наведена глава се качи бързо в колата.

— А аз не съжелявам! Мисля, че не ме разбра... — надвеси се над нея той, преди да затвори вратата.

— Не, не... Не се притеснявай, всичко е наред! — успокои го Пейдж, като скалъпи някаква усмивка. — Представям си колко е досадно да караш до Марбълхед и обратно, така че не те виня... — тя смръщи вежди. — Или може би Феликс ще ме откара? Къде е той?

— В, агенцията. Ще те откарам аз — с тези думи затвори нейната врата, седна зад волана и завъртя ключа.

Пейдж се отпусна на седалката. Като на кино пред погледа ѝ се редуваха кадри от забързания живот на този огромен град. Точно преди три дни пристигна тук, а сякаш беше отдавна. Плаха, безпомощна усмивка заигра на устните ѝ. Три дни, през които се случиха безброй неща! Стегнатият възел в душата ѝ постепенно се отпусна и скоро съвсем изчезна. Щастливо изражение бе заменило плахата усмивка. Връщаше се у дома. Пазеше в сърцето незаличими спомени. А пред нея седеше мъжът, който направи това възможно!

Чувствата и мислите на Далас в момента бяха далеч по-сложни. За кой ли път си зададе въпроса какво целеше с този ход. Добре, спечели баса, макар изобщо не му мина през ум да уведомява Бен за успеха си. Когато призори се прибра вкъщи, само на две пресечки от мястото, където остави заспалата блажено Пейдж, се чувстваше толкова объркан, че само взе душ, избърсна се, а после се тръшна в креслото. Чудеше се какво, по дяволите, да предприеме по-нататък?

Оказа се абсолютно прав — под сдържаната външност на Пейдж Матесън се криеше пламенна жена. Невинна и лишена от притворство, беше истинско откритие за него в леглото. За първи път от много, много дълго време, изпитваше не хлад и безразличие към жената, с която бе спал, а див копнеж да продължава да я люби. При целия си опит с жените, на които мнозина биха завидели, откриваше непозната, неизживяна досега наслада в прекараните часове с Пейдж.

Разумът диктуваше, че тази нощ трябва да се превърне в спомен за незабравимо любовно приключение, но нещо го принуждаваше да пренебрегне вътрешния глас. Поне три пъти посягаше към телефона, после се отказваше. Все пак набра накрая номера на агенцията. Трябваше да види отново Пейдж, да разбере къде живее, да прекара поне още ден с нея. Колкото да не му се искаше да го признае, изпитваше отчайваща безпомощност пред очарованието на тази жена.

В агенцията се отзоваха благосклонно на молбата му да откара Пейдж до Марбълхед, както когато вчера си изпроси да я вози из града. Фактът, че отдавна се познаваше със собственика на агенцията, навярно оказва някакво влияние, както и това, че Джеси Далас бе един от уважаваните членове на културтрегерското братство.

Онова, което Джеси наистина не можеше да проумее, бе кое го караше да я преследва, маскиран като шофьор? На първо място никога не бе преследвал жени. Използваше ги, после се освобождаваше от тях. И какво толкова, по дяволите, очакваше да стане, като пристигнеха в нейния Марбълхед, който тя превъзнасяше до небесата?

Тъгълчетата на устните му трепнаха иронично. О, защо се правеше на интересен? Прекрасно знаеше какво очаква да стане! Дори в момента усещаше предателското напрежение в слабините. Пейдж Матесън — безчувствена, студена? Божичко, кой глупак го бе измислил?

Погледна крадешком в огледалцето. Видя я, отпуснала глава на облегалката, със затворени очи. За какво ли мислеше? Може би за бурната любовна нощ? Не събра кураж да я попита. Че откога му трябваше кураж, за да говори с жените? Често с безцеремонното си поведение си бе изпросвал по някой не особено лицеприятен епитет. Наричали го бяха гадно копеле. Кой знае, може и да беше истина... Но той държеше на независимостта си повече от всичко. Обичаше професията си и когато се заемеше с поредния филм, работата поглъщаше всяка негова минута — от сутрин до вечер, а често и до късно през нощта. Имаше късмет, че в момента си беше взел полагащия му се заслужен отдих. Иначе нямаше представа как щеше да хукне да преследва Пейдж Матесън. Хайде пак! Да я преследва... Омагьосаният кръг отново се завърташе.

Пътуваха почти без да разменят дума. След два часа приближиха Хартфорд и чак тогава Далас се реши да наруши мълчанието.

— Не си ли гладна?

— Малко... — вгълбена в мислите си, Пейдж не беше забелязала кога са преполовили пътя.

— Какво ще кажеш да хапнем нещо?

— Отлична идея! — отвърна бързо тя. Беше загубила надежда, че Далас ще проговори, а един обяд звучеше обещаващо.

Очевидно Далас познаваше добре града, защото без колебание намери пътя до местния търговски център. Паркира колата в съседния подземен гараж. Когато захвърли фуражката и ѝ помогна да слезе от колата, той вече беше нейният кавалер — висок, красив, страхотно секси кавалер. Хвана я за ръка и това ѝ се стори най-естественото

нещо на света — безмълвно уверение, че отминалата нощ не е сън, както вече бе започнала да си мисли, докато пътуваха мълчаливо.

Далас размени няколко думи с оберкелнера, който им посочи усамотена маса до огромна палма в саксия. Когато седнаха на масата, Пейдж бе завладяна от изненадващо спокойствие и ведро настроение. Изчакваше пръв да заговори Далас, но той мълчеше, и това я караше да се чувства мъничко неловко. Далас поръча бутилка превъзходно бяло вино, чиято цена агенцията едва ли би посрещнала с възторг.

— Аз черпя! — проговори най-сетне той. Изглежда, държеше тя да разбере, че не е тунеядец.

— Тъкмо се чудех... — очите ѝ проблеснаха закачливо.

Изненадан, Далас едва сега си даде сметка за цвета им. Бяха най-красивите очи с цвят на нефрит, които беше виждал. Много дълго се вираше прехласнат в бездънната им дълбина и това му доставяше неописуемо удоволствие. Установи го с нотка на вътрешно раздражение.

— Как се чувстваш? — попита.

— Чудесно!

— На сутринта не съжaliaваше ли?

— Вече е следобед — усмихна се Пейдж. Неловкостта ѝ бе изчезнала. Даде си сметка, че Далас е малко нервен в момента, но това като че само засилваше обаянието му.

— Знаеш за какво говоря...

— Зная. Не, за нищо не съжaliaвах! — лъчезарната усмивка трябваше да подкрепи твърдението.

— Изненадва ли те това, че съм тук?

— Малко... Да ти призная, не очаквах да те видя днес.

— А искаше ли да ме видиш?

— Не зная... Не съм сигурна...

Ако Далас се надяваше да я обърка с безцеремонните въпроси, то определено претърпя провал. Пейдж изглеждаше самоуверена и арогантният оттенък, който той умишлено придаваше на въпросите, не я смущаваше.

— За какво си мислеше? — продължи да настоява той, по-скоро воден от чисто мъжко себелюбие.

— Мислех си, че дори никога вече да не те видя, ще помня тази нощ до края на живота си. Беше изключителна...

— Приятно е да чуеш такова нещо! И все пак поне мъничко не се ли надяваше да ме видиш днес?

— Честно казано — не! Изглежда те разочаровах? — добави тя с усмивка.

— Не, не! Впрочем малко може би... Всеки мъж обича да си внушава, че жената, с която е бил, изгаря от нетърпение да го види пак час по-скоро. Това собственическо чувство, така да се каже, е характерно за повечето мъже...

— Затова ли спа с мен? — Пейдж дори не трепна, задавайки въпроса. Далас усети, че страните му пламват. И той си въобразяваше, че е пряк и дързък!

— Не... — измънка той. — Не вярвам в дълготрайни връзки...

— В това отношение няма защо да се боиш!

Прямотата ѝ отново го обърка. Дали в крайна сметка Бен нямаше да се окаже прав? Има страст и страст. Сега Пейдж изглеждаше толкова спокойна и уравновесена, че му беше трудно да си я представи като онази пламенна жена снощи в леглото.

— Значи и ти не вярваш в дълготрайните връзки?

— Не чувствам нужда да принадлежа на някого...

Сервитьорът донесе поръчаното вино. Отвори бутилката, наля в чашата на Далас, той опита виното и побърза да му нареди да налее и на двамата. Пейдж прие със снизхождение тази малка демонстрация на мъжко превъзходство. Чувстваше се достатъчно уверена в себе си, за да възприеме жеста като заплаха за свободата ѝ като индивид.

— Да прием за нас! — вдигна чашата си Далас, щом сервитьорът се отдалечи.

Пейдж кимна и отпи от виното. Как трябваше да отговори на подобен тост? Ако го приемеше, би означавало нещо като намек, че приема възможността за бъдеща връзка. В момента такава възможност изобщо не я занимаваше. От друга страна, да го отхвърли, най-малкото би прозвучало грубичко. Пък и не беше самата истината. Макар че не градеше конкретни планове за бъдещето с Далас, тя не изключваше възможността да се виждат от време на време.

— Беше започнала да ми казваш нещо... — той остави чашата си, опря ръце на масата и преплете пръсти.

— Казвах, че харесвам живота си такъв какъвто е — отвърна Пейдж спокойно. Насмешливият му тон изобщо не я впечатляваше. —

Ценя независимостта си, харесва ми да живея сама.

— Но не отричаш, че снощи също ти хареса, нали така?

— Вече ти го казах. Което съвсем не означава, че трябва непременно да бъда с теб и тази вечер, Далас!

— Джеси — произнесе името си почти шепнешком и замълча. —
Кажиго!

— Джеси... — повтори тихо тя, като сведе поглед и смутено се засмя. — Джеси звучи някак... странно. Свикнах с Далас...

— Защото за теб съм шофьорът, който те обслужва?

— О, не! — възрази категорично Пейдж.

Професията му беше нещо второстепенно, без значение за онова, което се случи между тях. В известен смисъл дори някак не пасваше на неговия образ. Далас очевидно се чувстваше съвсем свойски в луксозната обстановка на този ресторант. С изискания тъмносин костюм спокойно можеше да мине за адвокат или, да кажем, за финансов брокер. А защо не плейбой, наследил милиони, който убива скуката си като се прави на шофьор? Или пък е измислил хитър начин как да ухажва самотни и заможни дами, каквито обикновено бяха пътничките на лимузините под наем? Не можеше съвсем да се изключи и този вариант. Внезапното й хрумване я притесни. Накара я да се почувства омърсена, използвана.

— Често ли го правиш? — въпросът самичък се изплъзна от устата й. Внезапно изпита силна нужда да узнае истината.

— Какво да правя?

— Често ли сваляш жени по този начин?

— Не, за първи път — въпросът й като че ли го развесели. Очите му заблестяха насмешливо.

— Защо го направи?

— Наивен въпрос — каза го, ала изпита леко угризение. Заради цирка, който разиграваше, като се представяше за шофьор. И заради баса с Бен. — От самото начало ме привлече... — добави тихо, като че ли говореше на себе си.

— Това... не те ли притесни?

— Защо? А трябваше ли?

— Не зная... — Пейдж повдигна неопределено рамене. Вече не беше много сигурна защо подхвана този разговор.

— Чуй ме, Пейдж! — Далас изведнъж изпита нужда да я успокои. — Няма нищо по-естествено от това да харесаш някоя жена или съответно мъж. Така че не смятам да се оправдавам. Повтарям ти — нямам навика да свалям жени по този начин, но изобщо не съжалявам за станалото. Ти си изумителна любовница!

Пейдж се изчерви от смущение. Признанието обаче ѝ достави невероятно удоволствие. Далас я нарече „изумителна любовница“! Въобще не смееше да си го помисли...

— Руменината много ти отива — каза той и погали нежно бузата ѝ с опакото на пръстите. — Снощи в тъмното не забелязах дали се изчервяваш. И тогава ли се изчервяваш?

— Понякога... — Пейдж усети, че страните ѝ пламват.

— Имало е и други мъже, нали?

— Не е трудно да се разбере.

— Много ли?

— Един.

— Само?! — Далас не успя да скрие изумлението си, макар че това признание обясняваше много от нещата, които снощи му се струаха необясними. — Не го разбирам, Пейдж. Ти си красива. Нормално е една красива жена да привлича мъжете...

Пейдж не отговори веднага. Съзнаваше, че това, което се готвеше да сподели, е твърде лично, ала не почувства неудобство. Нямахше от какво да се срамува — сега, когато вече беше сигурна, че опасенията ѝ са били напразни.

— Преди години имах краткотрайна връзка с един художник. Бяхме много млади и неопитни и двамата. Той смяташе, че съм фригидна. Да си призная, и аз имах някакви съмнения... до снощи.

Явно думите ѝ повлияха положително на поразклатеното му мъжко самочувствие.

— Сега разбирам защо изглеждаше толкова доволна от себе си — отбеляза той. — Значи... — смръщи чело, опитвайки се да подреди късчетата от мозайката. — Оттогава си избягвала мъжете от страх да не се повтори същото?

— О, не! Просто не ме интересуваха! — скептичният му поглед я принуди да премине в защита. — Говоря честно — намирам, че животът ми е пълноценен, професията, която имам, му придава

смисъл. Впрочем, никога не съм считала и продължавам да не считам отсъствието на мъж в живота ми като кой знае каква голяма загуба!

— Добре, така да е, но не си ли мислила за съпруг, деца?

— Естествено, но няма защо да бързам! Не ме гледай така! В наши дни жените не се омъжват на осемнадесет години!

— Ти си забележителна жена! — Далас допи виното, останало в чашата му. Остави я на масата и настойчиво потърси погледа на Пейдж. — Отдавна не съм срещал толкова независим дух и удивителна самоувереност.

— Е, невинаги съм толкова самоуверена...

— Не мога да повярвам!

— Когато работя, понякога чувствам неувереност. По-точно като завърша някоя творба. Обичам скулптурите си. Нали са мои рожби? Във всяка съм оставила по малко и от себе си! За съжаление налага се да се разделя с тях — по-често, отколкото бих искала. Когато са в галериите, имам чувството, че аз самата съм изложена на показ. Чак след като разбере от Марджи, че публиката е приела добре някоя творба, увереността ми се възвръща.

— Значи все пак не ти е безразлично какво ще кажат за теб?

— Не за мен, а за моите творби! Нямах да съм човек, а робот, ако това не ме интересуваше!

— Но ти сама твърдеше, че не те интересува дали някой ще купи твоя работа?

— Така е! Но когато вая, аз... — помъчи се да намери най-точните думи, за да изрази онова, което чувстваше. — Превръщам един безформен къс в нещо, което носи моето послание към хората. И ако те не го разберат или не го харесат, не съм на себе си.

— Случвало ли се това?

— Да, два-три пъти.

— Какво правиш в такива случаи?

— Винаги имам под ръка глина — усмихна се тя. — В продължение на няколко часа я мачкам върху тезгяха, придавам ѝ определена форма и с един замах я сплесквам пак на топка. Не можеш да си представиш как помага! После отново се обаждам на Марджи. Има невероятен талант да утешава, но обикновено, когато ѝ се обадя, вече е успяла да премести творбата в друга галерия. Предполагам, че така е и с децата. Отглеждаш ги с пот и сълзи, и когато поемат своя път

по широкия свят, някой ден откриваш, че този път не е най-правилния. За щастие нещата обикновено не са непоправими. Въпросът е да се отрие правилния път.

Далас поклати замислено глава.

— Като станеш майка, сигурно ще ти е трудно да приемеш, че някое хлапе ще нарече детето ти с обидно име.

— О, можеш да бъдеш сигурен!

— Не те ли разколебава това по отношение на децата? Трябва ли човек изобщо да ражда деца?

Нотките на песимизъм в тона му озадачиха Пейдж. Искаше ѝ се да го попита каква бе причината, но нещо я възпря.

— Не, не мисля. Като цяло работите ми са силни. Най-често е само въпрос да попаднат в подходяща атмосфера. Предполагам, че същото важи и за децата. Отглеждаме ги, възпитаваме ги и се стараем да изградим в съзнанието им определена ценностна система. Ако сме изпълнявали честно задълженията си като родители, те ще намерят мястото си в живота, дори ако се сблъскат с трудности и изпитания.

— Като че ли говориш от личен опит...

— Не. Досега животът беше благосклонен към мен, но имам други примери...

Мислеше за единия от тримата си братя, може би най-надарения. Той завърши математика и започна работа в мощна корпорация за съвременни технологии, после се премести във втора, в трета. Чувстваше се все по-неудовлетворен от работата си. Накрая захвърли всичко и подписа договор с една прощаваща софтуерна компания. Доходите му бяха несравнимо по-ниски, но най-сетне беше щастлив.

— Разкажи ми за детството си, Пейдж, за семейството си — помоли тихо Далас. — Какво те кара да мислиш, че животът се е отнасял благосклонно към теб?

Поднесоха обяда. Пейдж имаше на разположение няколко минути да събере мислите си. Опитаха салата от студена пуйка и чак тогава тя започна да разказва.

— Израснах в Уестпорт — Кънектикът...

— А, това обяснява много неща...

Не беше нужно да ѝ го казва. И сама го знаеше, затова обикновено избягваше тази подробност, когато говореше за себе си. Всъщност, не беше сигурна защо го спомена. Може би нещо в

изпитателния поглед на Далас ѝ подсказа, че той не би допуснал да не му каже истината, цялата истина.

— Да, детството ми бе обезпечено. Баща ми беше... Още е... банков директор. Аз и тримата ми по-големи братя бяхме заобиколени с много грижи и с безпределна обич.

— Родителите ти в Уестпорт ли живеят още? — тя кимна. — Гостуваш ли им често?

— Да, продължаваме да бъдем много близки!

— Онази вечер присъстваха ли на откриването в галерията?

— О, не! Такива мероприятия са доста тежко изпитание за мен. Предпочитам да се виждаме... в по-спокойна обстановка.

— Хм, тежко изпитание... Не ти личеше вчера!

— Не знам как щях да се справя, ако не беше ти!

— Справи се чудесно! — увери я Далас. — Все пак в това препускане имаше и приятни моменти, не мислиш ли?

Пейдж кимна и се усмихна срамежливо. Спомни си импровизирания пикник в парка, отморяващото бърбрене на всевъзможни теми, докато пътуваха от една галерия към друга... Разбира се, и незабравимият завършек на деня. Сърцето ѝ се разтуптя. Внезапно почувства силно желание да протегне ръка и да погали тези изпити, малко бледи бузи, да докосне устата, сините очи, ведри като пролетно небе. Пое дълбоко дъх, усмихна се и каза с въздишка:

— Казвал ли ти е някой, че си неотразим?

Тези думи се забиха в съзнанието на Далас и буквално го обсебиха през останалия път. Беше ги приел, като ѝ оправи запазената марка поглед „съкрушител на женските сърца“. Тя направо го попи с мечтателна въздишка, на устните ѝ затрептя усмивка. По всички правила на свалянето, вече трябваше поне да му намекне, че иска да прекарат заедно нощта. Не само че не го направи, но Далас даже се усъмни дали изобщо го желае. Издаваше я може би само неравното ѝ дишане и леко пулсиращата вена на шията. Външно обаче се владееше. Хладнокръвно. Съвършено.

А той? Как само я желаеше той! Привличаше го навярно и предизвикателството повторно да я съблазни. Беше сигурен, че е

достатъчно да я притисне в обятията си, и Пейдж щеше да омекне като восък.

Твърде лесно. Прекалено бързо. Този случай беше по-специален и трябваше да подходи деликатно, изкусно, с финес. Иначе цялото удоволствие от съблазняването пропадеше, нали?

В крайна сметка глупакът се оказа той!

Далас бе паркирал лимузината на пътния банкет и се взираше с мрачен поглед в потъмняващия хоризонт. Беше напрегнат като струна, буквално смазан от отвратителното чувство на безсилие. Някъде бе сбъркал, но къде? Опита се да разбере къде бе сгрешил. Събитията от последните часове преминаха в съзнанието му като на лента.

След като приключиха обяда, потеглиха към Марбълхед. Бъбреха неангажиращо или мълчаха — всеки отдаден на своите мисли. Както винаги, Пейдж изглеждаше спокойна. Отпусна се съвсем, когато приближиха Шангила и се отбиха по шосето, водещо към океана. Свали стъклото и вдъхна дълбоко. Приличаше на хлапе, което вижда за първи път морето. Страните ѝ порозовяха, очите ѝ грееха щастливо. Издърпа фуркетите от кока и разпусна косата си. Господи, беше като невинно прелестно дете... и невероятно съблазнителна жена!

Моторът на колата още работеше, когато Пейдж излетя навън. Изпъна се, застана неподвижно, с лице срещу вятъра. Пое с пълни гърди свежия въздух. После пак. И после пак. Сякаш това ѝ даваше сили. Обърна се към него. Лицето ѝ сияеше.

— Не е ли чудесно? — възкликна възторжено. Без да дочака отговор, изтича по пътека, покрита с обли морски камъчета, и влезе вкъщи.

Тогавя той извади куфара ѝ от багажника. Около минута остана край колата. Не можеше да откъсне очи от къщата, в която Пейдж очевидно беше влюбена. Постройката, кацнала на върха на тясна ивица земя, владена в морето, бе облицована с варовик и морски камъни, които придаваха неповторим естествен чар на модерната ѝ архитектура. Преди да влезе, Далас знаеше как изглежда отвътре. Огромни прозорци към морето или цели стъклени стени — във всекидневната, в трапезарията, в кухнята, в спалните. Докато го развеждаше, за да му покаже своя дом, Пейдж очевидно му се

наслаждаваше. Личеше обаче нейна гордост бе ателието, което заемаше цяло крило от къщата.

— Ти ли я строи? — запита той. С безпогрешен усет бе доловил, че този дом е създаден за нея.

— О, не! Но и в този случай пак имах късмет! Къщата е построена от един архитект, който бе решил да се мести в Калифорния. Тъкмо я беше обявил за продажба, когато започнах да си търся дом. Разбира се, купих я веднага. В този район не се намират толкова лесно къщи, особено когато търсиш с гледка към океана.

Далас нямаше представа колко дълго останаха до стъклената врата, от която се излизаше на верандата. Верандата приличаше на обрулена от вятъра палуба на кораб. Той стоеше, зареял поглед във виолетовия здрач, омагьосан от танца на вълните. Пейдж бе застинала унесена до него. На устните ѝ грееше мечтателна усмивка.

Той протегна бавно ръце към нея, привлече я и я целуна с безкрайна нежност. Нежност, която вдъхновяваше. Нежност, която раждаше копнеж и страст. Топлите ѝ влажни устни жадно започнаха да търсят неговите, тялото ѝ тръпнеше в обятията му.

И точно тогава се отдръпна. Целуна я по челото, прошепна „Пази се!“, обърна се и си тръгна.

А сега стоеше тук, опрял лакти върху капака на мотора, и гледаше морето. Полъхна хладен вятър и като че облекчи пламналата му кожа. Високата трева зад гърба му шумолеше тихо и успокояващо. Глухият плясък на вълните напомняше приспивна песен. В този момент разбираше напълно желанието на Пейдж час по-скоро да се завърне вкъщи. Нямаше представа обаче как ще се пребори с желанието, което мъчеше плътта му.

Далас изправи решително рамене. Ето как щеше се пребори с плътското желание: връща се в Ню Йорк, оставя в агенцията тъпата лимузина, прибира се вкъщи и се обажда на някоя приятелка, която с готовност ще му помогне бързо да забрави за съществуването на Пейдж Матесън.

Можеше да позвъни дори на Бен. Нали спечели баса?

В крайна сметка остави само колата. Прибра се вкъщи, капнал от умора и започна да обикаля безцелно стаите. Чувстваше се като че ли е попаднал на чуждо място. Влезе в работното си студио на третия етаж, погледна разсеяно двата монитора на масата, свързващия ги

проводник, кутиите с видеокасети. Неговите „инструменти“, с които си вадеше хляба. Винаги ги беше чувствал по-близки от жена. Откъде тогава тази несигурност, досадна нервност? По дяволите, нали си беше вкъщи? Би следвало да е доволен от това!

Дори не си направи труда да включи записите от телефонния секретар. Върна се на партера, наля си солидна доза скоч и се тръшна на дивана във всекидневната.

Когато отвори очи, в стаята беше светло. Празната чаша бе оставена на пода. Мускулите му бяха вдървени от неудобното спане. Надигна се и седна на дивана. Вратът му се беше схванал, болеше го главата. Погледна часовника. Наближаваше пладне.

Изправи се и, като тътреше крака, отиде в кухнята. Наля си чаша студено мляко и я пресуши. Някъде отдалеч се разнесе пронизителният писък на полицейска сирена. Какво ли ставаше? Кражба с взлом? Банков обир? А може би убийство? Потискащо...

Заряза чашата в мивката, без да я измие, качи се в студиото на третия етаж и чак тогава прослуша записите на телефонния секретар. Имаше съобщение от търговския му агент. Търсеше го спешно. С въздишка на досада набра номера му. Секретарката моментално го свърза.

— Крайно време беше да се обадиш! — измърмори сърдито агентът му.

— Току-що чух съобщението, което си оставил — Далас нямаше настроение за спори. — Какво толкова има?

— Обади се Вагнер. Искат ти да редактираш филма му за Никарагуа.

— Не знаех, че е снимал в Никарагуа...

— И той не знаеше до последния момент. Когато накрая получи разрешение да снима, събра екипа и излетя с първия самолет.

— Чудесно.

— Е, ще приемеш ли?

— Не.

— Защо?

— Защото съм в отпуска.

— Я стига, Джеси! Не можем да изпуснем тази възможност. Голямо чудо — отпуска! Ще ти отнеме две-три седмици. После ще си караш отпуската. Заплащането е солидно!

— Искам сега да си я карам! Освен това, парите, които получих за последния филм, ми позволяват известно време да не работя.

— Хей, къде останаха амбициите ти? Знаеш, че Вагнер е най-добрия в бранша, а той иска да работи с теб!

Далас прекара пръсти през разрошената си коса и въздъхна.

— Друг път, Джон! Няма смисъл да поема филма и да го правя без желание. Обясни на Вагнер, той ще разбере. Сигурен съм, че ще се справиш — дипломацията ти е в кръвта!

— Хм... Напоследък твърде, често се налага да се правя на дипломат, благодарение на теб! Няма ли да премислиш?

— Категорично не!

— Добре ли си? Изглеждаш скапан...

— Не, само съм изморен. Малко почивка, и ще съм във форма!

Наистина имаше нужда от почивка. Но не и тук, в Ню Йорк. Можеше да замине за Гаспе, да се настани в малката странноприемница, както преди две години. Малко скучничко, затова пък щеше да си почине идеално. Или да отиде на планина? Не, сезонът е неподходящ за ски. Тогава на някое карибско островче? Пфу, ще умре от горещина!

В същия момент осъзна, че можеше до вечерта да изброява какви ли не курорти и винаги да им намира някакъв недостатък. Защото вече знаеше къде иска да отиде. Без да се колебае и секунда, слезе в спалнята, взе душ, избърсна се и стегна пътната си чанта.

След час пътуваше на север по магистралата.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Далас паркира на алеята, слезе от колата, протегна се и пое с пълни гърди соления морски въздух — точно както направи вчера Пейдж. В късния следобед беше още топло, въпреки вятъра, който духаше откъм морето. Тръгна към къщата, но явно промени намерението си, защото се отби по тясната пътечка, която водеше към морето. Примамваше го грохотът на прибоя. Подмина няколко скупчени дървета и храсталаци, като по чудо израсли върху скалите, и спря до нисък каменен зид. Под него до морето се спускаше полегат склон. Далас остана дълго неподвижен, поглъщайки жадно с очи искрящия простор. Усещаше как напрежението изчезва с всяка изминала минута и тялото му се потапя в някакво особено блажено успокоение. Отмести поглед към верандата — високо вляво от него, и притаи дъх. Пейдж бе застанала до парапета. Вгълбена в себе си, изобщо не го забелязваше.

Тя мислеше за този необичаен ден, който отиваше към своя край. Както обикновено, стана рано и слезе на брега. Закрачи край морето, завладяна от непривично чувство — не беше сигурна какво точно искаше да прави. Всъщност трябваше да се заеме веднага с недовършената скулптура. Вече я очакваха в една галерия. Още снощи — не ѝ се спеше — написа десетина писма, с които благодареше на собствениците на галерии за радушното посрещане. На сутринта обаче нямаше настроение за работа. Погледът ѝ се спря на голям объл камък. Вдигна го и го огледа внимателно. Да, искаше ѝ се да извае нещо за себе си, нещо, което никога нямаше да продаде.

Прибра се в ателието и цял ден работи. Когато в късния следобед остави инструментите, се чувстваше някак по-спокойна. За първи път, откакто... Откакто Далас си замина.

Далас я гледаше като хипнотизиран. Беше с широка червена блуза и бели шорти, вятърът си играеше с разпуснатите ѝ коси. Зарейла поглед в далечината, сякаш не беше тук, а в друг, само неин свят.

Свят, към който принадлежаха тя, домът ѝ и морето. За първи път му хрумна, че може би с присъствието си скверни светилището на това уединение, но не намери сили да си тръгне — както бе направил вчера. Копнееше да я прегърне, да вдъхне неповторимия аромат на нейните коси, да вкуси сладостта на топлите ѝ устни.

Повлечен от неудържим порив, Далас заизкачва дървените стълби към верандата. Пейдж трепна и се огледа неспокойно. Видя го. Сърцето ѝ се разтуптя, сякаш се канеше да изхвъркне от гърдите. Той изкачи тичешком стъпалата и спря чак когато се изправи пред нея. Взираше се напрегнато в лицето ѝ, мъчейки се да отгатне реакцията ѝ. Пейдж го гледаше като хипнотизирана с широко отворени очи. Очевидно внезапното му появяване я бе стъписало. Хапеше нервно долната си устна, което издаваше объркването ѝ. Изглеждаше смутена и безкрайно уязвима... Това бе изписано на лицето ѝ.

Тази уязвимост — за първи път я забелязваше у нея — му въздейства по странен начин. Не я притисна страстно към себе си, както бе копнял, а протегна ръка и с безмерна нежност я погали по бузата. Стори му се като великолепна фигурка от порцелан — крехка и изящна, но студена и недосегаема.

— Здравей — промълви едва чуто.

Пейдж се усмихна, все още колебливо. Не го очакваше. Когато вчера колата се отдалечи, прие, че го вижда за последен път. Не беше сигурна какво ѝ носи новата им среща. Знаеше само, че дълбоко в себе си се радва, че го вижда отново.

Далас се прокашля и погледна неуверено ризата и джинсите си.

— Май ще трябва да се преоблека... Тези дрехи не са най-подходящите за море.

Пейдж се засмя — толкова тихо, приличаше на шепот.

— Изглеждаш чудесно!

— Чувствам се чудесно! — отвърна той с широка усмивка и зарови пръсти в копринените ѝ коси. — Знаеш ли, гледах те отдолу. Приличаше на красива статуя!

— Не съм статуя... — очите им се срещнаха и той прочете в тях недоизказаните думи.

— Знам — прошепна той развълнувано, наведе се към нея и едва-едва докосна устните ѝ, сякаш да се увери, че не сънува. Съзнаваше, че не трябва да го прави, че не биваше въобще да идва тук.

Не искаше да нарани душата ѝ, както бе наранявал толкова жени преди. Но Пейдж го привличаше с неудържима сила. Със спокойствие, сдържаност, трогателна уязвимост, която се прокрадна преди малко иззад фасадата на непоклатимата ѝ самоувереност. Знаеше, че трябва да си тръгне, но нямаше сили. Страстта бе взела връх над волята и разума.

Усети как устните ѝ се разтварят жадно и чак тогава я целуна истински. Тези влажни топли устни — нежни и неповторими като самата нея! Една-едничка мисъл се вряза в съзнанието му. Поемаше тежка отговорност към тази изключителна жена — отговорност, която плашеше.

Той се отдръпна и я погледна. Пейдж бе притворила очи, сякаш изпаднала в транс. Притисна я към себе си и зарови лице в косите ѝ.

— Пейдж... Пейдж... — задъханият шепот, трескавите му ръце, които милваха раменете ѝ, гърба, бедрата, издаваха безумното желание. — Желая те, Пейдж! Бог да ми е на помощ!

Впила пръсти в мускулестите му рамене, тя кимна мълчаливо. Не искаше, не можеше да мисли за после, когато страстта щеше да е утолена. Всяка частица от тялото ѝ копнееше отново да изпита вълшебната наслада, с която той я даряваше. Чак сега разбра онова ново непознато чувство, което от вчера я измъчваше. Разочарованието на незадоволената жена. Не, със сигурност това усещане не ѝ харесваше!

Сега Далас бе до нея и обещаваще неземното блаженство на пламенната нощ, която изживя в Ню Йорк. Не би понесла, ако пак си тръгнеше.

— Моля те, недей, ако... Ако... — заекна тя колебливо. В погледа ѝ се четеше страх.

— Няма, обич моя, няма да си тръгна! — милваше косите ѝ с безмерна нежност. — Снощи постъпих отвратително, страшно съжалявам! Ако това е някакво утешение за теб, преживях кошмарна нощ. Знам, че трябваше да се върна, но понякога постъпвам като пълен глупак! — притисна с длани лицето ѝ и продължи почти шепнешком: — Господи, невероятна си! Ти си изключителна!

Целуна я нежно. Ръцете му се плъзнаха по врата към разгърдената риза, която бе завързана на кръста. Развърза възела и разгърна меката коприна. Стори му се, че дъхът му спира.

Треперещите пръсти докоснаха съвършения овал на млечнобялата ѝ гърд, после двете розови зърна — твърди и набъбнали, сякаш след миг ще се разпукат като цветни пъпки. Пейдж изстена сладострастно, в очите ѝ гореше желание.

— Боже мой, ще полудея...

С рязък жест той хвана ръката ѝ и я поведе към къщата.

— Мисля, че ако останем още малко тук, ще се взривя! — гласът му прозвуча като ръмжене на разгонен sameц.

Пейдж следваше безмълвно Далас. Влязоха в къщата, минаха през всекидневната, оттам — по късия коридор към спалнята. Кръвта бучеше в ушите ѝ, сърцето щеше да се пръсне. На прага Далас спря, притисна я към себе си и я целуна страстно.

След миг блузата на Пейдж лежеше забравена на пода. Далас се отпусна на леглото, притегли Пейдж между коленете си. Пое в устата си едното ѝ зърно и тя замря, удивена от сладостната топлина, която се разля по тялото ѝ. Трябваше да сграбчи раменете му, за да остане изправена. Когато пръстите му започнаха да си играят с другото зърно, задъханият стон на Пейдж му подсказа, че е време да прекрати любовната игра.

С рязко движение смъкна шортите и бикините ѝ. Без да откъсва устни от гърдите ѝ, разкопча с трескави ръце ризата си и колана. Отмести я до себе си, докато се освободи от дрехите. В следващия момент бе върху нея и със силен властен тласък я облада.

Пейдж приветства с възторжен вик силата на този мъж, задъхания ритъм на движенията му. Те ѝ бяха нужни, най-малкото да се увери, че не сънува. Усещаше как огнената топка в слабините ѝ расте, расте, нажежава се до бяло, избухва с неудържима сила. След секунди усети напрежението, вцепенило за миг тялото на Далас, после мощните конвулсии, с които плътта се освобождаваше от напрежението. От гърлото му се изтръгна тържествуващ вик, пропит с блаженство, и заглуши задъханите стонове на Пейдж.

— Пейдж... Пейдж... — най-сетне бе успял да си поеме дъх. — Боже мой, с теб е толкова хубаво! Просто... невероятно! — безсилен да помръдне, остана да лежи върху нея.

Пейдж не знаеше какво да отговори, а и едва ли беше нужно. Просто се усмихна. Когато миналия път се любиха, непознатите усещания, блаженството на кулминацията я стъписаха със стихийната

си мощ. Сега бе различно. Беше щастлива, че Далас се върна тук заради нея, че я желае, че тя отново го е дарила с наслада. Изпитваше безкрайна нежност и гордост. Ръцете ѝ се плъзнаха по влажния му гръб.

— Ох, сигурно ти тежа! — измърмори той. — Май нямам сили да помръдна...

— Недей! Толкова е хубаво така!

Все пак успя да се отмести. Отпусна се блажено до нея. Неравното им дишане постепенно се успокои, сля се с ритъма на разбиващите се в брега вълни. Далас премести лениво главата си върху възглавницата и едва тогава забеляза, че лежат върху оправеното легло.

— Забравили сме дори покривката... — промърмори той. — Май мозъкът ми бе парализиран... — изведнъж се надигна на лакът и извика стреснато: — Господи! Какво направих!

— Какво е станало? — погледна го с тревога Пейдж.

— Пейдж! Господи, бях обезумял! Всичко стана толкова бързо... Забравих... да те пазя...

— Успокой се, всичко е наред — каза тя и стисна нежно рамото му.

Той я изгледа недоверчиво.

— Не вярвам да си хукнала на доктор сутринта!

— Не съм, разбира се! — та тя въобще не се надяваше да го види пак.

— Ами ако е станала беля?

— Ще мислим, ако е станала... Няма смисъл отсега да се тревожим. Пък и в момента няма голям риск...

— Пейдж, на това въобще не може да се разчита! — пхна ръка под главата ѝ и се отпусна с отчаян вид. — Това е то, как не помислих? Какво ми става, когато съм с теб? Обезумявам ли, или оглупявам? — изръмжа сърдито той.

— Чуй ме, Далас...

— По дяволите, Пейдж! Името ми е Джеси! Вече не съм ти шофьор! — процеди през зъби той.

Пейдж запази самообладание и попита спокойно:

— А какъв си?

— Твой любовник! Още ли не си го забелязала? — изръмжа ядосано.

— Какъв си, Джеси?

— За какво намекваш, дявол да го вземе? — изгледа я сърдито, надигна се и obu джинсите си.

— За нищо не намеквам, Джеси! Искам да знам кой си, с какво се занимаваш, защо си тук?

— Значи искаш да знаеш... Сигурна ли си? — попита заядливо той и вдигна нервно ципа на джинсите.

— Да — отвърна Пейдж.

— Е, добре! Можеш да се обзаложиш, и ще спечелиш баса, че не съм шофьор!

— За това се досетих и сама — заяви невъзмутимо тя. — Кажй нещо, което не ми е известно.

— Онази вечер бях на изложбата...

Самообладанието като че ли за миг й изневери.

— На моята изложба? — въпросът, естествено, бе неуместен.

— На твоята изложба, разбира се. Един приятел ме замъкна. Адвокат от тези, които си ловят клиенти по разни светски сбирки.

— Разбирам — промълви тихо.

Пейдж и наведе глава.

— Нищо не разбираш! — избухването му я изненада. — С този приятел си пиехме шампанското, което щедрият ти домакин предлагаше, и те оглеждахме. Той спомена, че се носели разни слухове за теб... — Пейдж трепна, но той продължи безмилостно. — Казах му, че греши. Тогава се хванахме на бас...

— На бас? — гърлото й изведнъж пресъхна. Преглътна, за да го овлажни. Усети как пулсът на сърцето й се ускорява.

— Да, обзаложих се, че ще те сваля. Изглежда, че спечелих баса! — завърши той сърдито.

Дразнеше го необяснимото вълнение, което Пейдж събуждаше в душата му. Искаше да я засегне, да излезе победител, ала се чувстваше като влечуго. Отвратен от себе си, изхвърча от стаята както си беше бос и гол до кръста.

Пейдж трепереше като лист. С несигурни движения изпълзя до ръба на леглото. Вдигна от пода блузата си, облече я и, като се поклащаше напред-назад, направи няколко дълбоки вдишвания.

Далас бе застанал до дървения парапет на верандата и гледаше мрачно пред себе си. Мразеше се, мразеше и нея, защото бе причината

за отвратителното му настроение. Не, не нея, а чувствата, които събуждаше в душата му, побърза да се поправи сам. Непривични, непознати чувства. Нежност, мъчителни угризения, желание да се втурне обратно в стаята, да си посипе главата с пепел и на колене да я помоли да му прости за болката, която ѝ беше причинил.

Морето бучеше яростно. Или само така му се струваше? Може би това бе тътенът от бурята в душата му? Не знаеше какво да прави. Да си замине или да остане, да се извини или да забрави глупостите, които ѝ надрънка? Най-честно щеше да е, ако изчезнеше завинаги от живота ѝ. Пейдж щеше да го забрави. В това не се съмняваше. Някой ден щеше да срещне мъжа, който можеше да ѝ даде онази нежност, топлина, любов, които заслужаваше. А той не можеше. В неговия речник думата „любов“ не съществуваше. Не искаше досадни отговорности — жена, деца. Бог да му е на помощ, ако случайно белята беше станала! Тогава наистина не знаеше какво ще прави.

Слънцето се спускаше към хоризонта и захладня, но той посрещаше с мазохистко удоволствие студените пориви на вятъра. Напомняха му, че носи в гърдите си къс лед вместо сърце. Да, бяха прави... Бяха прави жените, които го наричаха гадно копеле. А той наистина бе и гадняр, и копеле! В буквалния смисъл на думата.

Една ръка докосна рамото му и той подскочи като ужилен. Пейдж стоеше зад него с неговата риза в ръка. Беше по шорти, но с пуловер и три четвърти чорапи. Лицето ѝ бе бледо. На сведените ѝ ресници блестеше влага.

— Облечи се, ще настинеш — каза тихо тя и наметна ризата върху голите му рамене.

Той я облече, започна бавно да я закопчава, за да спечели време.

— След всичко това мислех, че ще се радваш да пипна някоя пневмония...

— Не, защо?

— Защото съм гадно копеле! И защото заслужаваш по-добър от мен!

— Не търся по-добър от теб. Не търся никого! Пък и не мисля, че ще настинеш. Топло е, освен това ти си много здрав.

Нейното благодушие го съсипваше. Сграбчи я за раменете. Изкушаваше се да я разтърси, да влее малко здрав разум в главата и. Пейдж можеше да се разкрещи, да го наругае, да го изрита от дома си

като мръсно куче. Но не го направи. Внезапно се почувства безкрайно уморен.

— Пейдж, защо? Не те ли засегна онова, което чу? — въздъхна примирено.

— Засегна ме, разбира се. Не е приятно да узнаеш, че са те мамили.

— За Бога, не, не съм те мамил! Заклевам се! — извика той разпалено. — Харесах те още тогава, на изложбата. И да не се бях хващал на бас, навярно щях да те потърся. Както и да е, бас имаше и предполагам, че предизвикателство ме подтикна да се правя на шофьор. Обикновено действам направо...

— В това не се съмнявам.

— По дяволите, Пейдж, как е възможно да си толкова спокойна? Разкрещи се! Наречи ме гадно копеле! Ще бъде съвсем заслужено, разбира се!

— Просто не е в моя стил, но ако толкова държиш на скандала, мога да опитам — ъгълчетата на устните ѝ трепнаха. Очевидно полагаше усилия да не се усмихне. Да, Далас я бе засегнал, но някак не се чувстваше обидена. Може би защото виждаше как той самият се измъчва. Сигурно не му се искаше да е такъв, за какъвто опитваше да се представи. Не, не беше такъв... И може би защото, въпреки всичко, я накара да се чувства жена. А заради това той заслужаваше да му прости много неща.

Далас я изгледа начумерено, поклати глава. После я прегърна нежно и я притисна към себе си. В първия момент Пейдж понечи да се отдръпне, но той усети как напрежението ѝ намалява, изчезва. Тръпка разтърси тялото ѝ. Не беше трудно да се досети, че невъзмутимото ѝ спокойствие е само привидно. Той отново си повтори, че трябва да се махне, да изчезне, че в живота ѝ няма място за него. Ръцете му обаче отказаха да се подчинят на разума. Притиснаха я още по-силно, като я люлееха успокоително.

— Пейдж, Пейдж, Пейдж... Какво да те правя? Постъпваш глупаво, като се забъркваш с гадно копеле като мен!

— Не се забърквам... Ти си тук...

— Все едно! Не искам да те наранявам, кълна се, но не съм свикнал да бъда нежен. Объркан съм, не знам какво да правя...

— С какво се занимаваш, Джеси, когато не се правиш на шофьор?

Той се усмихна. Беше толкова приятно да я държи в прегръдката си сега, когато страстта бе утолена. Май такава нещо не му беше случвало.

— С филми. Редактирам ги.

— Игрални филми?

— Най-вече документални. Преди седмица завърших последния филм и определено се нуждаех от почивка. Знаеш ли, тази работа е доста напрегната. Понякога не ми остава време да вдигна глава.

— За какво е филмът?

— За реформата в щатските затвори. Потискащ филм. Стотици метри заснета лента остана неизползвана, защото трябваше да се придържам към оптимистичното звучене, както искаше продуцентът!

— Искаш да кажеш, че реформата е повече на думи...

— Горе-долу. Всъщност опитват се да правят нещо, но то е като да запушваш еднометрова дупка с клечка кибрит. Условиата в затворите са отвратителни и постоянно се влошават. Да ти призная, докато гледах заснетия материал, имах чувството, че съм изваден от равновесие!

— Според теб излиза, че филмът заблуждава зрителите за действителното положение в затворите.

— Не, не ги заблуждава! Казва истината. Е, не цялата, но аз мисля, че всеки от нас носи малко вина... — направи пауза, потърси погледа ѝ и добави: — Пейдж, никога не съм те лъгал! Искам да кажа, освен когато се правех на шофьор... Не съм те лъгал.

— Вярвам ти... — промълви тя. — Вече ми каза всичко, нали?

Сега бе моментът да го направи, светкавично реши той. Не искаше да я заблуждава, да подхранва напразни илюзии. Отпусна ръце и ги опря на парапета. Заговори. Тонът беше сдържан, не можеше да скрие напрежението, чувствата, които го измъчваха.

— Пейдж, свикнал съм да живея сам и не желая да се обвързвам! Нямам навика да давам! Може би това е егоизъм... Не знам. Не ти обещавам и не чакай нищо от мен! Сигурен съм, че рано или късно ще си събера багажа и ще изчезна. Такъв съм! Това е.

Най-неочаквано Пейдж избухна.

— Казах вече, дявол да го вземе, че от теб не искам нищо! Нито пък някога съм искала! Не съм те карала да се правиш на шофьор, нито да ме целуваш! — вдигна ръка предупредително, преди да е успял да възрази. — Знам, добре, отвърнах на целувката ти... Признавам, че дори я исках... Но не съм те молила за нея. Нито пък някога ще моля. Имам гордост, Далас! Имам дом, свой живот, кариера и съвсем не си ми нужен ти, за да се грижа за себе си! — обърна се, готова да си тръгне, но спря и продължи сърдито: — Щом толкова се боиш да нямам никакви претенции към теб, защо не се качиш на смешната си лимузина и не отпрашиш за Ню Йорк? Господи, такова чудо не ми се беше случвало! — поклати в недоумение глава. — Защо вие, от града, си въобразявате, че светът се върти около вас? Чуй и го запомни добре, Джеси Далас! Светът не се върти около теб, разбра ли?

Около минута го гледаше ядосано. После му обърна гръб и се отдалечи в другия край на огромната веранда. Опря ръце на парапета и впери поглед в потъмняващата водна шир. Джеси се приближи до нея.

— Не смятах, че ще успея...

— Какво да успееш?

— Да те разсърдя.

— Е, успя! Само че не си го позволявай често! — предупреди тя и се усмихна. Стана чудо. Обзе я някакво невероятно успокоение. Ето на, изкара си яда и й олекна. — И ако искаш да знаеш, бе свидетел на едно много рядко изпълнение!

— Ще пазя спомена за него, дълбоко скътан в сърцето! — пошегува се той и се усмихна.

— Не си ли гладен?

Въпросът ѝ успя да го изненада.

— Това пък откъде го измисли?

— От сутринта не съм слагала залък в устата си.

— Видя ли какво става, като го няма шофьорът ти? Кой да се погрижи за теб!

— Винаги закузвам в десет, пропускам обед, в шест вечерям. Да знаеш, здравословно е! В хладилника имам прясна риба. Какво ще кажеш да я запечем с масло и лимонов сок?

— Звучи като покана за вечеря...

— Освен ако си нямаш други планове. Доколкото си спомням, някъде наоколо живеят твои приятели.

— Те и понятие си нямат, че съм тук!

— Можеш да ги изненадаш...

— Я остави това! Никога не съм имал намерение да ги посещавам. Прекрасно знаеш защо съм тук!

— Тогава оставаш за вечеря.

— Защо не хапнем някъде навън?

— Да не се боиш, че няма да е вкусно? Напротив, готвя превъзходно, колкото и нескромно да звучи!

— Не, не се съмнявам! Не искам обаче да ти създавам излишни главоболия... Не съм дошъл за това...

— А защо си дошъл, Джеси?

Ето че се върнаха в изходното положение. Пейдж вече не се шегуваше. Дори сгъстяващият се здрач не можа да скрие изпитателния ѝ поглед.

Далас пое дълбоко въздух и бавно го изпусна.

— Не съм много сигурен защо дойдох... — отвърна той. — Имах нужда да те видя, исках да бъда с теб. Да се махна за известно време... от онова — махна напосоки с ръка. — Предполагам, че тръгнах, воден от някакъв импулс... — замълча и се намръщи. — По дяволите, не знам защо дойдох!

— Искаш ли да останеш тази нощ?

— Разбира се, че искам!

— А чевръст ли си в ръцете?

Джеси се смая от изненада, но превключи бързо и подхвърли:

— Не знаеш ли?

Пейдж пропусна край ушите си нахалната му реплика и продължи:

— Случвало ли ти се да оправяш нещо сам? Защото вкъщи има една камара неща, които се нуждаят от дребни поправки. Трябва да се подменят няколко от дървените стъпала към плажа. Батерията в кухнята ми капе, а вратата на банята заяжда. Как мислиш, ще успееш ли да се справиш утре, докато аз работя?

— А ще работиш ли? — подхвърли разочарован Джеси. — Надявах се да се поразходим с колата по крайбрежния път, да спрем в някое ресторантче, да опитаме тукашните омари...

— Утре имам работа. Аз не съм в отпуск като теб!

— Освен работата, трябва да има време и за малко развлечения!

— Казвай бързо, искаш ли риба, или не! Ще се вмирише, докато се разправям с теб!

— Добре, добре! Ясно, че си гладна! Пали скарата и печи проклетата си риба! — Пейдж тръгна към къщата. — Все едно обаче, някой път ще те замъкна на раци! — вика след нея Джеси. — Няма вечно да дълбаеш камъни!

Вечеряха в трапезарията. Нямаше запалени свещи и цветя, които да придават малко романтичност на вечерята, но атмосферата определено бе приятна, задушевна. Пейдж разказваше въодушевено за Марбълхед, после разпитваше Джеси за работата му, а той охотно отговаряше.

— Работата е напрегната. Всичко е в твоите ръце. Но може би в това е нейното предизвикателство и... очарование!

— Как попадна във филмовия бранш?

— Всъщност веднага след гимназията започнах като фоторепортер. Нямах средства, за да продължа в колеж, затова реших да поработя няколко години. Изглежда, че снимките ми са били добри, защото от „Асошиейтед прес“ ме забелязаха и ми предложиха постоянна работа. Приех. Знаех, че ще пътувам много. Не съм пропуснал гореща точка на нашата планета — Иран, Родезия, Виетнам, Филипините. Бях млад, пълен с енергия. Отивах там, където другите обикновено отказваха.

— Работата ти е била интересна. Видял си свят, много си научил.

— Да, така е. Не отричам, че в тази професия има приятни моменти. Но мисля, че на Земята има повече нещастие, отколкото добро. Глад, нищета, репресии, революции, погроми... Страшно е човек дори да си помисли какво става по света!

— Това сигурно потиска, човек се чувства опустошен...

— Права си, но тогава не исках да призная, че заради това изоставих тази професия. Казах си, че трябва да продължа образованието си. Наистина четях много, но нещо ме подтикваше да завърша и колеж.

— И какво беше... това нещо?

Далас се замисли, преди да отговори.

— Предполагам, гордостта. Средата, в която съм израсъл, беше бедна, обаче исках докажа, че с нищо не съм по-лош от другите. Струваше ми се, че колежът е една от стъпките. Бях навършил двадесет и седем години, когато постъпих в колежа. В началото ми беше много трудно. Повечето мои състуденти бяха млади. Идеше ми да захвърля всичко и предполагам, че щях да го направя, ако не беше гордостта!

— Все пак си се справил!

— Справих се... В колежа открих и бъдещата си професия. Имахме невероятен преподавател! — Джеси се усмихна. — Блестящ ум и изключителен талант. Благодарение на него, направих първия си филм.

— Сигурно сега е много горд с ученика си!

— Той почина — усмивката му се стопи. — Инфаркт... и край — каза мрачно и щракна с пръсти.

— Съжалявам.

— Защо? Това е животът. В крайна сметка той ми завеща своята професия. Смея да твърдя, че не съм го изложил.

Пейдж наблюдаваше внимателно как лицето му променя своето изражение. Джеси очевидно умееше, да крие болката си. Личеше, че е обичал много професора си от колежа, но за нищо на света не искаше да признае, че съжалява за смъртта му. Сякаш сърцето му бе от камък. Може би причината за това се коренеше във времето, когато като фоторепортер ежедневно бе ставал свидетел на ужасите на планетата.

— Разкажи ми нещо за филмите, над които си работил! — помоли Пейдж. Надяваше се с въпроса да го въодушеви отново, но май не се получи.

— Да видим... — започна мрачно той. — Един от филмите, които съм редактирал, засягаше малтретирането на непълнолетни. Имаше филм за детската проституция... Онзи за самоубийците беше потресаващ. След филма за политическата корупция, мнозина усетиха, че почвата под краката им се клати...

— Представям си! Ако е бил като „По примера на лидера“...

— Гледала ли си го?

— Да, през зимата.

— Какво мислиш за филма?

— Страхотен е! Държи те в напрежение като филм на ужасите, но най-ужасното е, че е документален. Изключително професионално направен филм! Въздействието му е невероятно!

— Благодаря ти!

— Твой ли е? — възкликна Пейдж изненадана. Беше страшно доволна, че е забелязала таланта му. — Господи, ами ако бях казала, че е ужасен?

— Нямахте да се разсърдя, щом си мислила така.

— Изглежда много неща приемаш...

— А имам ли друг избор?

Пейдж съзнаваше, че е прав донякъде. Човек не можеше да се бори срещу онова, което не е в състояние да промени. И все пак в думите му се долавяше цинизъм. Затова въпросът ѝ прозвуча остро и ехидно.

— А можеш ли поне да си избираш филмите?

— Това мога. Винаги мога да откажа да работя върху някой филм. Но не самата работа ме потиска, а фактът, че заснетото на лентата съществува. Харесвам професията си. Ако питат мен, е супер.

— Спомена, че е напрегната. Защо?

— Понякога се случва мненията на продуцента и режисьора да се разминават. Налага се да прибягвам до какви ли не номера, за да останат и двамата доволни. Същевременно зрителите не трябва да забелязват намесата на редактора. Още по-трудно е обаче при игралните филми. Доста работа пада, за да накараш публиката да повярват, че онова, което става на екрана, е истина...

— Например? — Пейдж подпря брадичката си и се вторачи заинтригувана в Джеси.

— Ами например лошият герой преследва героинята, на пътя ѝ зейва дупка и тя трябва да я прескочи — за първи път, откакто заговориха, очите му се оживиха. — Героинята сграбчва някаква лиана, засилва се, лицето ѝ е ужасено. Следващият кадър показва преследвача, следващият — отново героинята, която току-що се е приземила благополучно от другата страна на дупката.

— Но това си е чиста измама! — изкоментира Пейдж.

— Точно така обаче става.

— Питам се как ли гледаш филми, когато знаеш, че много от онова, което виждаш на екрана, всъщност става в монтажната?

— Като останалите зрители — предпочитам да вярвам. Не е ли същото, когато на сцената някоя певица пее сърцераздирателна балада? Знаеш, че е само песен, че певицата е пяла така десетки пъти, но като че ли ти се иска да повярваш, че изживява, че страда в момента. После може да запее нещо весело и пак ще ѝ повярваш.

— Имам чувството, че ти се иска тя наистина да страда... — подхвърли Пейдж.

— Кой? Аз? Точно аз?

— Не знам... Струва ми се, че копнееш в теб да се влюби безумно някоя жена и да излива душата си в песен.

В отговор Джеси въздъхна сърдито.

Като се усмихваше на себе си, Пейдж отиде в кухнята за кафе. Върна се с поднос с чаши и две огромни парчета боровинков пай и кимна към терасата. Джеси взе от ръцете ѝ подноса и излезе навън. Разположиха се край малка масичка, закътана от вятъра до широк навес. Грееше луна и меката ѝ сребриста светлина прогонваше мрака. Вълните с тихия си плясък сякаш им правеха серенада. Джеси се отпусна на плетения стол и пое с пълни гърди свежия, наситен с мирис на море, въздух.

— Тук е толкова приятно!

— Би ли си починал тук?

— Ммм, чудесно!

— Защо тогава не прекараш отпуската си при мен?

Джеси не бързаше да отговори. Вгледа се изпитателно в Пейдж.

— Ти обичаш самотата си. Няма ли да ти пречи моето присъствие?

— Не, ще бъде нещо ново. Пък и няма да стоиш дълго...

— Защо си толкова сигурна?

— Сам каза — един ден ще си събереш багажа и ще изчезнеш.

— Добре, но ако този ден не дойде толкова скоро?

— Тогава... Тогава... Ако започнеш да ми досаждаш, сама ще те накарам да си събереш багажа.

— Пейдж, даваш ли си сметка какво правиш? Каниш ме в твоя дом... — изглеждаше ужасно сериозен.

— Не те каня. Не съм те канила да идваш тук, но виждам, че това място ти харесва. Просто ти казвам, че ако искаш, можеш да останеш.

Къщата е голяма и нищо не ми пречи да приютя за малко един приятел.

— Пейдж, не забравяй, че ако остана, не възнамерявам да спя в стаята за гости.

— Кога към казвала, че ще спиш в стаята за гости?

— Защо го правиш, Пейдж? Предлагаш ми дома си и... себе си — Джеси се отпусна назад в стола с мрачно изражение.

— Защото те харесвам. Трябва ли има и друга причина?

— Обикновено има.

— О, виж какво! — въздъхна тя. — Пак ми накупява. За днес обаче един скандал ми стига. Ако искаш, остани, ако не — събери си багажа. Решавай сам! Какво толкова има? — той не отговори, сякаш обмисляше думите ѝ. — Какво ти става, Джеси? — наруши тя непоносимото мълчание. — Да не се боиш от моите чувства? Или може би от своите?

— Глупости, не се боя от нищо!

— Тогава какъв е проблемът? Предложението ми е повече от ясно. Или го приемаш, или си тръгваш.

— Досега не съм живял с жена повече от два-три часа... Чудя се как ще ни се отрази „съжителството“?

— Ти не живееш с мен, а само... ми гостуваш...

— А ти се занимаваш с игра на думи!

— Може и така да е — въздъхна с досада Пейдж. — Добре, чуи какво ще ти кажа без заобикалки: сега ще си изям сладкиша, ще си изпия кафето, ще оправя кухнята, а после ще седна да почета. Нали не възразяваш?

Въпросът ѝ не можеше да не предизвика усмивка. Джеси знаеше прекрасно, че Пейдж съвсем не се нуждае от съгласието му. Можеше да прави каквото си поиска. Това бе домът ѝ, нейният живот.

Добре, нека си изяде сладкиша, да си изпие кафето, да почисти кухнята, после да седне и да почете. А той пък щеше да ѝ погостува известно време. Ако не за друго, то поне за да докаже и на двамата, че може да си тръгне, когато си поиска.

Както беше обещал...

ПЕТА ГЛАВА

На следващия ден следобед Джеси седеше на терасата с книга в ръка, но не четеше. Зареял поглед в далечината, мислеше за първата си нощ в Марбълхед. Въпреки че на моменти Пейдж демонстрираше пълно безразличие към него, в леглото беше пламенна и страстна както винаги. Може би наваксваше пропуснатото? Или пък откриването на неизживени досега усещания я въодушевяваше като всяко ново нещо? Всъщност имаше ли някакво значение? Пейдж бе невероятна в леглото и това несъмнено му харесваше. Така че изобщо не гореше от желание да си тръгва.

Разбира се, зае се и с възложения ремонт на дребни работи по къщата. Рано сутринта — е, за него беше рано, защото току-що се бе събудил, макар че Пейдж отдавна работеше в ателието си — отидоха в градчето да купят инструментите и материалите, които щяха да му трябват. Той се ухили, припомняйки си псевдоспора, избухнал между двамата.

— Аз ще карам! — обяви Пейдж с тон, който не търпеше възражения, когато откачи от кукичката ключовете за колата.

— Аз ще карам! Не съм свикнал да ме возят жени!

— Съжалявам! Огромната ти лимузина въобще не е подходяща за тук. Да не говорим, че няма да намерим място за паркиране.

— Аз ще карам! — повтори упорито Джеси, като я хвана за ръка и буквално я помъкна по пътеката. — Няма никаква лимузина. Защо мислиш, че нямам собствена кола?

— Много умно! Да, виждам, че имаш собствена кола. Хм... Не е лоша. Малко старичка, но не е лоша.

— Не е стара, а стар модел кола! И ако обичаш не обиждай моята Виктория!

— О, Господи! Тя си имала и име!

— Че как? Щях ли да я купя иначе?

— Можеше да ми кажеш, че си дошъл с колата си!

— Но тогава нямаше за какво да спорим. Страшно ми харесваш, когато се разгорещиш. Изпъкват ти луничките.

Пейдж го изгледа, клатейки глава, и вдигна безпомощно ръце.

— Ти си невъзможен!

— Точно това се канех да ти кажа и аз! Хайде, нали каза, че те чака работа? Всъщност трябва ли идваш с мен в града?

— Не знаеш пътя. Следващия път ще отидеш сам.

— Божичко, как ли съм се оправял без теб? — измърмори Джеси и я натика в колата си.

Отбиха се в железарския магазин, в склада за дървен материал и в супермаркета. Слава Богу, Пейдж бързо отстъпи пред категоричното му настояване да плати покупките. Само това му липсваше — да го издържа жена! Спряха за малко и при лекарката ѝ — този път по нейно настояване. Пейдж държеше сама да се погрижи да не стане някоя беля.

Сега поне можеше да е спокоен за нея, си каза Джеси и се изправи. Разкърши се и тръгна към ателието. Зърна го за малко в онази злополучна вечер, когато докара Пейдж от Ню Йорк. Искаше му се да го разгледа.

Вратата на ателието бе отворена, но той се задържа на прага, сякаш пътят му бе преграден от невидима бариера. Както навсякъде в къщата, и тук през плъзгащи се стъклени врати струеше обилна светлина. Макар че денят бе горещ, свежият ветрец от океана разхлаждаше въздуха. Но не прохладата и светлината грабваха душата, а необикновеното спокойствие и ведрина, с които сякаш беше напоена атмосферата.

Обходи бавно с очи инструментите и материалите, тезгяха с недовършената фигура, стативите, пьстрия плакат в красива рамка, снежнобелите стени, широкото бюро, голямата дъска над него, на която бяха забодени множество бележки и скици.

После погледът му спря на Пейдж. Седеше в противоположния край на ателието. Между коленете си, покрити със зебло, крепеше голямо парче дърво. Прозрачна предпазна маска закриваше лицето ѝ. Държеше длето и дървен чук. Опираше длетото в дървото и леко и ритмично почукваше с чука по дръжката му. След малко спираше, оглеждаше направеното, извърташе мъничко дървото и отново

хващаше чука. Беше толкова погълната от работата, че го забеляза, чак когато той понечи да се оттегли безшумно.

— Остани — каза тя, като вдигна маската на челото си.

— Не исках да ти преча.

— Не ми пречиш. Пък и без друго имах нужда от почивка.

— Какво работиш? — Джеси остана до вратата, сякаш се боеше да не наруши невидимата граница.

— Ще бъде композиция от няколко бекаси — този е първият — Пейдж погали с длан дървото.

— Груповите композиции май ти допадат. В галерията забелязах няколко.

— Значи все пак си успял да огледаш и нещо друго, освен мен? — закачи го тя. Замълча колебливо, но после попита: — Какво мислиш за работите ми?

— Красиви са, изпълнени с много чувство. Затова бях убеден, че не си... Така де, нали знаеш?

— Зная... — кимна тя и добави: — Можеш да влезеш, Джеси!

— Вътре ли? О, да... Разбира се! — невидимата врата се бе отворила. Макар че все още се чувстваше като натрапник в този много личен и спокоен свят, Джеси пристъпи две-три крачки, спря и обходи с поглед стаята. — Приятно е тук, чудесно е за работа. Има много светлина и... настроение.

— Знаеш ли, когато купих къщата, тук беше спалня, но аз веднага реших, че това помещение е идеално за ателие. Нямах представа какво побират вградените гардероби! Махнах и вратата на банята, така че винаги да имам под ръка течаща вода — нужна ми е за работата.

Джеси започна да обикаля бавно ателието, като се вглеждаше отблизо в предметите, които бе забелязал от вратата. Над един тезгях висеше поставка с десетки инструменти.

— Използваш ли всичките? — огледа ги той със съмнение.

— Всеки се използва на определен етап от работата.

— Но те са почти еднакви...

— Това са пили. Имаш право, разликата е незначителна, но е съществена, когато преминеш към детайлите.

Джеси приближи до нея и посочи с очи грубо издяланото парче дърво на коленете ѝ.

— Какво е това дърво?

— Това е орех. И останалите ще са от орех, но трябва да знаеш, че няма две еднакви парчета дърво или два еднакви камъка. Всъщност може да се каже, че всяко парче, взето поотделно, е непредсказуемо.

Джеси се замисли върху думите ѝ. После погледна към таблото със забодените скици, което висеше над бюрото.

— Скицираш ли предварително работите си, или импровизираш?

— Правя скици. Виж сам — бекасите са най-отгоре.

Той доближи бюрото. На таблото беше окачен голям бял лист, покрит с рисунки. Имаше отделни птици, после групичка — екипирани с едри щрихи, без подробности.

— Много са красиви! Леки и раздвижени...

— Точно това се надявам да постигна! Бекасите винаги приличат на малки палавници, припкащи по пясъка. Бих искала да уловя и да предам движенията им.

— В неподвижна фигура?

— Разбира се! Всичко зависи от очертанятия на птицата, от стойката, от положението на краката. Ще закрепя групата върху поставка от пясък. Съвременните лепила правят чудеса!

— Ще бъде много ефектно, сигурен съм! — кимна заинтригуван Джеси и се върна при нея. — Повечето от представените работи на изложбата бяха по-големи. Да не си променяш стила?

— Само го разнообразявам. Бекасите ще бъдат в естествена големина.

— Но няма да копират природата, нали?

Забеляза го и на изложбата. Личната интерпретация на предметите, на пръв поглед съвсем обикновени, правеше творбите ѝ уникални.

— Не. Искам чрез общите контури, чрез лекотата да предам движението. Окоето следва очертанятия, извивките, промените в оттенъците и цветовете. И точно „ритъмът“ на движение на човешкото око дава живот на една творба — Пейдж замълча. После продължи като че ли мислеше на глас: — Може би ще слея две птици. Зависи как ще откликне дървото...

— Значи не знаеш винаги какво ще се получи, когато започваш, някоя скулптура?

— Обикновено имам смътна идея. Налага се да бъда гъвкава. Всяко парче дърво, всеки къс камък има дефекти. Ако попадна неочаквано на слабото му място, трябва да го избегна. Да компенсирам, както се казва.

— Случвало ли ти се е да зарязваш всичко заради такова „слабо място“?

— Рядко, но се е случвало. За щастие, слабите места обикновено проличават още в началото. Иначе е ужасно, ако стигнеш почти до края и чак тогава откриеш, че материалът просто не става. Сърцето ти се къса!

— Представям си!

Пейдж отговаряше с такава охота на въпросите му, че Джеси имаше желание да продължи да я разпитва. Знаеше обаче, че има работа. Самият той ужасно мразеше да го прекъсват, когато работеше. Не му се искаше да се превръща в причината за евентуалното ѝ негодувание. Тръгна към вратата с доброто намерение да се оттегли, но погледът му попадна върху малка недовършена фигура от камък. Спря, взе я и я разгледа озадачен.

— Какво е това?

— Това е... Нещо, което започнах на шега... — отвърна тя пресилено нехайно.

Джеси ѝ отправи любопитен поглед и пак се върна към камъка. Беше малко по-голям от дланта му. В горната му част Пейдж бе започнала да вае човешки пръсти. Погледна ръката си, после отново камъка. Несъмнено, това бяха мъжки пръсти. Много му се искаше да я попита защо бе започнала каменната пластика, но като че ли се боеше от отговора. Остави я със замислен вид и излезе от ателието.

Пресече терасата и тръгна надолу към плажа. Вълните се разбиваха с грохот в брега. Като се движеше край разпенената водна ивица, той се насочи към няколко скупчени скали. Стигна до тях и се излегна на голям скален блок, който приличаше на площадка.

Не след дълго Пейдж го завари точно там.

— Помислих си, че си тук... — каза, когато приближи. — Мога ли да седна при теб? — попита колебливо.

— Естествено, нали плажът си е твой! — шеговитият му тон не съответстваше особено на изпитателния поглед, с който се взираше в нея.

— Не бих искала да ти преча, ако предпочиташ да си сам... — той сви неопределено рамене. — Исках да ти обясня... — продължи тихо тя, загледана в хоризонта. — Това беше... твоята ръка. Вчера я започнах.

— Защо?

— Не знам... — сега пък тя сви рамене. — Разхождах се тук и видях камъка. И просто ми дойде вдъхновение...

— Така ли става?

— Невинаги. Понякога ми хрумва някаква идея, а после с месеци търся подходящ материал, за да я превъплътя — очите ѝ се оживиха. — Друг път самият материал ражда идеята. Като че ли... — смутена, остави изречението недовършено.

— Като че ли какво? — Джеси видя, че Пейдж се колебае и се усмихна насърчително.

— Като че ли камъкът разговаря с мен... — тя се изчерви. Разбираще, че думите ѝ може би звучат странно, но страшно ѝ се искаше да сподели с Джеси онова, което чувстваше. — Като че ли е скрил дълбоко в себе си някаква своя тайна... Често тази тайна е много лична, съкровена. Понякога си мисля имам ли право да я изваждам на показ? Като че ли издавам на другите нещо, което камъкът не би искал да разкрие...

— Защо го правиш тогава? — попита тихо Джеси.

— Не зная. Може би следвам някакъв вътрешен импулс. Или, за да докажа, че съм разкрила тайната. Или може би, защото е толкова красива, че просто не трябва да остане скрита.

— Но ръката ми я има, ето я — усмихна се той. — Защо ти трябваше копие от камък?

— Защото е красива. И защото... Може би исках да покажа, че природата е вечна...

Джеси я хвана за ръката и я притегли до себе си на скалата. Обгърна раменете ѝ и намигна дяволито:

— А можеш ли да пресъздадеш и други части на тялото ми?

— Защо не? Чудесно предизвикателство!

— За мен също. Питам се как ли ще се чувствам, докато ти действаш с длетата?

— Но аз ще дялам камъка!

— Камъкът ще бъде като онези кукли вуду. Аз ще чувствам всичко, което правиш върху него!

— Ами ще опитам нещо по-невинно, например раменете...

— Хайде де! Някакви си тъпи рамене!

— Тогава... торса — Пейдж опря ръка върху гърдите му и я плъзна надолу.

— Топло, топло! И аз се сгорещих! — ухили се нахално Джеси.

— Джеси Далас! Не мога да дялам такива работи! — Пейдж попреигра с възмущението си.

— Защо не? Микеланджело го е правил толкова често!

— Ти спомена пръв за куклите вуду. Как ще се чувстваш, ако реша да осъществявам нахалните ти идеи?

— Като камък! Ужасно... твърд.

Пейдж се изкиска и притисна лице до гърдите му.

— Ето една от причините да не го направя! — Джеси милваше гърба ѝ. Беше толкова приятно!

— А другата?

— Някои тайни наистина са много лични и не искам да ги споделям с никой!

От гърлото на Джеси се изтръгна провлечено ръмжене, като че ли изведнъж усети болка. Обърна Пейдж по гръб и я притисна между коленете си. Устните ѝ бяха влажни и приканващи, той не устоя на изкушението и я целуна. Целувката му бе като магия или поне така помисли Пейдж, защото в миг и с пълна сила я възбуди. Изглежда имаше същия ефект и върху Джеси. Той пхна длани под ханша ѝ и я прилепи към себе си.

— Какво ще кажеш за това, а?

— Точно като камък! Ужасно... твърдо.

Джеси се разсмя — с дълбок, боботещ смях, идващ направо от сърцето. Пейдж рядко го беше чувала да се смее и никога така. Той се наведе към ухото ѝ и прошепна с хрипкав глас:

— Защо не опитаме играчката, която лекарката ти ти даде тази сутрин?

— Не мога, трябва да работя! — с престорена сериозност отвърна тя, макар да знаеше прекрасно, че днес повече няма да се върне в ателието.

— Ще поработиш върху мен! Можеш да пипаш навсякъде, където си поискаш. Да запечаташ в паметта си форми, очертания... и така нататък.

— Ясно! Разбрах идеята ти. Ще трябва обаче да побързаме, ако не искаш да ме носиш на ръце догоре. Горките ми краченца няма да се справят самички!

Преди да успее да мигне, Джеси я грабна в ръце и понесе към дървените стълби.

— Хей! — разписка се Пейдж. — Още мога и сама!

— В мен пък заговори мъжкото ми честолюбие. Бъди така добра, не ми отказвай да го задоволя!

Следващите две седмици приличаха на приказка. Пейдж толкова отдавна живееше сама, че направо беше удивена от бързина, с която свикна да вижда Джеси край себе си. Той пое всичко по домакинството. Оставяше я да работи, така че да прекарват по-дълго заедно.

Често се хранеха навън — по настояване на Джеси и за негова сметка. Плащаше, разбира се, всички покупки в супермаркета. Пейдж се шегуваше, че иска да я подкупи, за да му позволи да гледа плейофите по телевизията. Разбираше обаче, че мъжката му гордост не би му позволила да допусне тя да плаща.

Пътуваха с кола на юг до Бостън и на север до живописните градчета по крайбрежието на Мейн. Една от вечерите ходиха на кино, друга — наеха лодка и си направиха чудесна разходка. Дори приеха поканата на един от нейните приятели и прекараха великолепно. Джеси бързо влезе в тона на компанията и очевидно се забавляваше чудесно. През онази вечер Пейдж се чувстваше особено горда и щастлива.

Ала повече от всичко обичаше часовете, които прекарваше насаме с Джеси вкъщи. След вечеря сядаха във всекидневната или на терасата и съзерцаваха последните отблясъци на залеза върху теменужното небе. Тогава разговаряха и тя го разпитваше за работата му и слушаше прехласната живия му разказ за невероятните приключения, изпълвали неговото всекидневие, докато е работил като фоторепортер.

В разказите му долавяше и нотки на цинизъм — забеляза ги отдавна, дори посвикна с тях. Все повече я учудваше обаче фактът, че Джеси никога не ѝ говореше за своето семейство или за детството си. Затова съвсем естествено една вечер — пак седяха на верандата — тя го помоли направо:

— Разкажи ми нещо за семейството си, Джеси!

Той я погледна с неприязън, после като че ли преглътна някаква ругатня, но не каза нищо, а се втренчи в тъмнеещия хоризонт.

— Никога не си ми говорил за близките си, дори не си ги споменавал — продължи тя. — Бих искала да ми разкажеш за детството си...

— Защо?

— Отдай го на моето любопитство като скулптор — суровият му поглед не я смути, нито я уплаши. — Винаги се мъча да проникна под повърхността на нещата. Помисли, ти знаеш почти всичко за мен. Сигурно са ти омръзнали спомените ми от детството, сега, щеш не щеш, си свидетел на всекидневието ми, познаваш и моите приятели. Няма да е честно, ако не ми позволиш да узная малко повече неща за теб!

— Смятам, че ти разказах достатъчно за себе си — отвърна той студено.

— Да, за възрастния Джеси. За работата, за колежа... — каза тихо тя. Странно, необяснимо мрачно предчувствие сковаваше сърцето ѝ. — Човек обаче не става изведнъж на осемнадесет години. Трябва да е имало нещо и преди — Джеси продължаваше да мълчи. Тогава тя се изправи и махна с ръка. — Добре де, не ми казвай нищо! Може би пазиш някаква тайна и не искаш да я споделяш с никой. Или се срамуваш... — понечи да тръгне към къщата, но той стисна здраво китката ѝ и я задържа.

— Нямам тайни. Нито се срамувам. Просто ми е трудно да говоря за това...

Студенината в гласа му бе изчезнала. Издърпа я до себе си на шезлонга и я прегърна силно, сякаш изпитваше огромна нужда от близостта ѝ.

— Детството ми никак не приличаше на твоето — започна той.

— И какво от това? Нали ти казах, аз просто съм родена с късмет. Кой е родния ти край?

— Делъвеър, недалеч от Уилмингтън. Там израснах. Майка ми беше проститутка. Въобще не се интересуваше от мен. Имах по-голям брат, но той напусна дома ни, щом порасна достатъчно, за да се издържа сам. Останах самичък.

Пейдж опита да скрие стъписването си, ужаса пред тази предизвикана изповед, но не успя.

— Не е възможно майка ти да не се е интересувала съвсем от тебе!

— Защо? — попита той с горчив цинизъм. — За нея жертвата, че ме е родила, беше достатъчна.

— Все пак, някой се грижил за теб поне докато си бил малък...

— Е, да — вкъщи идваха гледачки, които се сменяха постоянно. От време на време се мяркаше и майка ми, за да им плати. Правеше го неохотно, като не пропускаше всеки път да ми повтори колко се е мъчила, докато е била бременна с мен.

— А баща ти? Той къде беше? Нищо ли не правеше за теб?

— Колко си наивна, Пейдж! Живееш с мисълта, че родителите трябва да се грижат за своите деца. Моите обаче не смятаха, че са длъжни да го правят. Всъщност аз не познавам баща си.

— О, Джеси! Съжалявам...

— Не е нужно да ме съжаляваш! Както виждаш, оцелях!

— Какво стана? Какво се случи после?

— Тръгнах на училище. За майка ми това беше истинско облекчение. Спестяваше парите за гледачките. Веднъж в годината се появяваше и ми купуваше дрехи. Нищо, че по Коледа панталоните ми вече бяха с дупки на колената, а по Великден бяха окъсели. Тя смяташе, че проявява голяма щедрост.

Джеси замълча, вперил поглед някъде в пространството. После притегли Пейдж към себе си. Стори й се, че за момент бе забравил за присъствието ѝ.

— Когато навърших десет години, майка ми купи от някаква разпродажба зимно яке с кожена подплата. Мечтаех за такова яке! Често свалях малко ципа и си пъхах ръцете в отвора. На децата казвах, че го правя, за да не ми е студено. Звучеше правдоподобно, защото нямах ръкавици. Всъщност исках да усещам пухкава и топла подплата. Когато си лягах, слагах якето до себе си, обърнато с подплатата навън. Беше моето плюшено мече. Представях си, че живея в свят, заобиколен

от пухкава и топла материя — Джеси въздъхна и тръсна глава, сякаш искаше да се освободи от видението. — Не знам защо ти разказвам всичко това! — измърмори недоволно. — Сигурно си мислиш, че съм ненормален! Момче на десет години да прегръща якето си, за да заспи...

— Това ли ти казваше майка ти? Че си ненормален?

— Не, казваше, че постъпвам като бебе, но не в началото, а когато якето ми умаля и тя искаше да го изхвърли. Тогава се разплаках. Наистина се разревах за глупавото яке!

— Защо глупаво? Ти просто си имал нужда от нещо, което да замести човешката топлина!

— За Бога, Пейдж, кое хлапе примира за някакво си яке? Както и да е... Вдигнах такава врява за якето, че майка ми, вбесена, го изхвърли на боклука, а следващото яке, което ми купи, беше от груба вълна. Мразех го. Мразех и нея!

— Не мисля, че си я мразел истински.

— Не, наистина я мразех! — заяви той толкова спокойно, че Пейдж беше готова да му повярва. — Тя тровеше живота ми, правеше го непоносим. Като че ли се опитваше да ме накаже за това, че съм се родил. Чувствах се съвсем сам на този свят.

— А брат ти? Поне, докато сте живели заедно... Това не помагаше ли?

— При него беше малко по-различно. Баща му също не се мяркаше, но от време на време му пращаше подаръци и пари. Брайън можеше поне да си въобразява, че някой мисли за него. Аз обаче не можех да си позволя дори това.

Пейдж искаше да каже, че съжалява, че сърцето ѝ се къса от мъка, когато слуша всичко това, но замълча. Знаеше, че Джеси ненавижда да му съчувстват. Затова само потърка буза в рамото му и стисна леко ръката му.

— Какво стана после, когато си порасъл? — попита тихо тя.

— Бях по-добре. Брат ми вече се бе изнесъл, но аз бях достатъчно голям, за да се грижа сам за себе си. Когато се прибирах от училище, вкъщи нямаше никой. Ако огладнеех, бърках в хладилника и ядях каквото намеря. Вечер заспивах преди майка ми да се е върнала, а сутрин, когато ставах, тя винаги спеше. Връстниците ми умираха от

завист. Бях независим, правех каквото си искам. Само ако знаеха какво ми беше на сърцето...

— Добре ли се учеше в училище?

— Не особено — Джеси се изсмя сухо. — Мразех да правя нещо по принуда и все още мразя. Затова харесвам професията си. Приемам да работя някой филм, когато имам настроение. Когато нямам, се излежавам — пое въздух и разхлаби прегръдката. — От години не съм виждал близките си и изобщо не ми пука за тях... Е, вече знаеш всичко! Какво ще кажеш, интересна история, а?

Пейдж бе завладяна от отчайващо безсилие. Искаше Джеси да я прегърне още по-силно, искаше да се сгуши в прегръдката му. Да му даде онази човешка топлина, която му е липсвала като дете. Но той не го направи. Секундите изтичаха неумолимо...

— Сега е по-лесно да си обясня много неща... — промълви тихо тя.

— Какви неща? — попита той. Ръцете му се отпуснаха върху шезлонга. Вече не я прегръщаше.

— Например защо така гледаш на света. По-рано ми беше трудно да приема тази ожесточеност, неумолимост...

Джеси се изправи рязко и тръгна към края на терасата.

— Дяволски права си! Възгледите ми са цинични! — процеди през зъби той. — Защото светът, в който съм живял, е бил жесток. Знаеш ли какво значи да си на дванадесет години и да си болен и сам вкъщи? Да изгаряш в треска, тялото ти да пламти и да мислиш, че умираш? И в същото време да се чувстваш виновен, ужасно виновен, че си допуснал това да се случи с теб...

— Не, не знам! Но това не значи, че не разбирам целия ужас, който си преживял! И все пак, Джеси, такива случаи са изключение... Твоят случай е особен...

— Ха, изключение! Точно на мен ли го казваш? Във филмите, върху които съм работил, има десетки, стотици подобни случаи!

— Добре, приемам, не е изключение, но все пак смятам, че гледаш едностранчиво на живота. Той има и други страни. Сега всичко е в твои ръце. Имаш възможност да ги опознаеш. Стига да решиш...

— За какво говориш? — попита той с леден тон.

— Говоря ти за щастието. За сигурността, за човешката топлина. Като дете си бил лишен от тях, но това не значи, че и сега не можеш да

ги имаш. Ти си възприел ролята на циник, търсиш само отрицателното в живота, сякаш си убеден, че не си заслужава да рискуваш и да потърсиш нещо по-добро. Ето с кое не съм съгласна! Опитай се и потърси доброто! Сам ще се изненадаш, че не е чак толкова недостижимо!

— Празни приказки! — процеди през зъби той. В очите му гореше гняв. — Откога си станала проповедник? Или си започнала да се занимаваш с психоанализа?

— Не.

— Какъв е смисълът на този разговор тогава? Разказах ти неща, които никога не съм споделял с друг човек, а ти се нахвърляш върху мен!

— Не се нахвърлям... — възрази Пейдж, макар да чувстваше, че е безсмислено. — Искам само да ти кажа, че те разбирам, че ме боли. Но белезите от стари рани не изчезват, освен ако не ги покажеш на слънце...

— Само това ми липсваше сега — лирични отклонения!

— Тогава може би е по-добре да си тръгнеш, защото аз няма да се променя! — заяви спокойно Пейдж. — Има много хора, които притежават всичко, но живеят, преследвани от мисълта, че един ден благополучието им би могло да свърши. Не съм от тях. Направих своя избор — да гледам на живота от светлата му страна. Такава съм и не искам да се променям! — в сгъстяващия се здрач Джеси продължаваше да се взира мълчаливо в нея. — Е, защо мълчиш? Няма да кажеш нещо? — помъчи се да го предизвика тя.

— Мисля, че ти изчерпа въпроса! — отвърна той язвително.

Пейдж усети, че надеждата ѝ да му въздейства с думи просто се беше провалила. Трябваше да минат дни, седмици и месеци, и едва тогава Джеси може би щеше да се пребори с гнева и озлоблението, скрити зад маската на демонстративния цинизъм. Озлобление и гняв към майката, която го бе зарязала на произвола на съдбата, към бащата, когото не познаваше, към брата, който бе предпочел да го изостави, към света, допуснал да се случи всичко това.

Животът се бе отнесъл толкова жестоко с едно дете... Идеше ѝ да се разридае. А може би да поплаче и за себе си. Защото чувстваше, че започва да се влюбва в този мъж. Безнадеждно... Съзнаваше обаче, че сълзите няма да помогнат и на двамата.

— Аз се прибирам — рече с глух глас тя, обърна се и тръгна, прегърбена, сякаш бе понесла на плещите си непосилна тежест. Не очакваше да я последва и той не го направи.

Дълго, безкрайно дълго Пейдж лежа в леглото с неразтворена книга в ръка. Надяваше се, че Джеси ще се появи поне да спори с нея, да ѝ доказва, че не е права, дори да се заяжда. Той обаче не дойде. Беше си избрал ролята на самотник. Всъщност никога не го беше крил.

Минаваше полунощ, когато Джеси влезе в спалнята. Съблече се и мълчаливо легна до Пейдж. Остана по гръб, забил поглед в тавана. Знаеше колко дълбоко бе наранил Пейдж. Не го искаше, но не успя да се пребори със себе си. Знаеше, че трябва да си тръгне, ала не намираще сили да го стори. Знаеше, че постъпва като егоист, отлагайки раздялата, но като че ли присъствието на Пейдж се бе превърнало за него в жизнена необходимост.

Защо в крайна сметка ѝ разкри цялата истина за детството си? Дали защото го попита, или защото почувства непреодолима нужда да каже на глас онова, което толкова дълго бе таил в себе си. Защо тогава не дойде тъй желаното успокоение след тази изповед? Напротив, бремето, което го притискаше, като че ли се удвои.

Джеси обърна глава към Пейдж и видя, че тя го гледаше с широко отворени очи. Стори му, че съзира страх в тях. Сърцето му се сви от мъка.

— Пейдж, добре ли си? — тя кимна бързо с глава. — Защо не спиш?

Близо минута тя мълчеше. После прошепна едва чуто:

— Студено ми е...

— Ела при мен! — той пхна ръка под нея и я привлече към себе си.

Бяха голи, но Джеси инстинктивно усети, че тя не иска да се любят. Нужно беше друго — и на двамата. Близост. Обикновена, стопляща сърцето близост. От гърдите ѝ се отрони тиха въздишка и Пейдж се сгуши до него. Прегърна го с една ръка, а косите ѝ се разпиляха като пухкава завивка. Беше толкова приятно и успокояващо... Джеси се унесе и скоро клепачите му натехаха. Последният образ, изплувал в съзнанието му, преди да заспи дълбоко, беше малко детско яке с подплата...

ШЕСТА ГЛАВА

На следващия ден никой не отвори дума за снощния разговор. Като по някакво мълчаливо споразумение се върнаха към обичайното си всекидневие от последните две седмици. Пейдж ставаше рано и работеше в ателието до десет. Прекъсваше за малко, за да закусят с Джеси, после връщаше в ателието и оставаше там до три-четири следобед. През това време той прескачаше до супермаркета или поправяше някои неща по къщата, които се нуждаеха от незначителен ремонт. После почиваше — четеше книга или се печеше на слънце, изтегнат на шезлонга на верандата.

Външно нещата изглеждаха непроменени. Бъбреха спокойно, шегуваха се, смееха се. Пейдж се чувстваше все по-увлечена от Джеси, а той с нищо не показваше, че се кани да си заминава. Затова тя прие, че най-малкото още не му е омръзнало в Марбълхед. И все пак под привидно спокойната повърхност на отношенията им се усещаше почти неуловимо напрежение — очевидно последица от онзи разговор. При Джеси напрежението по-скоро се дължеше на усилието да разбере какво го задържа при Пейдж, докато при нея то се коренеше в напразното старание да овладее чувствата си към този мъж.

Той все по-често се улавяше, че мисли за нея. С часове стоеше на брега и, завладян от безсилие, нервно запращаше едно след друго камъчета във водата. Не беше срещал жена като нея — толкова уравновесена и непретенциозна. С учудване установи обаче, че точно тези качества го задължават невероятно.

А пък тя все по-често се улавяше, че е вперила невидящ поглед в скулптурата на коленете си, а в съзнанието ѝ е изплувало променящото се като на филм лице на Джеси. Понякога то бе спокойно и замислено, друг път — гневно, трети — издаваше безмерна нежност и загриженост, а погледът му я боготвореше. Понякога имаше безпомощно и уязвимо като на дете изражение. Наистина това ставаше твърде рядко, защото той си бе избрал образа на силния суров мъж. Като че ли съжаляваше, че е допуснал слабост, когато онази вечер се

поддаде на чувствата и ѝ разказа за детството си. Очевидно не искаше да повтаря тази грешка.

Имаше обаче нещо, в което Пейдж вече беше абсолютно сигурна — Джеси Далас бе чувствителен човек, макар че шумно декларираше противното. От първия им ден в Ню Йорк безпогрешно улавяше от какво точно се нуждае тя в определен момент. Предугаждаше кога е уморена, дали е пренапрегната от продължителната работа в ателието и измисляше някакво занимание, за да я поразее.

Бе забелязала, че тази чувствителност не се проявяваше единствено към нея. Видимо развълнуван, той четеше материали, в които се говореше за страданията на онеправданите на този свят. Обичаше да разговаря с местните рибари и винаги се отнасяше със загриженост към техните проблеми. Когато отиваха в градчето, често се заиграваше с децата на баскетболното игрище. Веднъж дори грабна на ръце шестгодишно хлапе и пробяга с него разстоянието до противниковия кош, в който пиццата от удоволствие момченце безмилостно заби топката.

Изобщо за мъж, претендиращ, че е суров и безсърдечен, той проявяваше необичайна човешка топлина. Пейдж си задаваше въпроса винаги ли е било така, или изминалите седмици бяха извадили на повърхността сантименталност, която с години бе таил в душата си. О, да, понякога избухваше, ставаше хаплив и злъчен, но на сутринта като че ли бързаше да компенсира тази невъздържаност с удвоено внимание и нежност. Ако не го познаваше добре, би помислила дори, че започва да се влюбва в нея.

Много ѝ се искаше да вярва, че зад тази загриженост и вниманието му се крият по-дълбоки чувства, ала съзнаваше прекрасно, че не бива да се самозаблуждава. Бе ѝ поставил своите условия от самото начало — никакво обвързване, никакви лъжливи обещания, никакво бъдеще. И тя ги прие. О, да, прие ги! В крайна сметка отдавна беше свикнала със самотата. Онова, което отказваше да проумее, бе сковаващият студ при мисълта, че един ден той ще си тръгне...

Дните се изнизваха един след друг, ала не ставаше по-леко. Все по-често Джеси се усамотяваше, потънал в мисли. В такива моменти лицето му бе напрегнато и мрачно. Не липсваха, разбира се, миговете, в които всичко си бе постарому, мигове, в които им се струваше, че са родени един за друг, а неизбежната раздяла изглеждаше абсурдна.

Една дъждовна сутрин Пейдж бе седнала на столче до кухненския плот и разговаряше с майка си по телефона. Преди седмица ѝ беше казала за Джеси — че са запознали в Ню Йорк и, че ѝ гостува, докато е в отпуска. Лора Матесън — като всяка майка — зададе милион въпроси. Пейдж отговори на онези, които сметна за уместни, останалите пропусна край ушите си.

За майка ѝ не беше трудно да се досети, че Пейдж харесва Джеси — самият факт, че се намира в дома ѝ бе повече от красноречив. Лора знаеше, че дъщеря ѝ харесва начина си на живот и че е достатъчно зряла, за да живее с мъж, щом е решила. Макар че бъдещето на единствената ѝ дъщеря не можеше да не я тревожи, никога не би си позволила да се намесва в личния ѝ живот.

Този ден обаче не обсъждаха Джеси или естеството на чувствата, които Пейдж изпитваше към него, а приближаващия годишен турнир по голф, считан от баща ѝ за кулминация на летния сезон.

— Как е татко? Готов ли е за битката?

— Надявам се! От две седмици непрекъснато е на игрището. И знаеш ли кое е смешното? Докато работеше в банката, мечтаех да се пенсионира, за да прекарваме по-дълго време заедно. Е, нали сега е пенсионер, но пак не го виждам по цял ден! Изглежда това е женската съдба! — въздъхна тъжно майка ѝ.

— А, не на мен тия, мамо! — сгълча я на шега Пейдж, усмихната широко. В този момент в кухнята влезе Джеси и се облегна на плота. — Добре си спомням, че и ти не си от тези, които се задържат дълго на едно място. Още ли играете бридж два пъти седмично?

— Разбира се! Между впрочем, момичетата ти изпращат много поздрави. Споменах ли ти, че дъщерята на Елизабет пак има бебе — този път момиченце?

— Не си ми казвала! Как така си пропуснала? — пошегува се Пейдж. — Кое поред внуче на Лиз е това?

Старите приятелки се състезаваха коя ще има повече внуци. Дълго време Лиз изоставаше, но през последните години дъщеря ѝ навакса разликата.

— Седмото! — изпъшка майка ѝ. — Е, още не може да се мери с осемте на Вивиан, но вече я настига.

— Вивиан има пет деца, което само по себе си е чувствително предимство в състезанието. Не е ли редно да се налага хандикап като в

голфа? — Джеси я изгледа въпросително, но Пейдж му намигна. Точно тази част от разговора едва ли щеше да му допадне особено.

— Хандикап? — гласът на Лора се оживи. — Идеята ти не е лоша, мила. Ще трябва да я обсъдя с момичетата. Казах ли ти за срещата, която организира нашият клуб по градинарство?

— Не...

Джеси започна да навива около пръста си кичурче от косата ѝ, като от време на време го подръпваше. Пейдж нямаше нищо против подръпването, но палецът му допираше кожата на шията ѝ и я разсейваше.

— Мина чудесно! — продължи въодушевено Лора, която нямаше понятие, че в момента дъщеря ѝ е затруднена да следи разговора. — Поканихме един от корифеите в отглеждането на перуники!

— Перуники значи... — повтори Пейдж. Джеси бе отметнал косата назад и хапеше шията ѝ. Топлите му влажни устни я накараха да потръпне от възбуда. С върховно усилие опита да се съсредоточи върху онова, което казваше майка ѝ.

— Показа ни невероятни хибриди! Беше донесъл диапозитиви и много, много перуники. Коралови, лимоненожълти и...

Пейдж трябваше да прехапе долната си устна, за да не изстене от удоволствие. Джеси прокара с език пътечка към деколтето ѝ, докато пръстите му се прокрадваха под блузата.

— ... Неговите перуники имат по-едри цветове и невероятни багри! — продължаваше Лора оживено. — За съжаление, най-новите му хибриди ще цъфнат едва след три години. Разказах на бащата ти и той ми каза непременно да се свържа с човека. Без друго смятаме да разширим зимната градина...

Със свободната си ръка Пейдж бе прегърнала Джеси. Блузата ѝ висеше разкопчана, а устните му разпалваха пожар върху гърдите ѝ. Когато започна да дразни едното ѝ зърно, тя затвори очи и безпомощно отпусна глава назад. Едва намираше сили да държи слушалката. Чу гласа на майка си някъде много отдалеч:

— ... Вече се обадох на фирмата, която ще се погрижи за тържеството и...

Зимна градина, тържество... Като в мъгла Пейдж си даде сметка, че част от разговора ѝ се губи. Опита да избути Джеси, но не успя, затова притисна с ръка слушалката и прошепна задъхано:

— Моля ти се, Джеси! Не мога да следя какво ми казва... — после измърмори в слушалката нещо като „Аха...“ там, където ѝ се стори подходящо.

Джеси се ухили и плъзна ръка между бедрата ѝ, а Пейдж ги стисна, за да се предпази. Успя единствено обаче да засили усещането, че се докосва до жарава.

— ... И другата фирма ни беше препоръчана горещо, но се оказа, че съомгата имаше кости, а ордъворите им, според баща ти, не били достатъчни. Затова този път решихме да пробваме хората на Джорджия. Тя ги превъзнася до небето, а искам това събиране наистина да е блестящо! — Лора замълча за момент и попита: — Скъпа, нали ще дойдеш? Всички много искат да те видят, а и аз изгарям от желание да се похваля с теб!

Майка ѝ чакаше отговор! Пейдж опита да си спомни въпроса, но беше ужасно трудно, защото ръката на Джеси ѝ пречеше да мисли. Май ставаше дума за някакво събиране... Да, но кога? Тя достигна косата му и я дръпна, с надеждата той да я остави поне да се сбогува с майка си и да затвори телефона. Обаче, възбудена до крайност, изглежда грешно премери силата си и той извика от болка.

— Пейдж, скъпа, какво беше това? — попита предпазливо майка ѝ. Най-сетне изглежда бе усетила, че става нещо.

— О, това ли? Това беше... Джеси... Стана малка беля, мамо. По-добре да му помогна! Нямах нищо против да ти се обадя по-късно, нали? Целувки на татко! Да не забравиш!

— Разбира се, че няма! — оправданието за бързото сбогуване очевидно мина. — Пази се, скъпа! Обичам те!

— И аз много те обичам, мамо! — отвърна Пейдж, странно развълнувана, и остави слушалката.

Тези кратки думи изразяваха всичко, за което Джеси бе копнял, но никога не бе получил. Не беше много сигурна как ще ги приеме, пък и не можеше да съди по изражението му, защото лицето му бе притиснато до гърдите ѝ.

— Какво каза майката ти? — попита той.

— Не знам. Един страхотен мъж ми пречеше да се съсредоточа. Дали пък връзката не беше лоша? Виж какво е времето навън...

Страстният стон на Джеси сложи край на опитите ѝ да се шегува. Грабна я в прегръдките си. Не беше трудно човек да се досети за

намеренията му, но звънът на телефона ги отложи за известно време.

— А, не! Стига вече! — промърмори той.

— Няма как. Мама сигурно е забравила да ми каже нещо много важно според нея — Пейдж се пресегна за слушалката, сигурна, че се обажда майка ѝ. — Ало? — рече тя напевно.

— Домът на госпожица Матесън ли е? — разнесе се непознат мъжки глас.

— Да — озадачена, тя даде знак на Джеси да се сдържи за малко.

— Обажда се Бенджамин Уейт. Приятел съм на Джеси Далас.

— Да? — тя се сети мигновено за името. Сети се, и още как!

— Казаха ми, че бих могъл да го намеря там.

— Можете... — отвърна след кратка пауза. Нямаше никакво намерение да улеснява нещата. Въпрос на чувство за собствено достойнство.

— А той... Може ли да се обади?

— Да.

— Ще го извикате ли?

Пейдж не бързаше да отговори. Щеше да разиграва още малко този Бенджамин, ако не за друго, поне за да посмачка малко мъжкото му самолюбие.

— Може би ще го извикам... — рече тя провлечено.

— Бихте ли го извикали?

Пейдж преброи бавно до пет и чак тогава отговори:

— Ако кажете „моля“!

Джеси, който наблюдаваше озадачен единия от участниците в словесната престрелка, прилепи ухо до слушалката, надявайки се да разпознае гласа на противниковата страна. Последва дълга пауза, сетне снизходителното: „Моля“. Естествено, веднага разпозна гласа, изкиска се и взе слушалката.

— Бен, дамата научи за баса — започна той без предисловия. — Струва ми се, че е засегната...

„Кой аз ли?“ — говореше невинното изражение на Пейдж, докато се надигаше на пръсти, за да обвие с ръце врата на Джеси. С върха на езика си докосна свободното му ухо. Отмъщението ѝ едва започваше!

— Май не ще да е толкова обидена, щом ти е простила, ако не се лъжа... — отбеляза шеговито Бен, който нямаше представа на какъв

огън се пече сега приятелят му. — Ей, да не те е взела за заложник? Човече, бях започнал да се тревожа — звънях у вас поне стотина пъти! Научих наизуст съобщението на тъпия ти телефонен секретар.

— Трогнат съм до сълзи, Бен! — измърмори Джеси с дрезгав глас, защото Пейдж бе започнала да смуче меката част на ухото му. Прокашля се и продължи: — Обаждал си се на Джон, нали? — беше оставил телефонния номер на Пейдж единствено на агента си.

— Трябваше да го обработвам четвърт час, докато се съгласи да ми даде номера! — отбеляза кисело Бен.

— Много е дискретен. Така се чувства важен — дрезгавият тембър на гласа му нямаше нищо общо със саркастичния оттенък на подмятането.

Пейдж бе долепила длани до гърдите му и описваше широки кръгове. Той я стрелна предупредително с поглед, в резултат на което тя промени тактиката и продължи с кръговете, само че с палци вместо с длани.

— Както и да е... — каза Бен. — Като спомена за баса, предполагам, че го спечели.

— Да... — отвърна някак неуверено Джеси. Да спечелиш нещо, значи да владееш положението. А в момента то беше изцяло в ръцете на Пейдж.

— Добре де, но пропусна плейофите!

— Няма значение! Тук има по-интересни работи...

След като не можеше да напляска Пейдж, можеше поне да се присъедини към нейната игра. Джеси плъзна ръце по гърба ѝ, за което бе възнаграден с гореща целувка по бузата.

— Само не ми казвай, че те учи как да ваеш скулптори!

— Не съвсем... — прокашля се Джеси.

— Сигурно тогава готви фантастично?

— Готви фантастично... Между другото... — задъха се, защото пръстите на Пейдж вече опипваха катарамата на колана му. Имаше усещането, че се пържи в нажежен тиган.

— Започнал си да се размекваш, Джеси! — изкиска се Бен. — Да останеш толкова време с една жена? Сигурен ли си, че си добре?

— Дали съм добре? — повтори като ехо приятелят му със сподавен глас. Пейдж бе свалила ципа на джинсите и се насочваше към слиповете. — Ами... Ако знаеше само колко съм добре! — изтръпнал

от желание, затвори очи, забравяйки, че трябва да участва в играта. Кръвта препускаше във вените му. Винаги се случваше така — близостта на Пейдж мигновено му въздействаше като мощен афродизиак.

Бен каза нещо.

— Моля? — попита Джеси.

— Нищо, забрави го! Защо имам чувството, че май преча?

Бен очевидно се оказа по-досетлив от майката на Пейдж. Нищо чудно — първо беше мъж, освен това познаваше отлично приятеля си. Джеси се усмихна и успя да скалпи най-дългото изречение от началото на разговора. Гласът му беше съмнително задъхан:

— Ще попречиш, ако ме държиш още малко на телефона. Освен, ако... не ти доставя удоволствие да слушаш странни звуци...

— Опазил ме Бог! — побърза да го увери Бен. Не стига, че Джеси Далас покоряваше всяка жена, която пожелаеше, ами сега да сипва сол в раната... — Затварям. Радвам се, че те чух и че си добре. Горедолу кога се връщаш?

— Ох... Точно сега не мога да ти отговоря!

— Ясно! Разбрах... И карай по-полека, Джеси! Не си дете! Джеси изстена — Пейдж беше коленичила и се готвеше...

— Чао, Бен! Трябва да затварям! Ще ти се обадя после...

От този ден нататък, всеки път, когато някой ги потърсеше по телефона, започваше закачката. Като че ли и двамата се мъчеха да омаловажат факта, че външният свят все още съществува...

Може би най-безгрижните си часове Пейдж и Джеси прекарваха на плажа. Джеси бе превъзходен плувец. Когато пристигна в Марбълхед, кожата му имаше само лек загар, а сега бе придобила наситен златисто бронзов тен. Косата му бе изрусяла съвсем, а косъмчетата на гърдите, ръцете и краката му блестяха като златни. Истинско олицетворение на здраве, той привличаше с неудържима сила Пейдж.

Един горещ следобед Пейдж стоеше на плиткото и наблюдаваше как Джеси се отдалечава навътре в морето. С мощни ритмични движения загребваше водата, а мокрите му рамене блестяха ослепително на слънцето. Когато се обърна и заплува обратно към

брега, на Пейдж изведнъж ѝ хрумна нещо. Прекоси тичешком плажа и бързо изкачи дървените стъпала към къщата. Върна се, тъкмо когато той се изправи от вълните и тръгна към брега. Тя вдигна фотоапарата и започна да го снима.

— Какво си намислила? — измърмори Джеси. Взе от пясъка плажната си кърпа и продължи към нея.

— Запечатвам Посейдон на филмовата лента.

— Значи Посейдон...

— Даа! — проточи важно Пейдж. Щрак. От кръста нагоре. Щрак. Главата и раменете.

— Не знаех, че се занимаваш и с фотография. Скрит талант?

— Талант ли? Не знам... — щрак. Последна поза. Само главата. Пейдж свали фотоапарата и го погледна право в очите. — Имам навика да снимам онова, над което ще работя! Чудя се, как не се сетих по-рано?

— Я, не се занасяй, Пейдж! Нали не говориш сериозно?

— Защо не? Мисля, че ще се получи чудесна скулптура!

Джеси избърса лицето, косата си и праметна кърпата на рамо.

— Защото тялото ми е нещо много лично! Или забрави? Освен това смятах, че в момента работиш върху друга скулптура.

Наистина, Пейдж завърши пластиката с бекасите и бе започнала нова фигура от варовик. За първи път работеше с този камък. Все още се намираше на етапа грубо обработване на материала, ала се чувстваше буквално запленена от резултата и същевременно — някак смутена и озадачена.

— Точно затова ми трябват снимките — отвърна тя усмихната. — Когато ме споходи вдъхновението да вая твоето тяло, може би моделът няма да ми е под ръка. Какво ще правя тогава?

Джеси се взря изпитателно в очите ѝ. Пейдж бе сигурна, че той се мъчи да отгатне дали с шеговитото си обяснение не опитва да скрие чувствата си. Затова продължи да се усмихва, ала когато той се обърна и тръгна мълчаливо към стълбите, бе завладяна от тягостното усещане, че времето им изтича безнадеждно...

Искаше да има тези снимки. Може би, за да извае някой ден тялото на Джеси. Със сигурност, за да ги гледа, когато той си отиде. Беше само въпрос на дни кога ще стане това... В известен смисъл ѝ се струваше, че тези сетни дни са взети на заем. Не беше бременна — от

десетина дни го знаеше. Боеше се, че Джеси ще си тръгне, веднага щом му го каже. Затова сега приемаше като малък дар факта, че той е още тук — мъчителен, защото беше временен, и все пак драгоценен.

Пейдж продължи да снима Джеси. Той протестираше и заявяваше, че предпочита да е зад, а не пред обектива, ала в крайна сметка отстъпваше, за да ѝ достави удоволствие — дребен жест в сравнение със сложните проблеми, които го вълнуваха.

С всеки изминал ден Джеси ставаше все по-мрачен и замислен. Ръцете го сърбяха отново да се залови за работа — всъщност никога не беше карал толкова дълга отпуска. Често се свързваше с посредника си. След продължителния разговор изглеждаше напрегнат, не можеше да си намери място, или се усамотяваше задълго на плажа. Пейдж уважаваше нуждата му да остане насаме със себе си. В такива моменти обикновено се затваряше в ателието и се залавяше за работа. Все по-често обаче ръцете и се движеха някак машинално, а умът ѝ бе зает с Джеси. Опитваше да убеди себе си, че е за нейно добро отново да свиква със самотата, ала не си бе представяла, че това ще е толкова трудно...

Наближаваше седмата седмица, откакто Джеси се появи в Марбълхед. Напрегната атмосфера се съгъстяваше, все по-редки ставаха моментите, в които цареше предишното безгрижие и ведро настроение. Неизбежното сякаш бе надвиснало над тях.

Беше събота. За разлика от обикновено, Пейдж остана до късно в леглото. Закусиха обилно, после решиха да се разходят до Рокпорт. Обиколиха магазинчетата за сувенири и поеха обратно. През целия път почти не размениха дума.

Когато Джеси предложи да вечерят в един от луксозните местни ресторанти, Пейдж вече бе завладяна от предчувствието какво щеше да последва. То се превърна в убеденост, когато в ресторанта като че ли предпочитаха да разговарят със сервитьора, отколкото помежду си. Вече вкъщи, седяха във всекидневната и пиеха мълчаливо бренди, когато най-сетне Пейдж реши да хване бика за рогата:

— Кога заминаваш? — попита тихо тя.

Джеси вдигна очи от златистата течност в чашата си, която разглеждаше съсредоточено. Не изглеждаше изненадан, нито смутен.

— Утре — гледаше я в очите. — В понеделник започвам работа над нов филм.

Пейдж предположи, че Джеси е знаел това не от вчера, но сметна, че е глупаво да разваля последните им часове с изблици на негодувание. Кимна мълчаливо и след малко попита:

— За какво е филмът?

— За ЦРУ.

— О...

— Да, сюжетът би могъл да бъде доста потискащ, но продуцентът иска да се получи нещо като приключенски филм. Така ще стане по-приемлив за зрителите, даже развлекателен.

— Радвам се, че си получил предложение за интересен филм — усмихна се Пейдж.

Джеси я придърпа към себе си и тя се отпусна на гърдите му.

— Тази вечер си много хубава! — каза той с дрезгав тон — така добре познат, но липсващ й напоследък.

— Ти също не изглеждаш зле — отвърна Пейдж. Беше опряла ръка на бедрото му и поглаждаше с показалец ръба на панталона.

Той остави тумбестата чашка на масичката. Докосна с пръсти перленото колие, което се подаваше от деколтето на роклята от сребристоросинкава коприна.

— Чудесни са! Знаеш ли, че си родена да носиш перли? Или вече съм ти го казвал?

Пейдж усети, че кожата ѝ пламва там, където я докосна Джеси. Внезапно ѝ се прииска да го притисне в прегръдката си и да го задържи, докато утрешният ден отmine... И следващият... И другият след него... Да го остави да си тръгне — по-трудно нещо не беше вършила в живота си. Съзнаваше обаче, че няма избор, именно защото го обичаше. Джеси обаче бе свободен зрял човек и тя не можеше да го задържа против волята му. А в момента той очевидно желаше да се завърне в Ню Йорк.

— Смяташ ли, че всичко ще е наред, когато си замина?

За първи път Джеси ѝ се стори несигурен, разколебан. Във въпроса му звучеше трогателна загриженост.

— Разбира се! Нали поправи всичко, което се нуждаеше от ремонт, значи къщата няма да се срути върху главата ми! — Пейдж предпочете да се пошегува, макар че сърцето ѝ се късаше от мъка. — Пък и най-сетне ще се заловя за работа!

— Защо? Нали работеше през цялото време?

— Но не както обикновено. Не си ли забелязал, че се разсейвам, когато си край мен?

— Тогава толкова по-добре, че си тръгвам! — улови се като удавник за сламка за думите ѝ, сякаш това намаляваше чувството му за вина.

— Ще ми липсваш, Джеси! — промълви тя, отметнала глава. Погледът му стана мрачен, пръстите му се впиха в рамото и.

— Не го казвай! Предупредих те, че този ден ще дойде. Изобщо не съм смятал да оставам толкова дълго! — процеди през зъби той.

— Знам... Всъщност... Защо остана толкова дълго?

— Беше ми... приятно... — гласът му омекна. — Знаеш ли, че си добра съквартирантка?

В очите му проблесна нежност и Пейдж разбра, че ще запомни последната им нощ в Марбълхед за цял живот. Протегна ръка и очерта с пръсти красиво оформените вежди, мъничките бръчици край ъгълчетата на изумително сините очи, изпъкналите скули, силната, решителна брадичка... Можеше да ти докосва безкрайно и никога да не ѝ омръзне!

— И ти... ставаш за съквартирант... — прошепна тя.

Джеси се наведе и устните им се срещнаха в дълга, изпълнена с копнеж целувка.

— Защо не отидеш да се оправиш в банята, докато аз прибирам чашите? — предложи Джеси, когато най-сетне се откъсна неохотно от нея. — Няма да се бавя!

— Нека останем тук!

— Не, тесният диван няма да ни е достатъчен за това, което съм намислил за тази нощ... — подхвърли той, предизвикателно усмихнат. — Затова побързай с банята!

— Добре... — промърмори тя.

След минута Пейдж стоеше пред отвореното шкафче за медикаменти в банята. Пресегна се, взе от рафтчето малка пластмасова кутийка, бавно я отвори, погледна втренчено гумената диафрагма на

дъното. После затвори очи, като се мъчеше да изчисли дните от последния си цикъл, сбърка, поправи грешката и отново погледна кръгчето. Очите ѝ искряха от възбуда и решителност. Затвори грижливо капака на кутийка и я постави обратно на рафта. Около минута остана неподвижна, като се взираше в отражението си в огледалото. Опря длан върху корема си и бавно я плъзна по гладката коприна. Тялото ѝ трепереше, ала страстта не бе единствена причина. Съзнавайки напълно онова, което върши, Пейдж излезе от банята.

Застанал до прозореца в спалнята, Джеси се взираше в нощта. Когато долови шума от стъпките ѝ, се обърна. Очите му искряха от възбуда. Беше разхлабил възела на връзката си, двете горни копчета на ризата бяха разкопчани. Пейдж бе доволна, че Джеси е с дрехи. Искеше да го съблече сама. Искеше бавно да моделира, да вае тялото му с ръце, да запечата завинаги в паметта му своя образ, да му покаже по този начин какво означаваше за нея времето, когато бяха заедно...

— Знаеш ли, приличаш на красива статуя на древногръцки бог, изваяна от мрамор... — прошепна тя усмихната. Пристъпи към него и обви шията му. — Нужно е да те докосне смъртен, за да ти вдъхне живот.

— Ще го направиш ли? — отвърна той шепнешком. Изразът на обожание, изписан на лицето ѝ, буквално го хипнотизираше и сигурно му пречеше да се замисли, да възроптае срещу причината. Или по-скоро тази нощ бе решил да изключи разума и да се подчини единствено на инстинктите и сетивата. Защото утре си отиваше...

— О, да! Ще го направя — много, много пъти... — притворила клепачи, Пейдж вдъхна опиянена неповторимата миризма на мускус. — Мм... Невероятно е! — като докосваше лицето му с влажните си устни, тя пъкна ръце под раменете на самото, избута го назад и то се свлече на пода. Погали с пръсти яките ръце и започна да разкопчава бавно ризата. Тежкото ѝ дишане издаваше възбудата и нетърпението да утоли изпепеляващата я страст, ала с усилие на волята успя да си наложи да не бърза. Всеки допир бе прекрасен и ѝ доставяше наслада.

Разкопча и последното копче на ризата и притисна лице към тръпнещата топла плът. Дланите ѝ опипаха извивките на изваяните мускули, последвани от устните.

— Боже милостиви! Няма да издържа дълго... — промърмори Джеси със задъхан глас.

— Ще издържиш, и още как! — Пейдж смъкна бавно ризата от рамене му. — Признай, че ти харесва!

— О, невероятно е!

Устните ѝ оставяха огнена дيريا върху гърдите му, която влажният език не бе в състояние да угаси. Ръцете ѝ на скулптор опипваха, запомняха възлестите очертания на всеки мускул на гърба. Той промени позата си, опитвайки безуспешно да стъпи по-стабилно на краката си, които се подкосяваха. Кръвта бушуваше във вените му. Имаше усещането, че всеки миг ще се взриви от желание. Най-сетне Пейдж реши да спре за малко сладостното си мъчение и повдигна глава.

— Е, как е? — дъхът ѝ опари устните му.

— Господи, ще умра! Умирам, Пейдж! Как можеш да постъпваш така с мен? — разнесе се хрипливият му глас.

— А бих ли могла да постъпя другояче?

Той я разбра. Пейдж бе решила да отпива на малки глътки опияняващия еликсир на близостта им. Нищо не биваше да става бързо, незабавно. Може би така подхранваше илюзията, че тази нощ ще трае вечно. Или пък се опитваше да гравира в съзнанието си всеки миг, всяка частица от мига, за да ги възкреси отново в утрешната нощ и през следващата, и през другата след нея...

Целувките им — нежни, после пламенни и отново нежни, възплъщаваха колебанието между плътското желание и копнежа на душата. Тихи сладни стонове се догонваха и смесваха във въздуха, пропит с магията на споделена страст.

Пейдж затвори очи и като опря чело в брадичката на Джеси, направи няколко дълбоки вдишвания.

— Какво става? Да нямаш затруднения с дишането? — пошегува се той.

— А, не! Опитвам се да нормализирам ритъма...

— На дишането или... на любовната игра?

— И на двете — призна тя.

Беше самата истина. Не искаше да бърза. Не можеше да бърза, щом още много, много дни наред трябваше да търси опора, сила, упование в тази нощ. Защото знаеше прекрасно: когато веднъж свалиш с длетото пореден пласт от камъка, не е възможно да го възстановиш...

С бавни тържествени движения, сякаш свещенодействаше, Пейдж освободи колана, копчето на панталона, ципа. Ръцете ѝ се плъзнаха в джобовете, после коленичи и свали панталона. Слиповете останаха единствената дреха, прикриваща съвършеното мъжко тяло. Тя се отпусна назад върху петите си, попивайки с очи неговата красота. В този миг дори самата мисъл да го докосне и се струваше кощунствена.

— Господи, та ти си сътворил шедьовър! — прошепна тя с благоговение. — А ние, скулпторите, си въобразяваме, че имаме талант...

— О, милостиви Боже, не! — тихичко изстена Джеси, изгарян от страст.

— Търпение... — протегна ръце към глезените му, пръстите ѝ се извиха около тях, после се плъзнаха нагоре към прасците, към коленете, към мускулестите бедра, сякаш изваяни от мрамор.

Когато понечи да притисне лице към тях, Джеси зарови пръсти в косите ѝ и изрече задъхано:

— Не! Не издържам, не мога повече, съкровище! Искам те съблечена!

— Съблечена... — повтори като ехо тя и като че ли едва сега си даде сметка, че все още е с дрехи.

— Обикновено така се прави! — изръмжа той. Прихвана я под мишниците и я изправи на крака. С трескави ръце посегна към ципа на гърба на роклята ѝ, ала Пейдж отстъпи назад.

Винаги, когато се любеха, Джеси я събличаше или двамата едновременно бързаха да захвърлят досадните ненужни дрехи. Този път щеше да е различно, реши тя. Този път щеше да се съблече сама за Джеси.

В движенията ѝ нямаше нищо предизвикателно и похотливо, когато смъкна ципа и остави роклята да се свлече на пода. Бедрата ѝ не се поклащаха, очите ѝ не провокираха. По-скоро говореха за безмерната ѝ обич и преклонение пред богоподобното човешко същество, изправено пред нея. Освободи се ѝ от останалите дрехи и остана неподвижна в очакване на знак за неговото одобрение. Имаше нужда от това. Без този знак, всичко друго губеше смисъл.

Стиснал устни, невъобразимо бавно Джеси обгръщаше с очи голото ѝ тяло. Толкова бавно, че ѝ се струваше невъзможно в момента. Накрая очите им се срещнаха. Едва когато Пейдж съзря в тях

безмълвно обожание, отново се почувства прилив на смелост. Протегна ръка, улови неговата и пристъпи към леглото.

И най-вдъхновеното перо трудно би описало последвалите часове. И най-дръзкото въображение не би било способно да създаде онова, което пораждаше спонтанно любовта ѝ, както и желанието да я докаже. Пейдж докосваше с възторжения плам и благоговение на идолопоклонник всеки сантиметър от тази съвършена голота, попиваше я с устни, запечатвайки я завинаги в паметта си.

Изгарящите в пламъци на дива страст тела се сляха и се понесоха стремително към екстаза. А когато се озоваха на върха, без да спират, полетяха към следващия връх...

Много по-късно, когато двамата лежаха с преплетени тела и не бяха в състояние да помръднат, Пейдж разбра — беше открила тайната на този камък. Колкото и твърд, неумолим да изглеждаше външно Джеси, сърцето му преливаше от обич. Изказваше безмълвно любовта си чрез своето тяло, тъй както го правеше и тя. Той я призна в задъхан шепот, когато вълните на безумна страст се укротиха:

— Любов моя! Ненагледна... Твой съм! Завинаги... съм твой...

По-късно никога не би признал, че е изрекъл това, ако Пейдж решише да го спомене пред него. Затова не го направи.

На сутринта, когато той събра багажа си без колебание и го занесе в колата, Пейдж откри утеха в мисълта, че през изминалата нощ поне за кратко време Джеси я бе дарил с цялата си обич.

— Пази се! — рече тихо той, когато за последен път се взря в очите ѝ, преди да се качи в колата.

Разбира се, че щеше да се пази! Защото сега тя имаше своя тайна... Колкото странна и да изглеждаше убедеността ѝ, Пейдж знаеше със сигурност, че е бременна...

СЕДМА ГЛАВА

Когато колата на Джеси се скри зад завоя, Пейдж се упъти направо към ателието. Там извади от килера голямо парче мокра глина, вдигна го високо над главата си и го стовари с всичка сила върху работния тезгях. Заудря го безмилостно с юмруци, пак го вдигна и го блъсна в дървената повърхност. Десетки пъти повтори движенията. Вече не усещаше ръцете си от умора, когато се отпусна като парцал на стола. Чувстваше тялото си изтощено, ала сърцето ѝ бе натезало като камък.

Мина много време, докато успее някак да мобилизира волята си и да се изправи. Влачейки крака, се добра до плажа, седна на пясъка и остана там с часове. Взираше се в океана, избираше една вълна някъде в далечината и я проследяваше до самия бряг. После се опита да открие отпечатъци от стъпките на Джеси върху пясъка, ала вълните ги бяха изтрили.

Кожата ѝ засмъдя от палещото слънце. Върна се в къщата и започна да обикаля безцелно от стая в стая. Тишината пронизваше слуха ѝ. Празнотата тегнеше като олово. Чувстваше гнетяща самота, но постепенно нарастващ гняв измести това усещане. Преди да се появи Джеси, намираще живота си прекрасен. Тогава обичаше тишината, а самотата не само че не я потискаше, напротив — помагаше ѝ да работи. Не се нуждаеше от ничия компания, още по-малко от компанията на мъж, за да поддържа духа си бодр. Сега обаче животът, навиците ѝ се бяха променили... заради Джеси Далас.

Пейдж се върна в ателието и изля целия си гняв върху глината. Мачкаше я, блъскаше я ожесточено в тезгяха, докато не усети пълно изтощение. Тогава напусна ателието, довлече се до всекидневната и буквално се строполи на дивана.

Задряма; събуди се. Времето бе загубило значение. Излезе на терасата, отпусна се на шезлонга. Отново слезе на брега и закрачи напред-назад по пясъчната ивица. Слънцето бе слязло ниско на

хоризонта, когато си даде сметка, че от сутринта не беше слагала зальк в устата си.

Качи се вкъщи, направи си сандвич, успя да изяде половината, без да усети вкуса му. Наля си чаша мляко, но със същия успех в чашата можеше да има и помия. Отиде във всекидневната, взе книгата, която бе започнала преди няколко дни. Опита се да чете — не се получи. Реши, че сънят ще ѝ донесе поне малко успокоение, и се прибра в спалнята. Сънят все бягаше от очите ѝ. Дълго се въртя в леглото, накрая скочи и смени чаршафите. Поне да не усеща и проклетата му миризма! Стигаше ѝ, че образът му я преследваше навсякъде. По дяволите и той, и миризмата му, и мекушавото ѝ сърце!

Заспа чак към полунощ. Когато на сутринта отвори очи, в първия момент премигна объркана. Обърна се на страна. Другата половина на леглото бе гладко застлана, както я остави снощи. Бавно, мъчително, съзнанието ѝ възприемаше неизбежната действителност. Притиснала юмруци към устата си, Пейдж лежеше неподвижно. Пулсът ѝ стана неравномерен, като че ли някаква невидима ръка мачкаше сърцето ѝ, извиваше го, причинявайки непоносима болка.

Тогава се разплака. Едри парещи сълзи се стичаха по бузите ѝ. Тъжните ѝ хлипове кънтяха глухо в тишината. Тя се сви на кълбо и прегърна възглавницата. Плака. Плака дълго. Изплакваше мъката си...

Обичаше Джеси Далас. Обичаше го с цялото си сърце. Той си бе отишъл. Не се обади снощи, а тя и не очакваше. От самото начало нещата бяха ясни — един ден щяха да се разделят. Просто трябваше да свикне с тази мисъл.

Пейдж избърса сълзите си и седна на леглото с кръстосани крака. Минутите минаваха. Усещаше, че главата ѝ се избистря, но крайниците ѝ все още трепереха. Трябваше да мине малко време, за да се успокоят.

Решението ѝ да свикне с мисълта, че Джеси вече си е тръгнал, действаше като противоотрова, даваше ѝ сила. Да, не се съмняваше, че ще успее да се върне към стария ритъм на живот. Ще работи. Ще се храни, ще спи, ще се разхожда, ще чете, от време на време ще се среща с приятели. И ще забрави, че Джеси Далас е съществувал... Не, не, това не беше нужно! Защото го обичаше и винаги щеше да го обича. Освен това, носеше и неговото бебе... Все още съвсем микроскопично. Никога нямаше да забрави Джеси Далас. Не искаше да го забрави. Онова, което изживяха заедно, бе тъй красиво, че не можеше да се

забрави. Спомените, майчиният ѝ инстинкт бяха залогът, че тяхното дете ще се роди и ще израсне, заобиколено от любов.

Пейдж положи ръка върху корема си и се загледа в него. Нима бе чудо животът в утробата ѝ? Чудото бе любовта! И детето, което я въплъщаваше, щеше да е нейното спасение. Тя изправи глава. На устните ѝ разцъфтя усмивка — ведро и спокойна. Беше готова да посрещне утрешния ден.

В началото бе трудно, дори самата тя не си представяше колко много ще ѝ липсва Джеси. Имаше моменти, в които изпадеше в гняв или отчаяние, или изпитваше безумна болка, но това се случваше все по-рядко. Към края на първия месец вече се беше върнала към рутинното си ежедневие и се чувстваше съвсем уютно в него.

Най-голямо успокоение ѝ носеше работата. Пейдж ѝ се отдаде с цялата си душа и сърце. Довърши фигурата от варовик, която бе започнала, докато Джеси още беше в Марбълхед. Колкото и да не и се искаше да се раздели с нея, опакова я грижливо и я изпрати в Ню Йорк. Веднага след това започна фигурата на танцьорка от тисово дърво. Работата я погълна. Моделираше старателно и с увлечение и просто не усети кога се изтърколи август и дойде септември.

Бременността вече не подлежеше на съмнение. Всъщност, от първия момент Пейдж бе абсолютно сигурна, че е забременяла в онази последна нощ. Не беше ходила на лекар, но и без това наедрелите гърди, леките промени във фигурата ѝ не можеха да останат незабелязани. Единственото, което малко помрачаваше радостта ѝ, бе постоянното гадене. Почти не задържаше храна в стомаха си. Накрая все пак посети лекарката си, която я успокои, че за жена в шестата седмица на бременността е съвсем нормално да повръща, и скоро това неразположение ще мине.

През деня Пейдж работеше в ателието, прекъсваше, когато чувстваше умора, и почти редовно дремваше следобед. Най-често вечер се сгушваше на дивана във всекидневната и четеше книги за майчинството. Изкупи всичките, които намери в книжарницата. В такива моменти бе истински въодушевена и горда, че става майка, макар че мъничко се боеше. Понякога се натъжаваше, защото Джеси пропускаше това най-велико чудо на природата и любовта. Колкото и

да твърдеше, че не иска деца, Пейдж бе дълбоко убедена, би обичал тяхното дете. Нали в крайна сметка във вените щеше да тече неговата кръв. Тази мисъл бе най-голямата утеха в безкрайно дългите нощи.

В края на септември Пейдж започна да се стяга за Кънектикът. Баща ѝ навършваше седемдесет години. На тържеството, което Лора Матесън бе започнала да подготвя още от юни, щеше да се събере цялата рода. Такова събитие не можеше да не бъде отпразнувано с подобаваща тържественост. Пейдж бе казала на майка си, че Джеси си е тръгнал, но все не събираше кураж да ѝ съобщи за бременността. Родителите ѝ, разбира се, щяха да посрещнат възторжено вестта за ново внуче, при положение че... бе омъжена. Тържеството щеше да се състои в събота, а на следващия ден братята ѝ и семействата им си заминаваха. Пейдж щеше да остане по-задълго. Именно тогава се надяваше да намери подходящ момент, за да съобщи новината. Само че не се получи точно така...

В петък следобед Пейдж пристигна в Уестпорт. Майка ѝ я посрещна на вратата, както винаги облечена и фризирана безупречно. Прегърна я, сияеща от щастие, и може би едва тогава Пейдж си даде сметка колко много ѝ е липсвала човешката топлина след заминаването на Джеси. Все пак Лора не подмина задължителния оглед на дъщеря си, когато двете поразхлабиха прегръдката. Този ден Пейдж бе подбрала особено грижливо дрехите и грима, ала усилията и изглежда се оказаха напразни. Зоркото око на майка ѝ веднага долови умората ѝ.

— Изглеждаш уморена — каза тя загрижено.

— А ти изглеждаш чудесно! Този цвят на косата страшно ти отива! — направи опит да отвлече вниманието на майка си, но удари на камък.

— Не си ли добре?

— Защо? Добре съм...

— Изглежда още преживяваш заминаването на приятеля си.

— Името му е Джеси... Мисля, че вече свикнах — измънка Пейдж.

Майка ѝ я прегърна през рамо и двете влязоха в къщата.

— Щом всичко е наред, значи ще поостанеш и ще си починеш — каза Лора, като продължаваше да оглежда загрижено дъщеря си. — Сигурна ли си, че не си болна?

„Болна“ едва ли беше най-точната дума, помисли Пейдж. Реши обаче засега да спести коментара и отговори:

— Абсолютно сигурна съм. Татко вкъщи ли е?

— Отиде на летището да посрещне Бил и Анджи и децата. Джейсън, Анет и Тод дойдоха снощи, но сега са в клуба. Тод искаше да плува — извади им душата! Очакваме Майкъл и Шийла с момичетата утре сутринта.

— Значи затишие пред буря — отбеляза шеговито Пейдж.

— Е, може и така да се каже — усмихна се широко Лора. — Обикновено тук е прекалено тихо, та нямаме нищо против малко врява. Знаеш ли, това е най-големият подарък за баща ти — децата му да се съберат на празника. За съжаление не става много често... — отново се вгледа, загрижено в дъщеря си. — Ела, ще ти направя чай с мед — да се позачервят малко бузите ти!

— Те са си червени!

— Хм! Изкуствено червени. Грим! Останалите можеш да излъжеш, но не и мен, Пейдж Матесън!

— Добре, добре! Ще прием чай с мед — съгласи се Пейдж и тръгна към кухнята. — Къде е Мили? — попита, когато не видя старата жена, която от години се грижеше за домакинството.

— Заради празненството почива днес вместо в неделя. Ще бъде тук довечера. Знаеш ли, изгаря от нетърпение да те види!

— Как е тя?

— Забележително за нейните шестдесет и пет години — Лора наля вода в чайника и го сложи на печката. — Всъщност, откакто останахме сами с баща ти, работата на Мили намаля. Затова, когато се обажда артритът ѝ, си остава вкъщи. Мили обаче се закле тържествено, че тази седмица артритът ще кротува поне до неделя. Ако знаеш само как се вълнува заради празника! И с право — ще командва цяла армия от сервитьори!

Пейдж се усмихна и се настани до масата. Водата кипна. Майка ѝ запари чая, после сложи в чиния пастички, сухи бисквити и две-три резенчета „Бри“ и я постави пред Пейдж. Знаеше, че дъщеря ѝ обожава това миризливо френско сирене.

— Готово ли е всичко за празненството? — попита Пейдж, посягайки равнодушно към една бисквитка. Усети, че майка ѝ отново се вторачи изпитателно в нея.

— Мисля, че е готово. Утре сутринта ще опънат навеса в двора. След това ще подредят масите и столовете. Цветарят ми обеща да дойде в три. В пет ще донесат храната. Ако погледнеш, за мен май остава само да си оправя косата и маникюра. Е, и да наглеждам децата да не си играят със сребърните прибори, когато ги изнесат на масите.

— Умирам от нетърпение да видя хлапетата! — възкликна Пейдж. — Сигурно няма да ги позная. Кой знае колко са пораснали!

— Така е. Тод е най-невероятното петгодишно хлапе, което съм виждала! — Лора не криеше колко се гордее с внуците си и само малката бръчица между веждите издаваше, че е загрижена за Пейдж. Наля чаша чай и ѝ го поднесе. — Вземи си малко сирене с бисквитата, миличка! Съвсем прясно е!

Пейдж усети, че ѝ се повдига само при мисълта за сиренето. Сбърчи нос и посегна към чая.

— Благодаря... Нещо не ми се яде... — отпи обаче глътка чай. — Мм, страхотен е! Сигурно е от меда, как мислиш?

Лора съвсем не мислеше за меда, нито пък смяташе да го прави.

— Пейдж, нещо не е наред! Чувствам го. Колкото и да се мъчиш да ме убедиш в обратното! Бледа си, имаш сенки под очите. Отслабнала си, а от това пък най-малко имаш нужда!

Пейдж остави бавно чашата на масата и погледна майка си. Може би това беше най-голямата ѝ грешка. Тревожното лице на майка ѝ прекърши решимостта ѝ да отложи разговора за по-късно. Не беше сигурна как Лора щеше да приеме неочакваната новина, а пък не искаше да помрачава с нищо празничната атмосфера. От друга страна, близостта, която ги свързваше, я подтикваше да ѝ разкаже всичко.

— Знаеш, че ще се безпокоя, докато не ми кажеш, моето момиче! — заяви Лора и с това само утежни нещата. — Ще си въобразявам какви ли не ужасии!

— Хей, това е чист шантаж! — опита да се пошегува Пейдж, пускайки една измъчена усмивка.

— Това е самата истина. Изглеждаш като болна, но мисля, че има и нещо друго — майка ѝ замълча и я прикова с поглед. — Познавам те по очите. Спомням си, изглеждаше така, когато веднъж се върна от училище и ни каза, че учителят ти по изкуство те е поканил да посетите изложбата във фондация Гугенхайм. Беше ужасно развълнувана и същевременно уплашена, че ще се възпротивим.

Пейдж помнеше прекрасно този случай.

— Както и стана! — каза тя, като се подсмиваше.

— Наистина, не бяхме съгласни, но само докато разберем, че и съпругата му ще дойде с вас. Тогава ти беше на шестнадесет години, а учителят ти — привлекателен млад мъж, и нямаше да е прилично да излизаш сама с него.

Пейдж не разбра как се удържа да не избухне в истеричен смях. Щом майка ѝ смяташе онова за „неприлично“, как ли щеше да посрещне новината, която ѝ бе подготвила?

— Майко, господин Антъни беше женен съвсем отскоро, при това влюбен в жена си. Покани ме, защото знаеше колко ще ми хареса изложбата. Освен това, дори жена му да не беше с нас, дори ако се бе опитал да стори нещо „неприлично“, щях да съумея да се погрижа за себе си.

Пространното обяснение на Пейдж изглежда не намали тревогата на Лора.

— Всъщност, това е минало и няма нищо общо с въпроса. Сетих се заради особения начин, по който ме гледаш сега. Сякаш изгаряш от желание да споделиш с мен нещо, но мъничко се страхуваш... — улови ръката на дъщеря си и я стисна нежно. — Всичко можеш да ми кажеш, мила! Аз съм силна — ще го понеса — добави, усмихната дяволито.

— Не е честно, мамо! Винаги си била ужасно прозорлива, а всяко момиче има право на своите малки тайни.

— Познавам те толкова добре, моето момиче! Малко са родителите, които могат да го кажат за своите деца. Познавам те и те обичам много — с гальовен жест Лора приглади падналия кичур зад ухото на Пейдж. — И затова искам да ми кажеш защо изглеждаш като че ли стомахът ти изхвърля всичко, което хапнеш, като че ли не си си доспала... — каза тези думи съвсем непреднамерено, но нещо в тяхната последователност я накара да млъкне. Погледна отхапаната бисквита в чинийка и отново вдигна очи към дъщеря си.

— Позна... — измънка Пейдж.

— Ти си... бременна?

— Да!

Въпреки безпокойството, с което Пейдж очакваше реакцията на майка си, не се сдържа и се усмихна.

— Бременна?!

— Чакам дете, ако ти харесва повече.

— Не... е възможно да говориш сериозно, Пейдж! — Лора заекна. — Искам да кажа... Имам предвид, че не си омъжена...

— Знам го.

— И си бременна... — майка ѝ поклати глава, сякаш се мъчеше да го отрече. — Смятах, че вашето поколение знае как да се предпазва.

— Така е, има много и ефикасни средства против нежеланата бременност. Когато обаче не ги използваш, ти се случват разни забавни работи, като например сутрешното гадене.

— Виж какво, не си избрала най-подходящо време да се правиш на интересна, Пейдж! — сгълча я майка ѝ. — Смятах, че ще постъпиш като разумна и интелигентна жена.

— Точно това направих — избрах да имам дете! — отвърна Пейдж без капчица насмешка.

— Избрала си?! Но... как можа? Ти си съвсем сама! — майка ѝ отново поклати глава — този път по-бавно. — Сигурна съм, че не си размислила добре...

— Майко, дори така да беше, което не е вярно, въпросът не е в това. Въпросът е, че чакам дете. Впрочем, не въпрос, а факт — пое дъх и добави тихо: — Не мисля, че би предложила да променя нещата...

— Господи! Не, разбира се! — възкликна Лора, видимо пребледняла. — Как можа да го кажеш! Детето е твое!

— Да, мое е — усмихна се Пейдж.

— И сигурно го искаш, нали?

— Повече от всичко на света! Иде ми да крещя от радост, като си помисля, че то расте, че става по-голямо!

— И... че повръщаш... — подхвърли кисело майка ѝ.

— Лекарката каза, че гаденето скоро ще премине. Трябва да го знаеш по-добре от мен. Имала си четири деца.

— И съпруг.

— Е, не всичко може да е идеално — въздъхна Пейдж. — Но в крайна сметка аз съм късметлийка: имам успешна кариера, дом и много обич, която ще дам на едно дете. Нямах представа колко много искам това бебе, мамо! — гласът ѝ прозвуча почти умолително. — То е мое. Мое... И на Джеси.

— Джеси не е при теб — излишно уточни Лора. — Той знае ли за бебето?

— Не.

— Но ще му кажеш, нали? Сигурна съм, че ще поиска да се ожените...

— Не, няма да му кажа. Не съм го чувала, откакто си замина. Преди това не сме говори по този въпрос и аз не смятам да му се обаждам, още по-малко, очаквайки да ми предложи брак. Не искам нищо от него! Не ми е нужно нищо... Поне що се отнася до детето...

— Но, Пейдж... — отвън изсвири клаксон и Лора обърна разтревожено глава. — О, Божичко, баща ти се връща! — тя се изправи. — После ще продължим — тръгна към вратата, но Пейдж я задържа за ръката.

— Не казвай още на татко! Не искам да го тревожа преди празника! — помоли настойчиво.

— Той трябва да знае! — натърти тихо, но убедено Лора.

— В неделя ще му кажа, да мине само данданията! Моля ти се, мамо!

Лора намръщи чело, сякаш преценяваше тази възможност. Не отговори около минута, накрая каза:

— Мисля, че може да почакаме да мине неговият празник. Добре, нека засега остане наша тайна. В неделя обаче непременно ще му кажеш, защото колкото повече отлагаш, толкова по-силно ще го заболи.

Пейдж кимна с вяла усмивка. За момент почувства вина, че е сторила нещо, което би разочаровало баща ѝ, но бързо превъзмогна това неоправдано чувство. Като зрял човек съзнателно бе взела решение, знаеше какво може да очаква и бе уверена, че ще се справи с последствията. Така че чувството за вина бе повече от неуместно, особено в момент, когато усещаше, че леко ѝ се гади...

На следващата сутрин пристигна Майкъл със семейството си. Родата вече бе в пълен състав и в къщата настана малък хаос. Пейдж се включи с пълни сили в приготовленията за празника и покрай въодушевлението временно забрави притесненията. Баща ѝ беше на седмото небе от щастие, че всички деца и внуци са край него, и

подмина обезпокоителните промени във външния ѝ вид, които Лора веднага забеляза.

Тържеството бе истински успех във всяко отношение. Освен близките, присъстваха множество приятели и колеги, дошли да засвидетелстват топлите си чувства и уважение към юбиляря. Сервитьорите и музикантите си тръгнаха към полунощ. Минаваше два, когато си заминаха и последните гости, а чак към три възрастните от семейство Матесън най-сетне се добраха до леглата.

На следващия ден, някъде по пладне, Лора влезе на пръсти в стаята на Пейдж, седна на леглото ѝ и леко разтърси рамото ѝ.

— Хайде, моето момиче, приближава обед! — Пейдж измърмори нещо неразбрано и обърна глава на другата страна. Явно, че продължаваше да спи. — Пейдж? Хей, Пейдж, време е да ставаш!

Тя отвори едното си око, после другото, намръщи се и огледа със замъглен поглед стаята.

— Колко е часът?

— Приближава дванадесет — повтори търпеливо Лора. — Ставай, защото ще пропуснеш закуската.

— Закуска ли? — изстена Пейдж. Стомахът ѝ се разбунтува само при думата „закуска“. — Боже мой, кой може да мисли за ядене след снощи?

— Децата закусиха в осем, това ще им е обядът — рече майка ѝ усмихната.

— Закуска... Обед... Майко, имай малко милост към мен!

— Не си ли добре? — Лора престана да се усмихва.

— Не, не, добре съм, само се чувствам уморена. Не мога ли да си поспя още малко и тогава да слеза при вас?

— След малко момчетата си заминават. Мислех, че ще искаш да се сбогуваш с тях.

Пейдж се размърда и бавно седна в леглото. Стомахът ѝ бе в плачевно състояние. Преглътна, за да спре надигащите се киселини.

— Права си, ще стана — промърмори с измъчен глас. — Ще взема душ и слизам долу.

Изправи се, като се подпираше на рамото на майка си, и затътри крака към банята. Добра се тъкмо навреме, за да изхвърли в тоалетната чиния остатъците от снощната храна. Опря се разтреперана на шкафчето и започна да диша дълбоко, опитвайки се да успокои

разбунтувалия се стомах. Майка ѝ, която я бе последвала безшумно, я прегърна през кръста и приглади назад падналите върху лицето ѝ коси.

— По-добре ли си?

Пейдж само успя да кимне с глава между две вдишвания. После стисна ръката на майка си и промълви:

— Благодаря ти!

— Няма за какво да ми благодариш. Много бих искала да мога да направя нещо за теб!

— Ти си до мен, мамо. Това ми стига.

Пейдж се опита да разгадае изражението на майка си, но в това време от коридора долетя звънливо: „Бабо-о!“, което накара Лора да се огледа неспокойно.

— Ох! По-добре да хвана Мелиса, преди да се е намърдала тук! В състояние ли си да се справиш ли сама?

— Да, в състояние съм да се оправя сама! — натърти Пейдж.

— Сигурна ли си?

— Мамо!

— Добре, добре! Тръгвам... — Лора се насочи към вратата, като клатеше глава. — Тръгвам си.

Когато майка ѝ излезе, Пейдж увеси унило нос. Знаеше, че родителите ѝ няма да приемат лесно вестта за бебето, ала дълбоко в себе си се надяваше, че майка ѝ поне малко ще сподели вълненията ѝ. Лора се разкъсваше от противоречиви чувства — това бе очевидно. Оставаше ѝ надеждата, че баща ѝ ще възприеме новината по-спокойно и всичко постепенно ще се уталожи. Защото колкото и да бе уверена, че е взела правилно решение, Пейдж страшно много се нуждаеше от одобрението и подкрепата на тези, които обичаше.

В понеделник Пейдж се чувстваше определено по-бодра, след като си легна рано и спа дълбоко цяла нощ. Събудиха я ярките лъчи на есенното слънце, струящи през прозореца. Тя стана, облече джинси и пуловер, приготви си закуска от препечена филия и чаша плодов сок. Взе чинията и се запъти към любимото си място — няколкото скупчени върби, растящи край една вдлъбнатина в задния двор. Седна под една от тях и се облегна на ствола. Лекият ветреца шумолеше в листата. Тя вдигна поглед към зеления чадър над главата си, пое дълбоко въздух и се усмихна. В този момент чу шум от стъпки и усмивката ѝ замръзна. Приближаваше баща ѝ. Филип Матесън спря на

не повече от метър, като се взираше внимателно в лицето ѝ. В тъмните му очи се четеше загриженост. Известно време остана неподвижен, после пристъпи крачка и се отпусна до нея.

— Как се чувстваш? — попита тихо той.

— Добре — Пейдж изчакваше баща ѝ да каже нещо, но той мълчеше. Всичко беше ясно. — Мама ти е казала, нали? — след мълчаливото му кимване, добави: — Помолех я да не го прави. Искях да ти кажа сама.

— Когато се върнах снощи и разбрах, че вече спиш, не скрих, че това ме разтревожи. Майка ти имаше нужда да сподели с някого своята тревога...

Той отмести поглед и забеляза, че жена му приближаваше с две големи чаши кафе.

— Тревогите ви са излишни! — заяви Пейдж, когато майка ѝ спря до тях и подаде едната чаша на баща ѝ. Забеляза, че Лора изглежда по-спокойна, сякаш бе свалила от плещите си огромно бреме.

— Искаш ли малко кафе, мила? — подаде втората чаша на Пейдж, но тя я отказа, като сбърчи нос с леко отвращение. Лора се усмихна и отпи от кафето. — Нищо чудно, когато бях бременна, и аз не можех да пия кафе.

Бременна. Думата отекна гръмко. Пейдж погледна крадешком баща си, но той разглеждаше съсредоточено чашата си.

— Съжалявам, че ви разтревожих... — измънка тя. — Бих искала нещата да са по-различни... Такива, каквито вие приемате за нормални, но не се получи...

— Защо не се получи? — попита баща ѝ. — Доколкото разбрах от майка ти, ти обичаш този... Джеси.

— Да, обичам го. В брака обаче не е достатъчно само единият да обича...

— Той не те ли обича?

— Не знам... — отвърна Пейдж замислено и посегна към чашата със сока.

— Как може да не знаеш? — Лора седна до тях на тревата. — Или те обича, или не те обича... В тези работи няма средно положение!

— Не мисля, че нещата са толкова прости... — просто изричаше на глас мислите, които не ѝ даваха покой през последните два месеца.

— Джеси е много особен човек, посвоему чувствителен. Израсъл е в съвсем различна среда — не познава баща си, а майка му нееднократно му е показвала, че би предпочела да не се е раждал. Накратко, животът му е бил суров и той живее с убеждението, че този е единственият възможен начин на съществуване — Пейдж замълча за малко, после продължи с нескрита гордост: — Той е много талантлив! Редактира документални филми.

— Майка ти ми спомена. Колко време остана в Марбълхед?

— Шест седмици. Но да не си помислиш, че е авантюризма? — вметна тя, опасявайки се от реакцията на баща си. — Не съм похарчила и цент, докато живееше при мен. Навсякъде той плащаше. Освен това оправи всичко, което се нуждаеше от ремонт вкъщи, и пак не ме остави да плащам за материалите.

— Каква щедрост! — изръмжа Филип Матесън.

— Джеси наистина бе щедър, татко! — в момента Пейдж мислеше единствено как да го защити. — Той имаше нужда от почивка и аз го поканих да ми гостува. Прие, но при условие, че ще поеме всичко...

— Всичко... С изключение на едно!

— Татко, вече казах на мама — за бебето съм отговорна само аз! Сама реших, че искам това дете. Предполагам, че ако Джеси узнае за него, ще се ядоса като вас.

Баща ѝ протегна ръка и стисна рамото ѝ. За първи път от началото на разговора Пейдж усети, че душата ѝ се отпуска.

— Не съм ядосан, милото ми момиче, а разтревожен. Знаеш, че и при нормални обстоятелства, отглеждането на едно дете е трудно. А ти започваш при доста неизгодно положение...

— Мислила съм много за това, татко, но не смятам, че нещата са толкова лоши. Професията ми е идеална за самотна майка. Работя вкъщи, ще организирам работата си така, че да имам време да се грижа за детето. Печеля добре...

— Не става въпрос за парите! — прекъсна я баща ѝ. — Знаеш, че ще ти помагаме.

— Знам, разбира се, но просто няма да е нужно. Работите ми се търсят, освен това, благодарение на вас, имам достатъчно други доходи от дивиденди. Имам прекрасна къща на чудесно място, добри, уважавани съседи...

— Но си сама, Пейдж! Материалната обезпеченост на детето е само едната страна на нещата. Как ще му обясниш, когато порасне, че няма баща?

— Татко, има толкова разводи в наши дни, затова не мисля, че ще бъде изключение детето да расте само с единия от родителите си. А когато порасне, ще му кажа истината. Ще му разкажа колко съм обичала баща му, ще му кажа, че той е невероятен човек, че щеше да го обича много, ако можеше да бъде с нас.

— Наистина ли го вярваш? — погледна я скептично баща ѝ. — Доколкото успях да разбера от теб, този човек изобщо не иска деца.

— Така казва той... — Пейдж сведе поглед. — Но аз съм го виждала как се държи с децата. Направо е чудесен. По моему той се бои от отговорността, по-точно — от емоционалната отговорност. В неговите очи светът е едно ужасно място, затова не иска да има деца, които ще трябва да живеят в него. Мисля, че опитва да си спести нови болки...

— Пейдж, не те разбирам! — подхвърли Лора. — Как можеш толкова лесно да прощаваш?

— Мамо, не става въпрос за прошка, просто защото няма какво да прощавам. Джеси нито за секунда не се е опитвал да ме заблуждава. Напротив, беше пряк от самото начало. В известен смисъл аз не постъпих честно като го накарах да повярва, че използвам предпазно средство. Така че, не можем да говорим за прошка, а просто, че приемам фактите, след като съм направила съзнателно своя избор — гласът ѝ постепенно омекна, прокрадваха се умолителни нотки. — Именно това бих искала и от вас — да приемете фактите, такива, каквито са. А те са: първо, че съм бременна, и второ, че съм много, много, много щастлива. Искан ми се и вие да се радвате. Искан ми се, когато моето дете се роди, баба му и дядо му да го обичат, както го обичам аз! — инстинктивно Пейдж притисна с длан корема си. — Защото аз наистина обичам това дете, ще го родя и ще го отгледам, и няма сила на този свят, която да промени това!

Преди да се опомни, баща ѝ я притисна силно към себе си.

— Никой не иска да променя нещата, миличка! — гласът му беше дрезгав от вълнение. — Гордеем се с теб! Винаги сме се гордели и винаги ще се гордеем!

— Благодаря ти, татко! — промълви Пейдж, като преглъщаше напирещите сълзи. — Нуждаех се от тези думи.

Тя вдигна глава и погледна майка си. Не по-малко ѝ беше нужна и нейната подкрепа. В очите на Лора блестеше влага, ала на устните ѝ играеше закачлива усмивка.

— Съгласна съм с всяка дума на баща ти, момичето ми! — заяви тя наперено. — И ако дамите от моя бридж клуб решат да клюкарстват, ще има кажа да вървят на... на... — не можа да си превърти езика, за да изрече ругатнята, изчерви се, после се засмя и прегърна дъщеря си. — Винаги съм се гордяла с твоята решителност, Пейдж! — добави. — Сигурна съм, че ще бъдеш чудесна майка! Сега обаче трябва да се грижиш повече за себе си! Не, знаеш ли какво ще направим? Защо не дойда с теб в Марбълхед? Ще ти погостувам седмица-две... Ще ти помагам — ще готвя, ще чистя, ще ти държа главата, ако повръщаш...

— Майко! — разсмя се Пейдж. Почувства, че на сърцето ѝ е леко. — Това няма нищо общо с майчините задължения!

— Защо, не ти ли помогнах вчера в банята? Когато обичаш някого, си готов на всичко!

ОСМА ГЛАВА

Лора гостува на дъщеря си близо месец. Тя, която винаги бе имала домашна помощница, изненадващо се прояви като изрядна домакиня. Чистеше и готвеше като фурия, натъпка фризера с толкова храна, че през следващите месеци дъщеря ѝ често трябваше да ползва микровълновата печка. Макар да не беше свикнала с такова глезене, Пейдж откри, че почивката и грижите ѝ се отразяват добре. Когато майка ѝ си замина, се чувстваше укрепнала — физически и емоционално. Джеси, естествено, ѝ липсваше, но се примири с отсъствието му и насочи енергията си към подготовка за раждането на тяхното дете.

Тяхното дете. Мисълта, че носи в утробата си дете от Джеси, я изпълваше с трепетна възбуда. Една малка част от него щеше да ѝ принадлежи завинаги. Е, разни психолози биха казали, че чрез детето се опитва да замести липсващия мъж, но те грешаха. И Джеси, и детето — всеки поотделно и заедно — имаха свое място в сърцето ѝ.

Към края на четвъртия месец Пейдж, заредена с енергия, работеше трескаво. Смяташе да осигури достатъчно творби на галеристите за времето, когато раждането и първите месеци след него щяха да възпрепятстват работата ѝ в ателието. Пак по това време реши да съобщи на Марджъри, че е бременна, и колкото пъти после се сетеше за разговора, не можеше да се сдържи да не се усмихне.

— Какво си? — Марджи очевидно не бе повярвала на ушите си.

— Бременна съм.

— Шегуваш се, нали?

— Не!

— Бременна?! Не мога да повярвам!

— Говоря ти самата истина.

— Я, стига! Непорочното зачатие не е за смъртните!

— Че кой казва, че е непорочно?

— Значи така, крила си от мен! Кой е той?

— Има ли някакво значение? — Пейдж избягна да спомена името на Джеси, не защото нямаше доверие на приятелката си, а за да не я обременява с необходимостта да пази тайна. Светът бе малък и нищо чудно един хубав ден Джеси отнякъде да чуе „клюката“, че е станал баща. От това именно се боеше. — Той живя известно време тук, но после си замина. Аз го обичах и исках това бебе. Той не знае нищо за него.

Последва дълго мълчание, а това се случваше изключително рядко на Марджъри. Когато проговори, гласът ѝ бе на човек, който постепенно се съвзема от изумление:

— Пейдж Матесън, ти си забележителна жена! Кой казваше, че си „ледена девица“? Още не мога да повярвам! — въодушевляването на Марджи доставяше неимоверно удоволствие на Пейдж. — Бебе... Господи, това е фантастично! Ти си пълна с изненади, моето момиче! — Марджи се изкиска. — Надявам се в нощта на раждането да не изгрее Витлеемската звезда. Тогава вече никой няма да ти повярва!

Пейдж се разсмя на шегата, но разговорът имаше много подълбок смисъл за нея. С очите на Марджи успя да види новия си образ — жена, която бе развенчала мита за „ледената девица“, която беше горда с бременността си, жена, която щеше да става майка.

Джеси Далас, естествено, нямаше и понятие за този разговор, когато натискаше газта до дупка, докато пътуваше по магистралата. Знаеше само, че трябва да види Пейдж. От четири месеца всеки ден работеше до изнемога, заспиваше изтощен с надеждата, че когато се събуди на сутринта, образът на Пейдж ще е изчезнал. Но това не ставаше. Единственият резултат от изтощението, към което съзнателно се стремеше, бе, че си докарваше ужасно главоболие. Главоболието минаваше, образът на Пейдж обаче го преследваше дори в сънищата. Отчаян, на няколко пъти се обажда на приятелки, надявайки се поне временно да отвлече вниманието си. И всеки път резултатът биваше плачевен. Накрая се отказа, най-малкото, за да не подкопае реномето си на голям любовник.

Трябваше някак да прогони бесовете, вселили се в тялото му. Друг начин нямаше! Щеше да отиде в Марбълхед, а там да провокира гнева на Пейдж с арогантността си — това той умееше добре. После

щеше да се върне в Ню Йорк. Свободен. Господи, какво не би дал да си възвърне свободата!

Джеси пое по едно от локалните шосета, които познаваше така добре. Крайпътните дървета стърчаха оголели — съвсем естествено за средата на ноември. Все още не беше паднал сняг, ала във въздуха се усещаше дъхът на зимата. Когато привършеше със задачата, заради която беше тук, може би щеше да отиде на ски в Алпите. Нищо не му пречеше да покани някое добричко глупавичко „зайче“ да го развлича нощем...

Всички мисли за ски и зайчета се изпариха в мига, в който колата зави по крайбрежния път. Харесваше това място дори сега, когато студената зимна красота на океана внезапно му се стори заплашителна. Вълните се разбиваха с грохот в брега и заглушаваха рева на мотора. Още стотина метра, и колата свърна по алея към дома на Пейдж и спря.

Къщата изглеждаше непроменена, точно както я бе оставил преди повече от четири месеца. Като се правеше, че не обръща внимание на ускореното си сърцебиене, Джеси слезе от колата, пхна ключовете в джоба на якето, вдигна яка и се насочи към къщата. Пред входната врата извади машинално връзката с ключове и намери нейния ключ. Беше останал в него. Пхна го в ключалката. Патронът не бе сменен. Превъртя ключа, отвори бавно вратата и надникна вътре. Обгърна го ведрото спокойствие на този дом. Усети как потъва в него. Затвори безшумно вратата и се огледа. Нищо не се бе променило. Сякаш никога не бе напускал това място.

Тръгна към спалнята, обаче съобрази, че най-вероятно Пейдж е в ателието, и свърна натам. Както винаги, вратата на ателието бе отворена. Той се улови, че крачките му стават колебливи. Сякаш пред него отново се изпречваше онази невидима бариера, която бе усетил, пристъпвайки за първи път към ателието. И сега се чувстваше като натрапник...

Стигна до вратата и замръзна безпомощно на прага. Пейдж седеше недалеч от работната си маса, навела глава над каменната фигура в скута си. Погълната от работата, не беше чула стъпките му, пък и мокетът в коридора заглушаваше шума им. Като не откъсваше очи от нея, Джеси пристъпи крачка, спря, направи втора. Подът в ателието беше покрит с плочки и подметката му изскърца. Пейдж

вдигна рязко глава, отвори уста, за да извика, но звук така и не излезе. Смаяно примигна и се втренчи вцепенена в Джеси. Лицето ѝ пребледня като платно. В един момент стисна очи и разтърка силно носа си, сякаш да се увери, че не сънува. Погледна го отново с невярващи очи.

— Джеси? — прошепна недоверчиво. Той успя само да кимне. — Ти... си тук? — отново същият недоверчив шепот. И отново кимване.

Очите ѝ се разшириха още, преглътна с мъка. В следващия миг подскочи като пружина и се хвърли към него. Каменната фигура и пясъчната торба, върху която крепеше на коленете си, се изтърколиха на пода, но тя изобщо не ги забеляза.

Джеси осъзна, че е протегнал напред ръце, едва когато обви стройното ѝ тяло и я вдигна като перце във въздуха. За първи път от месеци наред се чувстваше щастлив. Зарови лице в косите ѝ и я притисна като обезумял до себе си. Пейдж се беше вкопчила във врата му с такава сила, сякаш се канеше да го удуши, но това никак не го смути. Чувстваше се... желан.

— Джеси? — пак прошепна тя и се отдръпна леко, за да вижда лицето му.

— Самият той — от плът и кръв — подхвърли Джеси, ухилен до ушите. С огромна неохота разхлаби прегръдката, макар че продължаваше да я държи във въздуха.

— О, Джеси! Не мога да повярвам! — Пейдж пак се вкопчи в него. Дъхът ѝ вибрираше в ухото му. — Не мога да повярвам! Мислех, че няма да те видя никога...

— Че казал ли съм такова нещо? — проточи той, ала Пейдж изглежда изобщо не го чуваше.

— Боже мой, прекрасно е, че те виждам! — възкликна сияеща и се дръпна пак назад. — Дай да те погледам!

— Нали точно това направи преди секунда!

— Колко си голям! — прошепна тя почти със страхопочитание, като го оглеждаше.

— От якето е...

Пейдж отмести поглед към лицето му, после приглади падналия върху челото му кичур и се намръщи.

— Изглеждаш уморен. Сигурно си работил много. Завърши ли филма?

— И първия, след него още един... — Джеси замълча, опитвайки се да отгатне реакцията ѝ. Пейдж не можеше да не разбере, че между двата филма бе разполагал с няколко свободни дни. — Аз съм абсолютен негодник! Цели четири месеца не ти се обадох, два реда не ти драснах, а сега имам нахалството да цъфна тук. Хайде, наругай ме, кажи, че съм мръсник! — изумен, той видя, че Пейдж се усмихва.

— Идваш точно навреме. Господи, изглеждаш страхотно, дори с тези тъмни кръгове под очите!

Тя отново го прегърна и за момент Джеси помисли, че би искал завинаги да останат така — Пейдж вкопчена в него, като че ли беше най-драгоценното нещо на света за нея. Знаеше, че това е илюзия, но много му се искаше да повярва в нея. Побърза да пропъди тази мисъл, защото стройното ѝ тяло, притиснато в обятията му, събуждаше в него далеч по-реални усещания и желания.

— Искам те, Пейдж! — прошепна той възбудено в ухото ѝ. — Няма да повярваш, но не съм го правил, след като се разделихме!

— Какво самопризнание!

— Говоря самата истина! Опитвах се, но нищо не се получи. Направо ме съсипа.

— Трябва да си прав. Явно си се повредил. Откога си тук, а още не си ме целунал!

— Не съм ли?

— Нито веднъж...

Джеси се взираше в устните ѝ почти като хипнотизиран. Треперещите му ръце се, задържаха неподвижни върху страните ѝ. От гърлото му се изтръгна стон, пропит с копнеж, и той впи жадно устни в нейните. След месеците принудително въздържание, страстта им изригна като вулкан, възпламенявайки телата с неудържима сила.

— Господи, желая те! — задъханият шепот се смеси със сладните стонове на Пейдж. — Ела!

Джеси я сграбчи за ръката и с огромни крачки прекоси ателието. Наложил ѝ се да подтичва, за да го върви редом с него. И двамата започнаха да се събличат едва ли не в движение. В спалнята Джеси захвърли якето и започна да разкопчава ризата си, а Пейдж изтича за момент в банята. Когато се върна, го завари гол до кръста, само по слипове.

— Бързай! — Пейдж се освободи от белъто и го изрита настрана. С трескави ръце посегна към ластичната лента на слиповете, му, но Джеси я изпревари. В следващия миг бяха вече на леглото с преплетени тела. — Желая те! Господи, само как те искам... целия!

Отдадоха се един на друг с настървение и ненаситна алчност, без задръжки, със страст, в която безумната любов на Пейдж и нуждата на Джеси да забрави мъчителните месеци без нея търсеха отдушник. С шеметната бързина на бушуващия в плътта им вихър двамата се носеха към екстаза. Достигнаха върха едновременно, а силата, която ги разтърси, накара за момент сърцата им да спрат.

Трябваше да мине много време, преди да поемат дъх, а звуците, които излизаха от гърлата им, приличаха по-скоро на скимтене. Пейдж имаше чувството, че е била в рая и сега се връща на земята. Никога, никога преди не бе изпитвала подобно блаженство. Притиснал устни до челото ѝ, Джеси дишаше накъсано. После ръката му се плъзна под нея, за да я отмести до себе си.

— Как ми липсваше! — промърмори той с хриплив глас. — По дяволите, как само ми липсваше! — повтори с упорство, като че ли още се бореше със себе си.

Пейдж го разбра, но не само че не се засегна, а напротив — изпита някакво странно задоволство. Джеси се беше върнал тук при нея, въпреки съзнателния си стремеж да го избегне. Този факт говореше за по-дълбоки чувства. Може би в момента доминираше физическата нужда и влечение, но и това бе нещо.

— Ти също ми липсваше, Джеси! — промълви тя.

Той пое дълбоко дъх, после пак, и изстена примирено:

— Знаеш ли, мисля, че си магьосница, а аз съм във властта на твоите магии...

— Няма магия, Джеси! — Пейдж плъзна ръка по гърдите му, наслаждавайки се на допира с влажната и топла кожа. — Май още не мога да повярвам... — тя се надигна и го заоглежда отново с широко отворени очи. — Все ми се струва, че сънувам...

— Добре де, преди малко с кого се люби? Да не би с призрак? — подхвърли ухилен Джеси.

— Значи не беше призрак?

— Не, не беше!

Усмехната щастливо, Пейдж сгуши пак глава на рамото му и промълви унесено:

— Много се радвам, че си тук!

— И аз се радвам — той плъзна лениво поглед по тялото ѝ. Свободната му ръка последва опипващия поглед, разпалвайки с лекота нов пожар в уморената ѝ плът. — Мм... Господи, гърдите ти са разкошни! Не мога да им се наситя... — леко изпъкналата синя веничка привлече за миг вниманието му. Учуди се, че не я беше забелязвал досега. Канеше се да я попита, но изкушението да целуне набъбналото ѝ зърно надделя. — Знаеш ли кое е най-хубавото между нас? Само като те погледна, и те пожелавам! А ти, естествено, също нямаш проблеми...

Думите, изречени с възбуждащ дрезгав тембър, близостта им, подклаждаха желанието на Пейдж отново да се любят. Тя се изви към Джеси и промуши крак между бедрата му. Допирът на гладката ѝ кожа с покритата с косъмчета плът, винаги я възбуждаше. Плъзна бавно пета от глезена към коляното му и обратно. Това движение накара Джеси да отмести поглед надолу. Проследи с очи собствената си ръка, която галеше бедрото ѝ, а после се плъзна по ханша и корема ѝ, който му се стори странно заоблен и едва забележимо издут. За момент реши, че е напълняла. Намръщил в недоумение чело, той я огледа, но бързо отхвърли мярналото се в съзнанието му предположение. Бедрата ѝ бяха стройни и както винаги чудесно сложени. Само коремът... И гърдите...

Ужасно предчувствие прониза съзнанието му. Но... Не беше невъзможно... Това не можеше да се случи! В един-единствен случай бе непредпазлив и слава Богу, тогава се размина. После Пейдж сама вземаше предпазни мерки да не забременее. Нали и днес изтича в банята...

Отмести поглед към лицето ѝ. Притворила очи, Пейдж сякаш му поднасяше полуотворените си устни. Той я целуна леко по бузата, а тя се усмихна и измърка доволно. Джеси бе готов да изстреля направо въпроса, но нещо го възпря. Може би все пак се заблуждаваше...

Тогава щеше да се чувства като истински глупак. Имаше обаче начин да се убеди, че не греша. Начинът бе абсолютно сигурен.

И той потърси устните на Пейдж. Този път съзнателно подклаждаше възбудата ѝ, докато ръката му се плъзгаше към корема.

Там се задържа за малко и продължи надолу. Както толкова пъти и преди, пръстите му се прокраднаха в топлата коприна, проникнаха навътре, и още по-навътре, изтръгвайки от нея тихи стонове на удоволствие. Сладостните тръпки, породени от докосването му, се гонеха във вихрени талази по цялото ѝ тяло. Пръстите на Джеси като че ли се мъчеха да открият нещо, замръзнаха за миг, после изведнъж Пейдж вече не ги усещаше.

Замаяна от възбудата, отвори очи, за да го подкани да продължи, ала срещна намръщеното му лице, което моментално охлади страстта ѝ.

— Джеси, какво има? — в широко отворените ѝ очи не беше трудно да се прочете тревогата.

— Диафрагмата... Не е там!

— Зная... — Пейдж преглътна, за да овлажни пресъхналото си гърло.

— Защо не я постави?

— Аз... Не ми е нужна...

— Защо тогава беше в банята преди малко?

— Налагаше ми се... — отвърна Пейдж. Гласът ѝ трепереше едва забележимо. — Сега това ми се случва често... — потвърди тя шепнешком онова, което Джеси вече знаеше с абсолютна сигурност.

Ноздрите му се разшириха. В очите му гореше гняв.

— По дяволите! — процеди през зъби той. Личеше, че с мъка сдържа яростта си. — Как е станало? Как е станало, дявол да го вземе?

— Знаеш как стават тези неща — рече тихо Пейдж.

— Но нали онова нещо трябваше да те предпази? Или искаш да кажеш, че по закона на всемирната гадост, точно ние попадаме в нищожния процент на случаите, в които въпреки това чудо, стават гафове?

— Не, случаят не е такъв.

— Какъв е тогава, по дяволите? Ще ми кажеш ли най-сетне какво е станало?

— Всичко е съвсем просто — през онази последна нощ не сложих диафрагмата. Това е, Джеси — изрече съвсем спокойно Пейдж и дори не се помъчи да избегне погледа му.

— Съвсем просто... Не си я сложила... — заекна той, задавен от гняв и се надвеси заплашително над нея. За момент тя се изплаши, че

ще я удари. — Какво, по дяволите, те накара да направиш тази щуротия?!

Долната ѝ устна се разтрепери, но тя отвърна твърдо:

— Реших, че искам бебе! На другия ден ти си тръгваше, а тогава бях сигурна, че те виждам за последен път.

— Решила си?! *Ти* си решила! Излиза, че в цялата работа ми е била отредена ролята на глупака!

— Не, не е така... Исках дете от теб!

— Страхотно! Значи решаващ, че искаш дете от мен и поемаш нещата в свои ръце. И нямаше куража да го обсъдиш с мен?

— Бях наясно какво мислиш по въпроса. Казвал си го неведнъж... — чувстваше се уязвима под убийствената му враждебност и несъзнателно придърпа чаршафа към гърдите.

— А, не! Не се крий от мене! — изръмжа свирепо Джеси и дръпна чаршафа. — Ти носиш *мое* бебе, значи имам право да виждам всичко!

— Право ли? — избухна Пейдж. — Как си позволяваш да говориш за право? Преди четири месеца се изниза оттук, без дори да се обърнеш назад, и оттогава — ни вест, ни кост. Кой знае какво си правил през тези четири месеца! Поне веднъж да се бе обадил да попиташ как съм! — буквално се задъхваше от гняв. — Само не ми говори за права, Джеси Далас! Нямам никакви права над мен!

Избухването ѝ изглежда го принуди да овладее собствения си яд и Джеси подхвана доста по-меко:

— Сега е по-различно, Пейдж. Ти носиш мое бебе, а това променя нещата...

— Ще ми обясниш ли защо, по дяволите, ги променя? Свободен си да си тръгнеш, когато пожелаеш. Никой не те задържа!

— Но това е мое дете...

— То е и мое, разбираш ли? И след като само аз искам то да се роди, поемам цялата отговорност!

— Ясно ми е как ще я поемеш!

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че съм наясно какви си ги намислила, уважаема! И кога възнамеряваше да ми съобщиш? Когато станеше твърде късно за аборт, нали? — Пейдж трепна и това му достави мазохистично удоволствие. — Или когато дойдеше времето да раждаш

и някой трябваше да ти държи ръката? Или направо щях да получа една призовчица да се явя на дело за издръжка на детето?

Забила нокти в дланите си, тя се мъчеше да овладее треперенето на ръцете си. Призова на помощ цялата си гордост и изрече с достойнство:

— Никога не съм имала намерение да ти казвам! Така, както аз виждах нещата, това просто не те засягаше. Искях да забременея и го направих. Не съм те питала, защото сама избрах! — Джеси скочи от леглото, заобиколи го и застана от нейната страна. — Съвсем точно съзнавах какво правя и какви ще бъдат последствията!

— Последствия ли?! Какво знаеш ти за последствията? Ти, която си израснала като цвете в саксия! Нямах никаква представа...

— О, не започвай пак! — прекъсна го Пейдж. Изправи се на колене. — Омръзна ми да слушам колко е опасен и ужасен светът. Знаеш ли, че имаш извратени представи?

— Светът да върви по дяволите! Говоря ти за всекидневните грижи, които изисква едно дете. Как ще можеш да дялкаш фигурките си и да гледаш дете? Ако пък зарежеш работата, как ще храниш това дете? В края на краищата дори да се справиш с всичко, детето има нужда и от баща, не само от майка!

— Тази майка ще го обгради с толкова обич, че то няма да почувства отсъствието на един баща с каменно сърце! Освен това средствата, с които разполагам, ми позволяват да не работя поне още пет години, макар да съм сигурна, че детето няма да пречи на работата ми. Джеси, погледни истината в очите. Днес има толкова много самотни майки, които се справят чудесно...

— Как ли пък не! Зная идеално как се справят! Не забравяй, че съм израснал в такова семейство!

— Предпочитам да пропусна край ушите си този коментар! — заяви тя с убийствено спокойствие.

— Е, не съм казал, че ще излезеш на улицата. Знам, че няма да го направиш!

— О, много благодаря!

Сега пък Джеси не обърна внимание на ехидния ѝ тон и продължи:

— Говоря за това, че ще започнеш да съжаляваш, да те яд на бебето. Представи си, че бързаш да довършиш някаква работа, а бебето

плаче! Ще трябва да я зарежеш и ще се ядосаш. Ще ти се наложи да заминеш за Ню Йорк, за да представиш свои скулптури, и ще трябва да влачиш детето със себе си до там. Или имаш среща — добре, да кажем съвсем невинна среща — и бавачката се обади в последния момент, че не може да дойде... Ще бъде истински кошмар!

— Не, няма да бъде, защото аз искам това дете и го обичам, макар и още неродено! Не можеш ли да разбереш? Когато става въпрос за моето бебе, всичко останало — и работата, и Ню Йорк, и срещите — е без значение. А дори да ми се наложи да отсъствам за малко, ще се обадя на родителите си и те ще пристигнат тук, преди да съм успяла дори да мигна.

Като че ли Джеси изведнъж загуби своята самоувереност.

— Родителите ти? Ти каза ли им?

— Естествено! Нима си мислил, че няма да им кажа?

— А те... Разсърдиха ли се?

— Да се разсърдят? Не! Може би в началото новината ги смути и разтревожи, но после... се зарадваха истински. Джеси, моите родители ме обичат, затова не можеха да не бъдат щастливи, след като виждат, че аз съм щастлива — Пейдж въздъхна. — Съжалявам, че не ги познаваш — те са нещо съвсем различно от онова, с което си се сблъсквал в живота. Сигурна съм, че винаги ще мога да разчитам на грижите и обичта им. Това ми дава сили без страх да гледам на живота като самотна майка.

— Ти си ненормална! Всичките сте луди!

— И аз бих могла да кажа същото за теб — каза тихо Пейдж. — Защото ти не си в състояние да си представиш радостта, която ще изпиташ, когато вземеш на ръце това малко същество, когато то стисне пръста ти с тънките си пръстчета, когато се вкопчи във врата ти, сякаш животът му без теб е немислим... Не можеш да си представиш колко горд се чувстваш, когато поникне първото му зъбче, когато направи първите си стъпки, когато изрече за първи път думичката: „Мамо“...

— Хм... И откъде си толкова сигурна във всичко това? — подхвърли намръщен Джеси. — Майка не си била, а във вашето семейство си изтърсачето...

— Не казах „знам“, а „представям си“. Плюс това имам цял куп племенници, които чудесно помня като бебета.

— Не е едно и също! На чуждото дете можеш да се порадваш и да го върнеш на родителите му, когато ти омръзне.

— Моето дете никога няма да ми омръзне. Защото аз го искам! Искам да стана майка!

Той измърмори нещо неразбрано и започна да си обува джинсите.

— Да ти кажа право, Пейдж, не съм очаквал това от теб! — дръпна рязко ципа и се изправи. — Направо ме учудваш. Спомняш ли си деня, когато хукна при доктора? Тогава каза, че ми нямаш достатъчно доверие...

— Шегувах се... — отвърна тя, ала почувства известно угризение. Просто досега не беше мислила за това.

— Шегувала си се! Добре де, кога го измисли? След седмица? След месец? Или когато разбра, че първия път не си забременяла?

— Нищо не съм планирала предварително — говореше бавно, сякаш обмисляше внимателно всяка дума. — Направих го спонтанно... Когато бях в банята...

— Значи спонтанно, а? — повтори с ирония Джеси. — Нещо като тайната на камъка...

— Не! Аз...

— Ако казваш истината — прекъсна я той, — излиза, че не си имала много време да го премислиш!

— Бях сигурна, че не греша. Наречи го интуиция или както пожелаеш, но бях убедена, че постъпвам правилно!

— Интуиция?! О, моля те, недей! — подхвърли с отвращение.

И без да ѝ даде възможност да се защити, се обърна и излезе от стаята. Гейдж стоеше като вцепенена. Стори ѝ се, че мина цяла вечност, докато намери сили да се размърда. Дръпна завивките и се сви на кълбо под тях. Чувстваше се премръзнала до кости. Цялата трепереше. Помъчи се да мисли за бебето с надеждата да се успокои, ала без полза.

Жестока болка изпълваше всяка клетка на тялото и душата ѝ.

Мисълта, че преди малко, когато видя Джеси, се чувстваше най-щастливата жена на света, само изостряше болката. По-добре да не беше идвал! Без друго отново щеше да си тръгне, този път — завинаги...

Затворила очи, тя опитваше да намери място на станалото в цялостната картина на нещата. Можеше да го приеме като временно влошаване на положение и толкова. Постепенно всичко щеше да се уталожии. Просто временно влошаваше и това е... Чувстваше обаче, че възстановителният период ще трае много дълго.

И още нещо — навярно най-същественото. По-рано, когато Джеси нямаше представа за бебето, от време на време си позволяваше да помечтае как би се зарадвал, ако един ден узнаеше за детето. С появяването той унищожии безобидната илюзия, превръщайки я в болезнено разочарование. Затова бе добре, че той си тръгна веднага...

Мина доста време, преди Пейдж да събере сили и да се надигне от леглото. Седна на ръба, облече пуловера си и посегна към джинсите. Усещаше мускулите си вдървени и уморени, сякаш бе вършила ужасно тежка работа. Напъха единия крак в крачолата, после другия, вдигна панталона, но не намери сили да вдигне ципа, затвори очи и се отпусна изтощена на леглото.

Така я завари Джеси, когато влезе в спалнята. Спря рязко, стреснат от възсърната бледост на лицето й.

— Добре ли си? — попита той с известно безпокойство.

— Да... — вдигна ципа на джинсите, омекналите й пръсти обаче отказаха да се справят с металното копче.

— Не ги закопчавай! — нареди намръщен Джеси. — Ще задушиш детето!

— Няма...

— Щом сега не можеш да се грижиш за бебето, представям си какво ще бъде после! — троснато подхвърли той.

— Виж какво! Както се оправях досега, така ще се оправям и в бъдеще! — кипна Пейдж, забравила за момент болката.

— Хм! — той се огледа за чорапите и обувките си. — Обуй нещо! Трябва да свършим някои неща.

— Какви неща?

— Кръвни тестове. Разрешение.

— Разрешение? — тя усети как кръвта се отдръпва от лицето й.

— Разрешение за брак. Ще се женим.

— Какво?!

— Чу добре — обу се и я огледа критично. — Можеш да смениш тези дрехи, ако искаш. Облечи нещо по-широко. Пък ако още не си си

купила подходящи дрехи, ще свършим и тази работа.

— Чакай... Чакай... — тя тръсна глава, опитвайки да асимилира чутото. — Задръж малко! Ще се женим? Кой ще се жени?

— Ти и аз, естествено. По дяволите, действай! Губим време!

— Аз няма да се омъжа за теб! — изкрещя тя и скочи като ужилена, ала изведнъж ѝ причерня пред очите и се строполи на леглото.

След секунда Джеси бе при нея, стисна главата ѝ между колената си. Започна да разтрива врата ѝ.

— Дръж главата си надолу. Ще ти мине.

— Вие ми се свят...

— Знам. Много рязко се изправи.

Пейдж искаше да му каже, че именно той я караше да бърза, но нямаше сили да отрони и дума. Остана с наведена глава, докато кръвта бавно нахлу към мозъка ѝ и тя дойде на себе си.

— Легни! — нареди ѝ Джеси. — Цялата си в студена пот.

Тя се подчини, пък едва ли би могла да мръдне без негова помощ. Той излезе, върна се след малко с мокра кърпа и я сложи на челото ѝ.

— Няма да се омъжа за теб, Джеси! — повтори тихо Пейдж. Бе затворила очи и притискаше с длан студената кърпа.

— Ще се омъжиш! Носиш си моето дете.

— Не можеш да ме принудиш да го направя!

— Права си, не мога! Но ако откажеш, ще се наложи да взема по-сериозни мерки. След като детето се роди, ще заведа дело за правото да го посещавам, а защо не и да се грижа за него през половината от времето? Има такива решения на съда — половин година при майката, другата половина при бащата.

— Не, не би го направил... — в очите ѝ се четеше неподправен ужас.

— О, ще го направя и още как!

— Но... Но нали не искаш детето?

— Я по-малко говори, че наистина ще се разболееш!

— Джеси, нали не говориш сериозно?

— Защо реши, че не говоря сериозно?

— Сам каза, че не искаш да се обвързваш, че не ти трябват съпруга, деца...

— Ами... Промених мнението си.

— И как? За десет минути ли?

— Доколкото си спомням, онази вечер в банята ти се бави не повече от пет минути!

Пейдж затвори очи и прошепна:

— Не мога да повярвам!

— По-добре свикни с тази мисъл. До края на седмицата ще станеш моя жена.

— Не! — отвори очи и впи поглед в него. — Не можеш да се ожениш за мен, Джеси! Ти не ме обичаш!

— Какво общо има любовта с брака?

— Как какво? Основа на повечето бракове е любовта.

— Хайде де! Основа на повечето бракове е целесъобразността. Мъжът иска от жената да се грижи за нуждите му, тя пък търси в него сигурност. Понякога се намесват и материални интереси, но да оставим това настрана.

— Ти си циник!

— Струва ми се, че вече си го казвала.

— Повтарям го, защото е самата истина. Предполагам, че в нашият случай бебето е определящото за „целесъобразността“ на брака.

— Добра идея. Явно мислите ти започват да се проясняват.

Пейдж се претърколи на едната си страна — по-далеч от него, и опря ръка на корема си, сякаш опитваше да се предпази.

— Ще ми кажеш ли какво се надяваш да постигнеш, Джеси?

— Като се женя ли? Мислех, че е повече от ясно — въздъхна, изправи се и приближи до прозореца. Нямаше още четири, но навън бе започнало да се здрачава. — След като е станала белята, искам моето дете да има всичко, от което съм бил лишен: дом, храна, дрехи и играчки... И най-важното от всичко — баща и майка.

— Забрави обичта, Джеси! Без обич всичко останало е без значение. Греша ужасно, ако мислиш, че дрехите, храната и играчките правят едно дете щастливо. Обичта на моите родители ме караше да се чувствам щастлива — замълча за малко, после попита: — Щом не вярваш в любовта, какво ще дадеш на детето си?

— Много неща — сви рамене той и продължи, без да се обръща: — Мога да съм до него, когато се разболее, да го успокоявам, ако

сънува кошмари, да ходя на училищните тържества, да го водя на пържени картопки в Мак Доналдс... Да му чета вечер приказки и да го науча да играе шах... Да го кача на конче на раменете си и да го накарам да се смее...

Неочаквано Пейдж усети как ѝ олеква — за първи път, откакто започна собственият ѝ кошмар. За момент Джеси пак бе мъжът, когото обичаше. Без да съзнава сам, току-що описаното от него подозрително напомняше бащина обич. Когато обаче се обърна, от него лъхаше смразяващ студ.

— Готова ли си? — студеният му тон съответстваше на изражението.

Пейдж седна на леглото, но с нищо не показа, че се кани да се изправи.

— Джеси, длъжен си да премислиш. Може и да си решил, че искаш детето. Със сигурност обаче не искаш мен!

— О, не, грешиш! Напротив! — Джеси тръгна към леглото. Безочлива усмивка разтегли устните му. — Какво повече иска мъжът от това винаги да има под ръка някоя хубава жена? Тези четири месеца бяха отвратителни. Мисля, че напълно задоволяваш нуждите ми.

— Няма да се омъжа за теб! — избухна Пейдж, разярена от тази нечувана арогантност. — Ще търся правата си по съдебен ред!

— Ще се омъжиш за мен, и то съвсем скоро! — бе се надвесил над леглото. Сантиметри деляха лицата им. Неговото беше мрачно и сурово. — Това дете ще има родители — баща и майка. И те ще са женени. Джеси и Пейдж Далас. Щом аз ще нося отговорност за раждането на едно дете на този свят, то няма да е копеле като баща си! — той се изправи бавно и закопча ръкавите на ризата. Пейдж го гледаше онемяла. — Готова ли си да тръгваме?

— Да тръгваме? Аз... — опита да се отърси от вцепенението, но не беше лесно. Копеле... Джеси неведнъж бе наричал себе си така, но тя никога не възприемаше тази дума в буквалния ѝ смисъл.

Той я хвана за ръката и ѝ помогна да се изправи.

— Отиваме при лекарката ти за кръвни тестове. Така ще мога да си поговоря с нея. Имам няколко въпроса, които не търпят отлагане.

— Джеси, това наистина е...

— Къде са ботушите ти, Пейдж? Тези маратонки не стават за студа — Джеси отиде при дрешника и измъкна оттам ниски кожени

ботуши. После отвори шкафа, извади чифт дебели вълнени чорапи и пъхна всичко в ръцете ѝ. — Побързай, защото става късно, а имаме цял куп задачи.

Пейдж се подчини като марионетка. Обу чорапите, после — ботушите. Наистина щяха да я предпазят от студа навън. А ледът, сковал сърцето ѝ? Едва ли толкова лесно щеше да се намери лек за него...

ДЕВЕТА ГЛАВА

В събота следобед на кратката брачна церемония в кметството присъстваха само родителите на Пейдж. Те държаха да поканят младоженците на вечеря. Пейдж с право предугаждаше, че Джеси ще настоява да заплати сметката, затова твърдо бе решила да не отстъпва.

— Джеси, след церемонията баща ми ще иска да ни покани на вечеря. Моля те, приеми, без да спориш кой ще плаща сметката. Той няма друга дъщеря и, ако питаш него, би искал да ме отведе тържествено пред олтара в присъствието всички близки и приятели. Това, разбира се, е невъзможно, тъй че позволи му поне това малко удоволствие да ни даде вечеря.

— Това ли искаше? Бяла рокля с дълъг шлейф и тълпа зяпачи в църквата? — попита той студено.

— Не и при тези обстоятелства! — отвърна Пейдж. — Ще ми бъде трудно, да запазя самообладание дори само пред родителите си...

И наистина, колкото и да се мъчеше да се усмихва и да се държи естествено, както винаги не успя да заблуди майка си. Когато се прибраха вкъщи след вечерята, Лора се зае с багажа, а Пейдж ѝ правеше компания. Възрастните Матесън не искаха да досаждат с присъствието си на младоженците и се канеха да отпътуват още същата вечер. Лора затвори куфара, седна на леглото с лице към дъщеря си и каза с обич:

— Искам да си щастлива, скъпа моя! Сигурна ли си, че точно това си искала?

— Мислех си, че най-после ще въздъхнете с облекчение — засмя се сухо тя. — Ето, сега имам съпруг. Всичко се нарежда... според правилата — огледа обкованата с диамантчета халка, която Джеси бе сложил на пръста ѝ по време на церемонията.

— Той има изискан вкус. Халката е красива — отбеляза Лора.

— Да... Решил е да демонстрира на света, че върши всичко както трябва...

— Баща ти го харесва.

— Естествено, такъв безупречен джентълмен! — подхвърли Пейдж.

Родители й не можеха да знаят колко по-различно е съдържаното, макар и изрядно поведение на Джеси от онова, което тя познаваше отпреди четири месеца.

— А ти харесваш ли го, мамо?

— Харесвам го. Той е интелигентен, изключително приятен мъж. Двамата сте чудесна двойка. Мисля, че постъпи правилно — детето, което носиш, е негово, редно е да се грижи за теб — Пейдж отвори уста да възрази, но майка й я изпревари. — Зная, зная, че можеш да се грижиш и сама за себе си. Като майка признавам, че изпитвам огромно облекчение, защото той ще бъде до теб в предстоящите тежки месеци. Надявам се и ти да си щастлива — добави тя загрижено.

— Щастлива съм... — измънка Пейдж, само че не прозвуча никак убедително. Не беше споделяла с майка си подробности около завръщането на Джеси. Обади й се и й каза, че ще се женят.

— Искаш ли да поговорим? — попита тихо Лора.

— Да поговорим?

— За онова, което те тревожи. Нещата не вървят съвсем по мед и масло, нали?

— Не, не бих казала... — съгласи се тъжно Пейдж. Изпитваше нужда да сподели с майка си всичко, което се бе случило в последните няколко дни. — Джеси беше бесен, когато узна, че съм бременна. Най-малко от всичко съм очаквала, че ще ми *предложи* да се оженим — думата „накара“ бе по-удачна, но в случая това нямаше значение.

— Струва ми се, че е щастлив, че ще имате дете — поне така изглежда.

— О, да, много бързо свикна с тази мисъл. Решен е да даде на детето всичко, от което той самият е бил лишен, и ще го направи. Сигурна съм, че ще го обича много...

— Обаче?

— Друг е въпросът дали ще обикне някога и мен.

— Според теб не те обича, така ли?

— Понякога ми се струва, че ме обича. Имаше такива моменти през лятото или онзи ден, когато ме видя, преди да разбере за бебето. Сега обаче имам чувството, че никога няма да ми прости, защото взех решението на своя глава...

— Невинаги любовта се проявява външно, скъпа моя! — гласът на Лора бе много нежен. — В момента може и да е ядосан, но ако семената на любовта са в сърцето му, един ден ще покълнат. В твоите ръце е да помогнеш!

— Метафората е красива, но в случая с Джеси Далас по-скоро е самозалъгване — тъжно възрази Пейдж. — Не забравяй, че повече от тридесет и пет години животът е подхранвал ожесточението, злобата му към света.

— Права си, но сега нещата са различни. Може би той се нуждае от насърчение. Може би много му се иска да те обича, но се бои, съпротивлява се срещу чувствата си. От теб се иска постоянство и упорство. Познавам те и съм сигурна, че ще успееш!

— За съжаление, не съм толкова убедена — в очите на Пейдж прозираше горчива болка. — Моето дете сигурно ще има любещ баща, но аз — ще имам ли любещ съпруг?

Лора замълча, като се вглеждаше внимателно в дъщеря си.

— Можеше да кажеш „не“, Пейдж. Защо не го направи?

— Защото го обичам, мамо — призна с безпомощна въздишка тя.

— Тогава всичко е наред, момичето ми! Ще успееш!

Думите на майка ѝ, любовта към Джеси поддържаха духа на Пейдж в трудното начало, когато той продаде къщата си в Ню Йорк и се премести в Марбълхед. Обзаведе една от спалните за гости като свое работно място и бързо се приспособи към всекидневието ѝ, както беше станало през лятото. С няколко съществени изключения. Липсваше топлотата, сърдечността. При все че спяха на едно легло, Джеси нито веднъж не пожела да се любят, макар лекарката категорично да заяви в негово присъствие, че бременността протича съвсем нормално и няма пречки да го правят до деветия месец. А дотогава оставаха още четири месеца. Физически Пейдж се чувстваше отлично, но Джеси я отбягваше. Беше сигурна, че по този начин той наказва своеволието ѝ, затова се примири. Всичко, което зависеше от нея, бе да засвидетелства любовта си с дребни ненаатрапчиви жестове — веднъж с усмивка, друг път с ястие, специално приготвено за него, с разбиране, с мълчаливо подчинение.

Три седмици след сключването на брака им дойде Коледа. Пейдж беше много притеснена, когато му предложи да прекарат празниците в Уестпорт, но за нейна изненада Джеси прие охотно. Опасяваше се само, че ще се наложи пак разиграват фарса „влюбената двойка“ пред хората, на които държеше толкова много. Оказа се обаче, че опасенията ѝ са неоснователни. На първо място, при десет възрастни и пет деца в къщата настана такъв невъобразим хаос и врява, че никой не обръщаше специално внимание на младоженците. Над всичко доминираше ентузиазмът и радостното настроение на хлапетата. Освен това, Джеси много лесно се вживя в ролята на любещ съпруг — нещо, за което Пейдж даже не смееше да се надява. Държеше ѝ ръката или нежно я прегръщаше през рамо, усмихваше си или се смееше с нея по начин, който изглеждаше съвсем естествен.

Бързо се сприятели с братята ѝ, а с подкупващия си чар буквално обезоръжени снахите ѝ. Децата отначало се държаха малко свито с него, ала след първото сражение със снежни топки, момчетата бяха спечелени завинаги. Пейдж нямаше да забрави как Джеси покори сърцето на седемгодишната дъщеря на Майкъл. Първия ден Сами го наблюдаваше от разстояние. На втория момиченцето се навъртеше край него, винаги когато бе възможно. На третия — приближи до креслото, в което той седеше. Дълго се взираше в него. Накрая прошепна: „Имаш красиви очи“. С широка усмивка, Джеси я качи на колената си и оттогава май това стана постоянното ѝ място.

Дори когато двамата оставаха насаме в спалнята, Джеси вече не изглеждаше чак толкова сдържан.

— Хм, „Чичо Джеси“... И през ум не ми минаваше, че ще стана чичо, когато се оженихме! — повтаряше усмихнат той.

— Да не съжаляваш?

— Напротив! Толкова е забавно. Забележителни хлапета! Харесвам много и родителите им.

Коледните празници отминаха и в първите дни на новата година се прибраха в Марбълхед. Джеси се върна към предишната си сдържаност.

През януари Пейдж влезе в шестия месец на бременността. Коремът ѝ се закръгли, наддаде на тегло, но лекарката ѝ намираще, че е недостатъчно.

— Не се ли храниш добре? Със здравословни, питателни неща?
— попита тя при редовното месечно посещение на Пейдж.

— Слага храната в чинията, но обикновено половината остава неизядено — побърза да отговори вместо нея Джеси.

— Сега трябва да се храниш — обърна се лекарката към Пейдж.

— Зная... — отвърна смутено тя. Би предпочела Джеси да не седи до нея със строгата си физиономия, но той категорично държеше да я придружава на консултациите. Очевидно ѝ нямаше доверие. — Аз... Не съм гладна. Не мога да се тъпча.

— Никой не те кара да се тъпчеш, разбира се! Може би ще трябва да хапваш по малко, но по-често.

Пейдж посрещна съвета ѝ с кисела гримаса — и с основание. От този ден нататък Джеси лично ѝ носеше подноса. Стоеше над главата ѝ, докато тя се бореше с храната. Пейдж се стараеше — и да се храни, и да проявява благодарност за грижите, но те все повече започваха да я тормозят, особено когато бяха лишени от топлината, за която копнееше. Веднъж не издържа и протестира:

— Джеси, не мога повече! Още една хапка и ще повърна!

— Правиш го за бебето, което толкова искаше. И аз дори ще се почувствам виновен, ако го оставиш да гладува.

— Ами тогава яж ти! — сопна се тя. За първи път откакто се ожениха си изпускаше нервите, но ѝ бе дошло до гуша.

— Знаеш, че няма полза, иначе, повярвай ми, щях да го правя. Между впрочем, смятам, че правя всичко, което зависи от мен, да се роди здраво бебе, но не може да се каже същото и за теб! Следобед не почиваш, нощем малко спиш!

— Ти откъде знаеш? Спиш като младенец по цяла нощ.

— Знам. Въртиш се в леглото и ме събуждаш. По дишането ти познавам, че не спиш.

— Щом ти преча, премести се в друга стая! — опита да го предизвика тя, но не успя. Джеси само се отдалечи, а вечерта отново легна до нея...

Той разиграваше театър, за да я накаже, реши Пейдж. Когато минаваше край нея, почти не я поглеждаше. Рядко разменяха по някоя дума, което превръщаше храненето в истинско мъчение за нея. В девет вечерта той се появяваше във всекидневната, за да ѝ напомни, че

трябва да си ляга. Пейдж безропотно се подчиняваше, за да избяга от зейналата пропаст помежду им.

Малко след преместването си в Марбълхед, Джеси пое ангажимент за нов филм и прекарваше голяма част от времето сред своите апарати. Появяваше се или с подноса с храна, или за да й напомни да си ляга. Винаги обаче грижите му бяха свързани с бебето. В редките случаи, когато след вечеря двамата оставаха във всекидневната, той четеше книгите за бебетата, които тя бе купила, или онези, които по-късно набави сам. Очевидно не се интересувахе само от бременността и раждането, но и от най-дребните подробности, съвети, препоръки за отглеждането на децата.

Януари мина, дойде февруари. Пейдж бе започнала да натежава. Коремът ѝ стърчеше напред — сигурен знак, че бебето ще е момче. Такова беше единокласното мнение на бридж клуба на майка ѝ. От време на време получаваше контракции — лекарката беше казала, че е съвсем нормално — и коремът ѝ ставаше като камък. Контракцията бързо преминаваше и Пейдж продължаваше започнатата работа. Кой знае как обаче, в такива случаи Джеси се оказваше наблизко. Следваше неизменно мърморене, че не се грижи достатъчно за бебето. Един ден тя не издържа и отвърна с необичайна острота на неоснователните му обвинения:

— Остави ме на мира, Джеси! Знаеш ли колко ще ми е по-добре, ако престанеш да се занимаваш с мен?

— Хм, да те оставя на мира! Един Господ знае какво ще направиш на моето дете!

— Не честно! Оправях се чудесно и сама, преди да дойдеш тук!

— Тогава беше лесно. Бебето още не искаше нищо. Сега обаче трябва да се храниш правилно и да не преуморяваш!

— Да не се преуморявам ли? Че от какво? Та ти нищо не ми позволяваш да върша! — Пейдж усещаше, че още малко и сълзите ѝ ще рукнат. Понижи глас, сякаш говореше на себе си. — Ще полудея, имам чувството, че съм затворник. Чакам като празник всяко посещение в лекарския кабинет.

Лекарката ѝ изглежда не мислеше така, когато я прегледа след две-три седмици. След прегледа тя задържа Пейдж в кабинета, след като Джеси вече бе излязъл навън в приемната.

— Притеснява ли те нещо, Пейдж? — попита лекарката.

— Защо?

— Изглеждаш уморена, отпусната. Кръвното ти се е покачило. Намирам, че теглото ти е недостатъчно.

— Нещо не е наред ли? — очите на Пейдж се разшириха ужасени. — Нещо с бебето ли?

— Не, не, с бебето всичко е наред. Тоновете му са добри и силни. Наедрява, само че изглежда за твоя сметка.

— Е, нищо! По-добре да не съм дебела!

— Не става въпрос да дебелееш, но не трябва и да отслабваш. Мое задължение е да се грижа и за бебето, и за майката. Струва ми се, че не си щастлива. Или поне не толкова, колкото в началото на бременността.

Пейдж се опита да обърне нещата на шега.

— О, сигурно е от нетърпение. Чакам час по скоро бебето да се роди. Девет месеца не са малко време. Чудя се понякога как издържам...

— Права си. Но... имам чувството, че нещо постоянното те измъчва и ти линееш.

— Не, не мисля...

— Пейдж, може би надхвърлям правата си като лекар, но, както ти казах, аз трябва да се грижа не само за бебето, но и за майката. Да поговорим като жени. Не съм сляпа и не мога да не забележа напрежението, което има между теб и съпруга ти. Ако искаш да си поговорим, изцяло съм на твое разположение. Мисля, че ще е за твое добро.

Пейдж отмести поглед настрани, притвори очи и въздъхна тъжно.

— Не смятам, че ще има полза. Джеси иска бебето. Аз обаче не съм му нужна.

— Според мен грешиш. Виждам, че проявява истинска загриженост както за бебето, така и за теб. Е, може би понякога да прекалява с грижите, но го прави от сърце.

— Не може толкова лесно да ме заблуди!

— Мисля, че съм по-обективна от теб. Трябва да разбереш, че мъжете се чувстват най-безпомощни, когато жените им са бременни — Пейдж отвори уста да възрази, но лекарката не я остави, а продължи: — Мъжете се чувстват ненужни, защото, образно казано, всичко е в

ръцете на жените. Някои мъже компенсират нищожната си роля, докато трае бременността, като се мъчат да вземат ситуацията под свой контрол.

— В това отношение Джеси е успял напълно — промърмори Пейдж.

— Очевидно не, щом здравословното ти състояние ме тревожи. И ако не направиш нещо да се подобри, в един момент би могло да се окаже опасно и за бебето. Навярно би било добре да потърсите съветите на психолог. Ако те интересува, мога да ти препоръчам няколко отлични специалисти.

Интересуваше я, и още как. Интересуваше я всичко, което би могло да унищожи невидимата стена, издигната от Джеси. Съмняваше се обаче, че той ще приеме да се допитат до психолог. Джеси дори не искаше да признае, че съществува някакъв проблем. Ако се съдеше по поведението му, сегашното състояние на нещата напълно го задоволяваше.

— Ще поговоря с Джеси... — смотолевя тя, по-скоро, за да успокои лекарката си. — Ако решим да отидем, ще се обадя за адресите.

— Ще се обадиш непременно, нали? — Пейдж кимна, но изражението на лекарката говореше, че привидното съгласие не може да я заблуди. — И ми обещавай, че ще се грижиш повече за себе си! — продължи тя. — Трябва да се храниш достатъчно, да си почиваш и най-важното — да се успокоиш. И гледай да изгладите недоразуменията, преди да се роди детето. После ще бъде много трудно.

— Знам... — прошепна Пейдж, отчаяна и обезкуражена както никога.

След това доста дълго обмисля идеята на лекарката си да се консултират с психолог. Но защо бе нужно? Знаеше прекрасно какво не е наред. Джеси бе решил да се държи на разстояние. Той й бе обиден. Беше й сърдит. Кое то само по себе си изключваше възможността да споделят проблема с психолог. Най-лошото от всичко бе, че тя дори не се осмеляваше да го попита.

Пейдж направо не можеше да се познае. Къде бе спокойната самоуверена жена? Изчезнаха жизнерадостта, оптимизмът, решителността й. През първите месеци на брака им тя се стремеше да

разруши стената, с която Джеси се бе оградил. Стараеше се да бъде търпелива, отзивчива, всячески му засвидетелстваше любовта си, която не се осмеляваше да изрази с думи, защото беше сигурна, че той ще се изсмее в лицето ѝ. Накрая се предаде. Чувстваше се прекалено уморена, отчаяна, отпаднала духом, за да продължава да се бори...

Джеси работеше усилено. След първия филм, започна втори. Не криеше намерението си да го завърши преди датата на раждането, за да разполага след това със свободно време. Това благородно намерение би трябвало да зарадва Пейдж, ала не бе така. С часове седеше с някаква книга, разтворена на коленете ѝ, без да чете. Чувстваше се самотна, отчаяно копнееше за компания. Когато най-сетне чуваше, че Джеси излиза от работната си стая, не изпитваше облекчение, а необясним страх.

През един от първите мартенски дни — беше ранният следобед — Пейдж почувства, че не издържа повече. Преди да тръгне за супермаркета, Джеси настойчиво ѝ напомни да подремне, докато той се върне. Но тя не искаше да спи; усещаше, че ако остане още минута вкъщи, ще полудее.

Облече огромното си зимно палто, обу ботуши и тръгна към гаража. Не си спомняше откога не беше карала кола. Където и да отидеше, Джеси неотклонно бе до нея. А пък лекарката ѝ беше казвала, че няма пречки да шофира. И тя бе твърдо решена да го направи сега.

Първото неудобство дойде обаче със сядането зад волана. Като мърмореше сърдито, Пейдж натисна лоста и отмести седалката назад. Притисна с длан корема си и въздъхна. После опита да сложи предпазния колан, но се отказа. От него можеше да има повече вреда за бебето, отколкото полза. Внимателно изкара на заден ход колата от гаража и излезе на пътя.

Сега накъде? Ако подкараше към Марбълхед, най-вероятно щеше да срещне по пътя Джеси, който неминуемо щеше я накара да се върне обратно. А тя не искаше! Нямахте да го направи. Тази свобода, колкото и кратка, ѝ беше нужна повече от всичко в момента.

Пейдж изви колата в обратната посока и подкара по шосето край брега. Стана ѝ топло, опита да съблече обемистото палто, не успя, затова свали стъклото. Въздухът все още беше хладен, но вече се усещаше, че пролетта няма да закъснее.

Преди да се усети, излезе на магистралата за Бостън. Да, искаше ѝ се да отиде там. Щеше да паркира някъде и да се разходи по главната търговска улица. Можеше дори да се отбие в някой магазин. Нали ѝ предстоеше да попълва гардероба си, веднага щом възстановеше предишната си стройна фигура? Щеше да се забави няколко часа и Джеси сигурно щеше да се безпокои. И какво от това? Заслужаваше го. Нека се попече на бавен огън, както ставаше с нея всеки ден, откакто той се върна и безцеремонно се настани в живота ѝ.

Умората обаче се оказа неочаквана пречка за плановете ѝ. Почувства я, когато наближи предградията на Бостън, където трафикът започваше да става все по-натоварен. Докато чакаше на един светофар, успя да съблече палтото, но това не облекчи нещата. Обля я студена пот, крайниците ѝ се разтрепериха. Припомни си какво е яла през деня. Сутрешна закуска, закуска в десет, обед — обикновеното количество храна като всеки ден. Вярно, че не беше кой знае колко — с това навярно можеше да се обясни и слабостта ѝ.

Пресече надлеза над Северната гара и продължи към улица Арлингтън. Там щеше да паркира и да влезе в първото кафене, което ѝ се изпречеше пред очите.

Нищо от това не стана. Някъде около Градския парк, както натискаше газта, Пейдж припадна.

Натоварен с покупките, Джеси влезе направо в кухнята. Беше доволен, че Пейдж сигурно е в леглото и си почива. В последно време все по-трудно се оправяше с нея, дявол да го вземе! Каква промяна от миналото лято! Бременната му съпруга нямаше нищо общо с предишната спокойна, уверена в себе си жена. Слава Богу, че се появи, когато беше нужен. В никакъв случай Пейдж нямаше да се справи сама. Категорично не!

Джеси прибра млякото в хладилника. Смръщил замислено чело, продължи да вади от торбите останалите продукти. Имаше защо да се замисля. След някоя и друга седмица бебето щеше да се роди. Щеше ли това събитие да внесе затопляне в напрегнатите отношения помежду им? Знаеше, че и той има не малка вина за напрежението. Държеше се сурово с нея. Вярно, Пейдж го бе измамила, но не тя настояваше да се омъжи за него, нито поиска да се грижи за нея. Беше

й ядосан и още не му минаваше. Чувстваше се въввлечен в нещо, за което се кълнеше, че не желае.

И въпреки това... Понякога му се струваше, че може би ще се получи. Когато гостуваха в Кънектикът и стана свидетел на топлите човешки отношения в семейството на Пейдж, дори се осмели да помечтае, че някой ден те двамата щяха да имат същото семейство. Обичаше безумно бебето, което скоро трябваше да се роди. Разбира се, обичаше и Пейдж, но искаше тя пак да бъде онази предишната, самоуверена и независима жена, която той познаваше. Кой знае, може би се бе държал прекалено сурово с нея? Много скоро всичко щеше да се промени. Когато бебето се родеше...

Джеси прибра останалите покупки, взе книгата, която беше купил за Пейдж, и тръгна към спалнята. Спря на вратата. В празното легло с опънати завивки като че ли никой не бе лягал от сутринта. Дали Пейдж не бе в банята?

— Пейдж? — отвори врата на банята. Нямаше я. — Пейдж, къде си? — викаше той, докато обикаляше от стая в стая. Нямаше я в ателието, нито в неговата работна стая. — По дяволите, къде си, Пейдж?

Излезе на верандата, оттам — на плажа. Огледа се — от Пейдж нямаше и следа. Изтича обратно по стълбите и нахълта в гаража. Колата на Пейдж липсваше. По дяволите! Качи се в своята и потегли към града. През следващите два часа обърна всички магазини не само в Марбълхед, но и в Салем, и в Бевърли.

Когато се прибра, приближаваше шест. Навън вече бе тъмно. Хукна да провери в гаража за колата ѝ и изруга ожесточено, като видя, че е празен. В гласа му вече се прокрадваше и паника. От гаража влезе тичешком в къщата и се хвърли към телефона. Започна да звъни на приятелите ѝ, които живееха наоколо. Навсякъде обясняваше, че Пейдж е излязла с колата, и питаше дали случайно не се е отбила там? Отвсякъде отговорът бе един и същи: не са я виждали отдавна, дори не са я чували по телефона. Едва тогава той си даде сметка колко затворен бе станал животът ѝ напоследък. И не разбира се, заради напредналата бременност. Вината беше изцяло негова. Какво ѝ казваше, щом забележеше, че е неспокойна или унила? „Иди си почини, дремни. Ще ти се отрази добре.“ По дяволите, той бе виновен!

Самообвиненията — после. Обзет от паника, Джеси започна да съобразява трескаво къде би могла да бъде Пейдж. Дали не бе решила да отиде при родителите си? Огледа дрешника и се отказа от това предположение.

Минутите се нижеха и той проклинаше своята безпомощност. Отдавна бе забравил раздразнението и яда си. Нарастващ ужас сковаваше сърцето му. Пейдж беше с колата. Ами ако е спукала гума? Или ако е закъсала с бензина? Или... Или...

Оставаше му единствено да се обади в полицията. В момента, в който посегна към шайбата, на външната врата се позвъни. Тресна слушалката и се втурна към вратата. Пейдж сигурно си бе забравила ключа. Или бе толкова уморена, че нямаше сили дори да си отключи...

— Господин Далас? — на входа стоеше полицаи.

— Да, аз съм... — сърцето му пропусна няколко удара.

— Опитяхме да се свържем с вас. Отначало никой не отговаряше, после пък даваше заето. Затова реших...

— Човече, казвай!

— Съпругата ви... Боя се, че е претърпяла пътна злополука...

ДЕСЕТА ГЛАВА

Никога, никога в живота си Джеси не бе изпитвал такъв вледеняващ ужас. Сякаш светът, неговият свят се канеше да рухне и ако го обвиеше с ръце, можеше да го запази цял. Ала ръцете бяха безполезни — нямаше какво да уловят. Трябваше да протегне ръка към този свят, беше длъжен!

Полицаят му предложи да го откара до Бостън, но той отказа. Караше с бясна скорост, когато бе възможно, минаваше и на червена светлина. Час по-скоро трябваше да се добере до болницата. Полицаят каза, че Пейдж не е пострадала сериозно, но откъде можеше да знае той? Била изгубила съзнание на волана и си ударила главата, когато колата ѝ се отклонила към уличния стълб. Може би имаше сътресение на мозъка? Или фрактура? Или кръвоизлив?

Дежурната сестра говореше по телефона, но Джеси беше твърде паникьосан, за да мисли в момента за добри обноси.

— Жена ми е приета тук след пътна злополука — започна той направо. — Далас, Пейдж Далас. Къде е? Трябва да я видя!

Сестрата го изгледа, но продължи да разговаря по телефона.

— Господин Далас? — лекарят, който приближи към него, му протегна ръка. — Аз съм доктор Брасъл, лекуващият лекар на вашата съпруга.

— Как е тя? — в гласа на Джеси се долавяше страх.

— Не се тревожете, ще се оправи. Има само леко сътресение — усмихна се лекарят. — Само че е много изтощена. Предполагам, че има тежка бременност.

— Бременност... — заекна Джеси. В паниката си за състоянието на Пейдж, беше забравил за бебето. Погледна лекаря със страх, но видя, че той все още се усмихва.

— Бебето е добре. Очевидно не бърза да се появи на бял свят. Бих искал обаче да оставя съпругата ви под наблюдение още няколко дни.

— Казахте „леко сътресение“...

— Направих няколко шева, може би известно време ще има главоболие, но няма признаци за нещо по-сериозно.

— Слава Богу! — прошепна Джеси с огромно облекчение. — Мога ли да я видя?

— Разбира се. Настанена е в стая шестстотин и четири. Беше много разстроена и ѝ дадохме слабо успокоително.

— Благодаря ви, докторе!

След минута Джеси беше пред болничната стая. Отвори безшумно вратата и пристъпи вътре. Пейдж лежеше със затворени очи, лицето ѝ бе бледо като восък. Той се приближи до кревата. Искаше му се да я докосне. Господи, трябваше да я докосне! Да се увери, че е добре. Да ѝ каже колко много съжалява. Да ѝ каже, че... Че я...

Погали леко бузата ѝ. Беше леденостудена. Редно ли бе да е толкова студена? Понечи да хукне навън да пита лекаря, но просто не можеше да се откъсне от Пейдж. Придърпа стола до леглото, седна, взе с две ръце ръката ѝ и я притисна до устните си. Пейдж пое дъх и бавно обърна глава. Клепачите ѝ трепнаха и се отвориха. Мина около минута докато погледът ѝ се фокусира, после очите ѝ се разшириха.

— Джеси? — прошепна едва чуто тя.

— Тук съм, обич моя! Всичко е наред!

— Аз... Ужасно съжалявам, Джеси... О, Господи, не го исках! — гласът ѝ трепереше от ужас.

— Шшшт — той целуна пръстите ѝ, вкопчени в ръката му с изненадваща сила.

— Не исках това да стане... — очите ѝ се напълниха със сълзи. — Аз... Толкова съжалявам...

Сълзите потекоха по страните ѝ и Джеси усети, че сърцето му се сви. Никога, никога досега Пейдж не бе плакала! И едва тогава разбра колко дълбоко я бе наранил.

— Не плачи, скъпа моя! — прегърна я нежно, зарови лице в косите ѝ. В гърлото му бе заседнала ледена буца. — Моля те, не плачи! Нужна ми е твоята сила. Без тази сила аз съм нищо.

Задавена в ридания, тя почти не чуваше какво ѝ казва.

— О, Джеси... Трябваше да те послушам... Съжалявам... Извинявай...

— Не плачи, любима! Аз съм виновен! Държах се отвратително. Вината е само моя! — той продължаваше да милва косите ѝ, да вдъхва

сладкия им аромат, опиянен от близостта на това топло тяло, което отново притискаше до себе си.

Пейдж опита да потисне риданията си, но сълзите се лееха безспир. Близостта на Джеси, докосването му, невъобразимото усещане, че тези ужасни седмици и месеци са минало, само подхранваха пороя от сълзи.

— Шшшт... Всичко е наред. Шшшт... — той бе затворил очи. Пейдж бе добре и това бе дар от небесата. Беше тук, до него. В обятията му. Притиснал устни, до шията ѝ, прошепна дрезгаво: — Господи, обичам те...

Пейдж замря. Не беше сигурна дали не си е въобразила, че чува думите, защото имаше огромна нужда да ги чуе. Отдръпна се и впери поглед в него.

— Какво... Какво каза? — в очите ѝ се четяха смесени чувства — несигурност, съмнение, надежда. Протегна треперееща ръка и докосна мокрото му от сълзи лице.

— Аз съм виновен за всичко, Пейдж! Сега разбирам какъв кошмар си преживяла през тези месеци заради мен. Беше ми трудно да приема нещата... Заблуждавах се, че противоречат на онова, което искам от живота... Но днес, докато обикалях да те търся, обезумял от ужас, че нещо лошо се е случило с теб, осъзнах заблуда си — замълча за миг. Изтри сълзите си, които се стичаха по бузите му, и се взря в изуменото ѝ лице. — Знам, че нямам право да те моля за това. Сигурно ме мразиш след всичко, което ти причиних... Но... Дай ми шанс, Пейдж! Дай ми шанс да ти докажа... колко много те обичам! Може би след време... Ти ще ме обикнеш отново...

— Но аз те обичам и сега!

Сърцето му заби лудо. Не толкова заради самите думи, по-скоро заради начина, по който тя ги изрече — ведро и спокойно, с онази присъща ѝ увереност, която го плени от първия момент.

— Любовта или я има, или я няма, Джеси. Дори да не се беше върнал при мен, аз пак щях да те обичам. За мен беше същински ад да те обичам и ден след ден да търпя презрението ти — очите ѝ блестяха от сълзите. — Съжалявам, че не ти казах за бебето...

— Шшт! — той нежно притисна устните ѝ с пръст. — Мисля, че си била права. Тогова нямаше да се съглася. Но ако знаеш само колко обичам нашето бебе и колко силно копнея то да се роди по-бързо!

Осем седмици по-късно Пейдж и Джеси отново бяха прегърнати, но на друго болнично легло, в друга болница, по друг повод.

— Много е красива, Пейдж! Прилича на теб!

— Кожата ѝ е позачервена и набръчкана, не мислиш ли?

— Не! Какво говориш?! Господи, видя ли пръстчетата ѝ! Направо са като нарисувани! Мисля, че има гъдел — свива ги, щом докосна петичката ѝ...

— Прави го инстинктивно.

— А устничките ѝ са пухкави и розови!

— Нали е сладка?

— Невероятна е! Обадох се на вашите. Не знам само как не полудяха от радост!

— Знаех си, че ще са на върха на щастието.

— Родителите ти държаха лично да съобщят новината на братята ти. Аз пък звъннах на Сенди, на Франк, на Марджи и на Том. Обадох се и на Бен. Между другото, каза, че не му върви на басове, когато аз имам нещо общо с тях. Бил се обзаложил за момче...

— Горкичкият Бен! Каза ли му колко ми помага ти, докато раждах?

— Съмняваш ли се? Ако не бях аз, нямаше да знаеш кога да спреш дълбоките вдишвания и да започнеш напъните!

— Да, жените сме ужасно безпомощни в такива ситуации!

— Добре де, щеше да се справиш и сама. Но не знам какво щях да правя аз, ако ме бяха оставили навън в коридора! Още не мога да повярвам! Когато се подаде главичката...

— Мисля, че си видял много повече от мен. Някой ден непременно ще ми разкажеш!

— Знаеш ли какво? На нашето малко момиченце страшно му върви. Мисля, че е родено под щастлива звезда.

— Аз пък смятам, че щастливците сме ние. Това не те ли плаши?

— Малко. Не съм мечтал дори, че мога да съм толкова щастлив. Благодаря ти, Пейдж!

— Благодаря ти, Джеси!

Точно тогава сестрата влезе в стаята. Буташе креватчето на колелца, в което тяхното момиченце с пълно гърло известяваше света

за съществуването си. Двамата родители погледнаха нататък, размениха съчастнически погледи и се разсмяха. Джеси целуна Пейдж по челото и се изправи, за да вземе бебето и да го даде на усмихнатата майка...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.